PASCAL BRUCKNER

«O reuşită de clasă! Găsiţi aici *Cele 120 de zile ale Sodomei* pentru cititori de la 7 la 77 de ani.»
Le Figaro Littéraire

iubito, eu mă micşorez!...

FICTION CONNECTION 3

TREI

Cuprins

Prolog
Partea întâi Dragostea cu consecinţe funeste
- 1. Vasele comunicante
- 2. Pentru câţiva centimetri mai puţin
- 3. Familia s-a mărit
- 4. Cenuşăreasa o ia razna
- 5. Mucoşii iau puterea
- 6. Eclipsa

Partea a doua Gloria lui Bobiţă
- 7. Scurtimea Voastră
- 8. Recucerirea inimilor
- 9. Formula 1
- 10. Un soţ prea curios
- 11. Tăticu' scrântitu'
- 12. Greşeala de neiertat

Partea a treia Disperare şi mântuire
- 13. Alungarea tâlharului
- 14. Tentativă de omucidere
- 15. O dovadă de solidaritate
- 16. În ajutorul celui mai slab
- 17. Lazăr iese din mormânt

Epilog
Notă

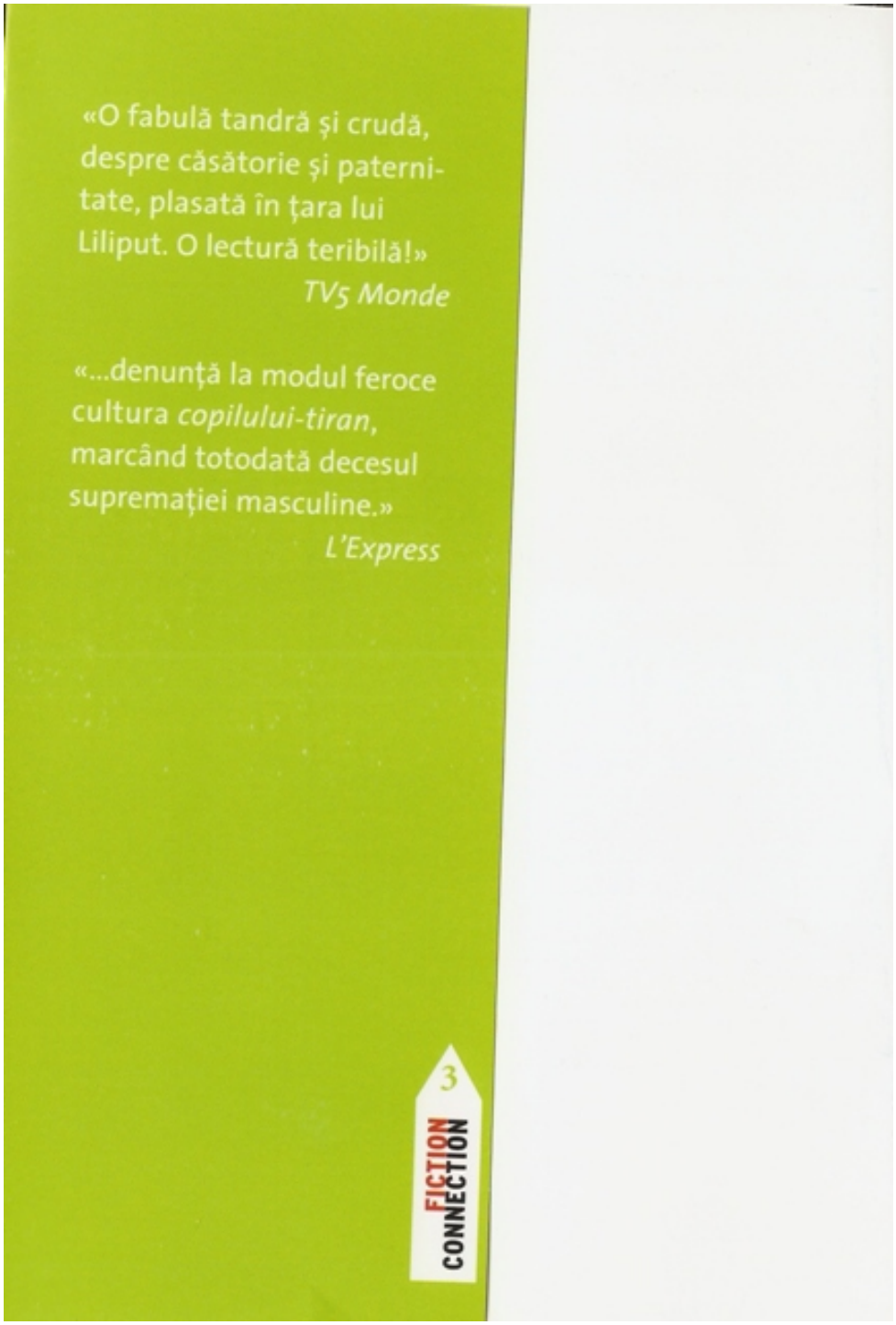
«O fabulă tandră și crudă, despre căsătorie și paternitate, plasată în țara lui Liliput. O lectură teribilă!»
TV5 Monde
«...denunță la modul feroce cultura copilului-tiran, marcând totodată decesul supremației masculine.»
L'Express
3
FICTION CONNECTION

PASCAL BRUCKNER

IUBITO, EU MĂ MICŞOREZ!…

Traducere din limba franceză de Doru Mareş
Titlul original: *Mon petit mari*, 2007

Annei,
în amintirea zilei
când am dat de bărbăţel.

Bărbăţelul meu este o operă de ficţiune.
Orice asemănare cu personaje reale este
absolut întâmplătoare.

„Tata mi-a dat un bărbat,
Doamne-un bărbat, bărbăţel,
Doamne-un bărbat mititel!
L-am pierdut cu totu-n pat,
Doamne-un bărbat, bărbăţel,
L-am pierdut cu totu-n pat,
Doamne-un bărbat mititel…”

Cântec francez din secolul al XVII-lea

„Mi-am dorit un bărbăţel
Ascultător şi fidel,
Să-l duc în buzunărel.
Chiar aşa, un bărbăţel,
Da’ să fie mititel,
Mititel şi cuminţel.
Să nu sforăie-veneticu’
Cum o face doar tăticu’.
Că aci, la mine-n casă,
Eu pun masă, eu scol masă,
Eu domnesc, cum am eu chefu’,
Eu sunt legea, eu sunt şefu’
Nu i-o plăcea, nici că-mi pasă.”

Cântec francez din secolul al XIX-lea

Prolog

Când Léon şi Solange au intrat în biserică, toată lumea a fost frapată de diferenţa lor de înălţime, chiar dacă acesta purta tocuri şi stătea drept ca litera I. Şi aşa, la drept vorbind, abia de-i venea până la umăr. Lucrul însă nu deranja pe nimeni: nici pe credincioşii care se piteau după cărţile de rugăciuni, nici pe familia lui Solange. Şocase el contrastul, la început, dar de acum se ştersese în faţa calităţilor viitorului ginere. Era şi dovada deschiderii spirituale a unei femei care s-a îndrăgostit de un bărbat mai scund decât ea când, până în ziua aceea, cuplurile se alcătuiau exact invers. Mulţi vedeau în asta şi un semn bun: în sfârşit, superioritatea masculină fusese dată pe uşă afară. Iată că un bărbat mărunţel se putea căsători cu o uriaşă, o femeie coaptă putea râvni un băiat cu mult mai tânăr. Prejudecăţile trecutelor vremi se evaporau.

Mai ales când soţul avea o ţinută tare mândră. Léon era un bărbat frumos, cu părul negru dat pe spate, după moda romantică. Cu ochii lui de un albastru cenuşiu, cu faţa prelungă şi buzele cărnoase, era demn de Solange, splendidă creatură planturoasă, o sclipitoare roşcată. Trecerea sa, pe aleea centrală, la braţul tatălui ei, cu decolteul impunător acoperit de crini şi cu spatele lat, bronzat, aproape gol, a trezit murmure de uimire. Până şi preotul a fost tulburat şi a trebuit să îşi coboare privirile pentru a putea continua slujba. La drept vorbind, Léon nu era chiar atât de scund. Un metru şaizeci şi şase e, totuşi, onorabil. Solange strica armonia cu acel un metru optzeci al ei. Ceea ce amorsa un contrast dat naibii. Numai că soţii transformaseră diferenţa în atu, ba chiar în semn al distincţiei.

Léon era nebun după nevasta lui, o copleşea cu daruri, solicitudine, atenţii. Deosebit de credincioasă, ea a rezistat în aşa fel încât niciunul dintre ei să nu cedeze reciprocei dorinţe, pretinzând ca, înaintea căsătoriei, logodna să fie făcută după toate uzanţele. Şi aşa l-a perpelit la foc mic un an de zile. Fericită că este curtată, nu i-a acordat decât prea mici favoruri pentru a mai putea fi şi imorale, dar suficient

de promiţătoare pentru a-i întreţine flacăra iubirii. În ziua căsătoriei, după ce preotul le-a adresat întrebările rituale, amintind soţilor obligaţia fidelităţii şi a sprijinului reciproc în caz de boală, după ce le-a pus verighetele, Léon s-a ridicat pe vârfuri pentru a o săruta pe Solange. Aceasta, neputând să se aplece de teamă să nu îi plesnească rochia lungă şi albă şi să nu îi cadă de pe cap coroniţa de flori, a fost nevoită să îl apuce de mijloc şi să îl ridice până în dreptul gurii. Părea ajuns la categoria pană în mâinile ei, pur şi simplu plutind la centimetri buni de pământ. Emoţionată de dovada de tandreţe, întreaga asistenţă a izbucnit în aplauze.

Partea întâi
Dragostea cu consecinţe funeste

1.
Vasele comunicante

S-au mutat într-un cartier central al Parisului, nu departe de Bastilia, într-un apartament cu terasă de la al şaselea etaj, care dădea spre o piaţetă şi îi lăsa să se bucure de o perspectivă amplă. Avansul l-au plătit părinţii lui Solange, comercianţi pricepuţi, care făcuseră ceva avere. Cei doi, care abia de împliniseră treizeci de ani, au făcut împrumuturi la câteva bănci, cu dobânzi convenabile. Solange, copil unic, urmase medicina, ajungând, la douăzeci şi nouă de ani, chirurg-stomatolog specializat în traumatisme ale mandibulei. În aşteptarea deschiderii propriului cabinet, lucra în cel al unui confrate, iar talentul şi abilitatea ei de a trata fără durere treziseră respectul tuturor pacienţilor. Léon, orfan de la patru ani, trăise din burse şi ajutoare publice. Pe Solange o cunoscuse la facultate, unde se specializase în orto-rino-laringologie, în care, la rându-i, excela. Vecinătatea disciplinelor în care se specializaseră îi apropia încă şi mai mult.

Cum de se descurcau cu diferenţa de gabarit? Cum se simţeau, oare? Era un lucru care îi privea doar pe ei. Nu era acesta un motiv pentru a nu mai alcătui cel mai înfloritor cuplu cu putinţă. Faptul de a fi alături de o asemenea walkirie înflăcărată îi aducea lui Léon numeroase dovezi de atenţie din partea altor femei, cărora însă nu le dădea nicio atenţie. Strălucirea lui Solange mătura orice potenţială rivalitate. Pentru el, care nici că avea ochi pentru altele, singura dorinţă era să îşi iubească soţia legitimă şi să o fecundeze de câte ori aceasta voia. Gândul că avortonul acela împărţea patul cu o asemenea frumuseţe îi revolta pe toţi masculii. Numai că persiflările lor îi lăsau indiferenţi pe cei doi soţi. Statisticile arată că femeile preferă bărbaţii înalţi şi siguri pe ei. Solange nu făcea parte dintre ele. Pur şi simplu, doctoraşul ei îi ajungea cu asupra de măsură. Dar şi el era obligat să se mişte repede. La doi paşi ai ei, el făcea trei, ceea ce însemna, zilnic, câteva sute de paşi suplimentari în contul lui. Cum soţia nu încetinea niciodată ritmul, se obişnuise să fugă după ea uşor gâfâind. În unele seri, mai ales când bea ceva, Solange îl lua pe Léon pe genunchi, îi zicea *Leul meu* ori *Armăsarul meu superb,* îl gâdila în fel şi chip, iar el se abandona ca un puşti, cu picioarele strânse, răsucindu-se, ruşinat parcă. Poate şi

fiindcă îşi pierduse atât de devreme părinţii, Léon visa o familie numeroasă şi îndrăgea copiii mai mult decât orice. Erau pasiunea lui, raţiunea lui de a fi. Scâncetele unui nounăscut, privirea caldă a unui năpârstoc îi alungau toate umilinţele la care îl supusese existenţa.

Atât de mare i-a fost hărnicia maritală, încât, exact la nouă luni după căsătorie, Solange a adus pe lume un băieţel, Baptiste, un puştan zdravăn de patru kilograme şi jumătate, cu obrajii rumeni, care ţipa cât îl ţineau plămânii, de parc-ar fi fost trâmbiţa de la cazarmă. Ei bine, da: cu maică-sa semăna ca putere şi volum! De obicei, sarcina îi transformă pe bărbaţi în fiinţe neajutorate, aruncaţi aşa în faţa unui mister care îi depăşeşte. În cazul lor, a fost invers. Léon a trăit alături de soţia sa şi cele mai mici peripeţii ale naşterii, resimţind o dată cu ea loviturile de picior ale fetusului, suferind durerile aceloraşi contracţii. De altfel, din cauza unui dat special al dilatării, stomacul lui se umflase tot atât cât pântecele nevestei. Acum părea un burduf ori o amforă. Timp de o săptămână, Léon nu şi-a scăpat odorul din ochi. L-au instalat într-o cameră mică, tapetată în roz şi albastru, într-un leagăn cu baldachin. Deasupra, o barză de lemn, agăţată de un fir de aur, se legăna uşurel la cea mai mică adiere. Perdele groase de creton apărau somnul sugarului şi îl învăluiau într-o dulce penumbră, la vremea siestei. Léon se simţea atât de mândru, încât trebuia să facă eforturi pentru a se abţine să nu oprească trecătorii spre a le declara: „Sunt tată, vă daţi seama?” Şi-a sunat toţi prietenii, până şi pe cei mai îndepărtaţi, pentru a-i anunţa, şi a pus fotografiile micuţului, cu piuneze, pe toţi pereţii cabinetului.

Pentru a-i sărbători naşterea, părinţii au adus o pisicuţă tricoloră, neagră cu gri şi alb, pe care au botezat-o Zorzonel, sperând ca nu peste multă vreme băiatul să o considere tovarăşa lui de joacă. Ca un tată modern ce era, Léon ţinea să ia parte la toate activităţile din casă, aşa că se trezea noaptea pentru a şterge la fund bebeluşul, a arunca rahatul, a-l schimba, în timp ce Solange, dotată cu atâta generozitate, îi dădea să sugă din trei în trei ore, lăsându-şi soţul să adune ultimele picături de lapte pe care puişorul, sătul, nu le mai voia. Pentru Léon nimic nu era mai suav decât să îşi alinte trandafiriul îngeraş. Nici balele, nici poponeţul căcăniu, nici râgâielile nu-i repugnau. În privinţa lui Baptiste, totul era magic. Gângurelile lui aveau frumuseţea unui poem epic. Abia aştepta ca Solange să îşi revină după naştere pentru a o lua de la capăt. După ce a

respectat cu stricteţe perioada de interdicţie, s-a aruncat iarăşi în braţele ei şi a însămânţat-o cu generozitate. Oriunde ar fi mers, oricât ar fi fost ceasul, nu adormeau înaintea unor zdravene drăgăleli.

La o lună şi jumătate după naşterea lui Baptiste, Léon, îmbrăcându-şi haina de catifea reiată, cea pe care o purta când se ducea la ţară, a observat că mânecile se lungiseră până la jumătatea degetelor, în timp ce umerii erau mai căzuţi decât de obicei.

— Ia te uită, după ce că am făcut-o pe comandă, tot trebuie să i-o duc înapoi croitorului!

A luat din şifonier o altă haină şi s-a trezit cu aceeaşi surpriză neplăcută. Şi aceasta părea să fi crescut peste noapte, manşetele atârnând ca nişte cioturi. L-a apucat râsul. Ce s-o fi întâmplând? Cine-i joacă feste? Cu atât mai rău: o să-şi sumeată mânecile, o să îşi pună un pulover pentru a-şi mai umfla un pic pieptul şi umerii. Dar când să îşi încalţe mocasinii negri, şi-a dat seama că înota în ei, iar degetele de la picioare nu-i mai ajungeau până în vârf. Furios, a umplut ghetele cu hârtie de ziar şi a ieşit din casă cu straniul sentiment că şi-a tras pe el hainele unui frate mai mare.

Chiar dacă se hotărâse să nu ia în seamă acea problemă, nu putea evita totuşi o anumită tulburare. Aşa că emitea ipoteze unele mai nebuneşti decât altele, cum că Solange, pentru a-i juca o farsă, îi înlocuise hainele cu altele, asemănătoare, însă ceva mai mari. Dar pentru ce o asemenea glumă? Niciodată doar nu a profitat de superioritatea ei fizică. Lasă că-l alesese în numele maximei: tot ceea ce este mic este frumos. Regină a eufemismului, îndepărtase din vocabularul ei cuvintele *piticanie, rahitic, gnom* şi îşi ruga şi invitaţii să respecte regula. Nu vedea bine nici măcar injuria admisibilă *Nom d'un petit bonhomme.*

Léon s-a decis să nu îi spună nimic. O să vină vremea şi pentru asta. Numai că, două zile mai târziu, când se pregăteau să plece în vizită la nişte prieteni, s-a produs un alt incident: erau în liftul al cărui perete din spate era acoperit de o oglindă, când Solange a exclamat:

— Léon, aiuritule, ai uitat să îţi pui pantofii! Unde ţi-e capul?

Léon s-a înfiorat: nu doar că nu uitase să se încalţe, dar chiar adăugase pantofilor cinci centimetri de talpă de piele.

— Priveşte-te-n oglindă, neisprăvitule!

— Solange, jur că sunt încălţat!

Şi-a lăsat fruntea în pământ şi i-a arătat picioarele încălţate cum scrie la carte cu pantofi negri, lustruiţi şi prevăzuţi cu tălpi suplimentare. De când o întâlnise pe Solange, Léon nu mai ieşea din pantofi pe nicăieri. Până şi pe plajă purta nişte şlapi groşi ca nişte fripturi argentiniene. Chiar şi papucii de casă aveau, pe dinăuntru, o dublură de plută care să îl mai înalţe. În schimb, Solange decretase o regulă de nezdruncinat: jos umblătorii când se face dragoste! Avea dreptul să se încalţe la loc abia după.

— Atunci, ce se-ntâmplă? a exclamat Solange, nu cumva mi-oi fi pus eu, din greşeală, pantofi cu tocuri cui?

Nici vorbă de aşa ceva. Plină de tact, Solange nu îi purta niciodată când ieşea cu Léon. Şi-i rezervase doar pentru întâlnirile cu prietenele ei, când se cocoţa pe nişte pantofi care i-ar fi dat ameţeli soţului ei. Dar în seara aceea de 17 iulie nu purta decât nişte sandale ultraplate, cu talpa de grosimea unei foi de hârtie, foarte practice vara.

— Ce-ai păţit, iubitule? Nu mai înţeleg nimic.

Şi uite-aşa a sosit tragedia, fără să mai strige *Păzea!,* ca toate tragediile, sub umbrela unui neînsemnat eveniment. Seara n-a avut nici sare, nici piper pentru Léon, chiar dacă nimeni nu a făcut vreo observaţie neplăcută, cu excepţia puştoaicei casei, insuportabilă şi nestând locului o clipă, care i-a tot dat târcoale repetând:

— Te-ai schimbat, să ştii, te-ai schimbat.

Toată lumea se obişnuise cu statura lui, eventual era ironizat fără răutate, cei mai mulţi dintre prietenii lor, care aveau peste un metru optzeci, se mulţumeau să îi admire uimitoarea soţie roşcată căreia nu-i era decât un fel de însoţitor de rangul doi, de parcă cineva ar fi pus una lângă alta o girafă şi o zebră. O deplângeau, o persiflau. Până la urmă, chiar că-l căutase…

A doua zi a dat fuga să îşi cumpere încălţăminte ortopedică specială pentru handicapaţi, foarte incomodă, dar care îi asigura un adaos de optsprezece centimetri. De obicei alegea pantofi numărul patruzeci, dar acum vânzătoarea l-a asigurat că nu are cum să poarte mai mult de treizeci şi nouă, dacă nu cumva treizeci şi opt.

— Sunteţi sigură? Haideţi să mai verificăm o dată.

Părerea vânzătoarei s-a confirmat. A fost lovit ca de o ştire îngrozitoare şi şi-a luat capul în mâini.

— Am spus vreo prostie, a întrebat femeia, v-am jignit cu ceva? Îmi pare rău. Dacă ţineţi neapărat, eu vă dau treizeci şi nouă, dar nu vor fi deloc confortabili. Pur şi

simplu o să înotaţi în ei. Riscaţi să vă facă bătături sau să vă suciţi gleznele.

Cu moartea în suflet, Léon a fost nevoit să îşi modifice costumele care atârnau pe el, să le scurteze mânecile şi cracii, să le strâmteze gulerele, să mai dea cinci găuri la curea şi să strângă elasticul boxerilor care îi alunecau pe coapse, ba chiar îi cădeau până la călcâie. În rest, şi în pofida încurcăturii iniţiale, s-a obişnuit totuşi cu ciorapii mult prea lungi, care îi urcau până în zona inghinală, cu pantalonii care îi fluturau în jurul picioarelor, cu prea largile cămăşi care păreau mai degrabă sacouri lejere, de vară, cu tricourile ample ca nişte halate de baie. La serviciu, lumea a crezut că încearcă să îşi ascundă un început de îngrăşare, fantezia aceasta a îmbrăcămintei largi le-a părut tuturor de bun-gust, astfel încât micşorarea a fost luată drept creştere. Fiecare avea grijă să nu facă nici cel mai mic comentariu în prezenţa lui, iar discreţia asta îl apăsa teribil.

2.
Pentru câţiva centimetri mai puţin

La început, a crezut că este o glumă a destinului. În definitiv, nu era nimic neplăcut în a vedea lumea de ceva mai jos. În fiecare noapte adormea convins că dimineaţa lucrurile vor reveni la normal. Însă gluma nu mai contenea. O mică pauză tot i-a acordat, la un moment dat. Dar chiar într-o miercuri, de dimineaţă, după ce, noaptea, o furtună groaznică făcuse temperatura să scadă, Solange nu l-a mai recunoscut pe Léon când acesta s-a dat jos din pat. Din care cauză s-a şi răstit la el:

— Nu mai face pe prostul! Ridică-te, nu mai merge în genunchi!

Bietul Léon: ca răspuns şi-a arătat încă o dată picioarele, fiindcă deja se îmbrăcase, se încălţase şi stătea drept de parc-ar fi înghiţit o mătură, ca să nu cumva să mai piardă vreun milimetru. Subterfugiul cu protezele nici că mai ţinea. Părea demn de toată mila aşa, în pantalonii care îi cădeau răsucindu-se făcuţi armonică peste pantofii în care lesne ar fi putut intra două picioare ca ale sale. De data aceasta însă, ceva s-a întâmplat. Solange a ţipat îngrozită:

— Léon, te micşorezi! Ce-ai mâncat?

În aceeaşi zi s-au întâlnit cu medicul de familie care i-a trimis la un specialist în probleme de creştere şi endocrinologie, profesorul Daniel Vădublez, un bărbat grăsun de vreo cincizeci de ani, un uriaş blând cu papion, care afişa o voie bună înfiorătoare. Pe Léon l-a studiat foarte atent, l-a măsurat cu tija metalică gradată, l-a cântărit, i-a făcut analiza urinei şi a sângelui şi a ajuns la concluzia că era vorba despre o tasare prematură a coloanei vertebrale.

— Vi se întâmplă la treizeci şi unu de ani ceea ce pe mulţi bărbaţi îi ajunge după şaptezeci ori şaptezeci şi cinci. Uimitoare această îmbătrânire precoce. Liniştiţi-vă, vă scap eu din chestia asta! Vă garantez o revenire cu cinci până la şapte centimetri pe an.

— Cum e posibil?

— Vă voi sprijini ca pe un arbore, o să vă pun un tutore la spate, un corset foarte strâns care vă va opri deformarea. O să vă agăţ de braţe, la o bară fixă, timp de trei ore pe zi, pentru a vă lungi. Vă voi întinde de două ori pe săptămână

cu o maşină specială. Să vedeţi ce bine o să vă simţiţi după toate astea.

În plus, i-a prescris un tratament specific pe bază de plante, fortifianţi şi injecţii cu hormoni. Asigurările lui Vădublez, pe care colegii îl supranumiseră Văzdublez din cauza deosebitei sale perspicacităţi, l-au îngrozit pe Léon. Se temea foarte tare să nu cumva să îl dezamăgească pe doctor, să nu fie la înălţimea aşteptărilor acestuia. În consecinţă, s-a obişnuit să lucreze şi să doarmă într-o cămaşă de forţă din oţel, care îl ţinea drept şi îl zgâria teribil, înroşindu-i pielea. În afară de asta, mai trebuia să stea suspendat de o bară metalică semănând cu o spânzurătoare şi să se supună, într-un laborator, alungirii, într-un aparat monstruos, care îl trăgea de braţe şi de picioare în patru direcţii diferite, provocându-i atroce dureri de coapse, de încheieturi şi de umeri. Se simţea ca un eretic supus torturii de către marele inchizitor. Ce rău făcuse, oare, de era nevoit să îndure asemenea cazne? Citea lucrări savante despre bolile genetice, însă nicio patologie nu corespundea cu a sa.

Dar, vai, în afară de disconfortul tratamentului, pe Léon l-a mai îndurerat pierderea a încă vreo câţiva centimetri, în următoarea săptămână. Profesorul Vădublez, teribil de contrariat, nu şi-a putut stăpâni mânia.

— Chiar o faceţi aşa, de-al naibii? Sunteţi dintre pacienţii aceia a căror deosebită plăcere este să îşi conducă doctorii la eşec? Dacă este aşa, spuneţi-mi cinstit: doctore, n-am de gând să mă vindec! Şi atunci o luăm altfel.

— Doctore…

— Sunteţi singurul răspunzător de ceea ce vi se întâmplă. Dacă doriţi să vă vindecaţi, eu vă vindec. Dar dacă vom da greş, din vina dumneavoastră va fi!

Solange a sărit în ajutorul soţului:

— Nu poate face nimic mai mult, v-a urmat sfaturile literă cu literă, cu un zel şi cu un curaj admirabile. Dumneavoastră sunteţi savantul: daţi-mi înapoi bărbatul cu care m-am măritat. N-o fi fost el cine ştie câtamai omul, dar era omul meu. Vă ordon să îi faceţi grefe de molet, de coapse, de braţe!

Vădublez, puternic cu cei slabi, dar slab în faţa celor puternici, intimidat de această femeie cu alură de stăpână, a oprit tripla terapie a corsetului, alungirii şi trasului pe roată, promiţând să încerce altceva. De acum, a renunţat să i se mai adreseze lui Léon, vorbind despre acesta cu Solange în prezenţa lui.

— Vă solicit absolută discreţie. Dacă nu, soţul dumneavoastră ar putea cădea pradă unei mulţimi de şarlatani. Lăsaţi-mi o perioadă de gândire, este vorba despre un caz unic în analele medicinei.

De acum, întreaga familie era pusă în temă. Mama lui Solange, o blondă voinică şi rece, mereu impecabilă, a comentat cu duritate:

— O femeie nu ar trebui niciodată să se mărite cu un bărbat mai prejos decât ea. Asta aduce ghinion şi o trage în jos. Cine îţi garantează că Léon nu te-a minţit în legătură cu talia şi că nu şi-a pus perucă şi talonete ca să pară mai înalt? După alte toate, dezbrăcat nici că l-ai văzut înainte de noaptea nunţii!

Rănită, Solange i-a răspuns amintindu-i despre destinul lui Iulius Cesar şi al lui Napoleon, şi ei bărbaţi celebri, deşi scunzi.

Întrerupând orice speculaţie, micşorarea a încetat la fel de brusc precum începuse. Într-o lună, Léon se scurtase cu treizeci şi nouă de centimetri, ceea ce îl adusese la înălţimea pieptului lui Solange, a epicentrului decolteului acesteia. Ar fi putut trece drept fratele ei mai mic ori, şi mai bine, fiul ei cel mare. Ceea ce nu scădea nicidecum dragostea ei, ba din contră. De acum nu-l mai numea decât *Bărbăţelul meu,* subliniindu-i virilitatea fără a-i ascunde scăderea în înălţime. De exemplu, atunci când dansau rock îl ridica de pe podea, îi şoptea tot felul de nebunii la ureche, descria cu el arcuri de cerc aruncându-l spre stele. Extatic, Léon o lăsa să facă ce-i trecea prin minte, cu ochii închişi, leşinat aproape.

Rămânând cu reflexele fostei lui înălţimi, evalua defectuos distanţele, mergea ori prea repede, ori prea încet, se izbea de mobile, rata treptele scărilor. Deşi prescurtat, tot bărbat rămăsese, iar nevasta i-o amintea zilnic. Dacă mai dorea să se sustragă îndatoririlor conjugale, invocând vreo migrenă ori tulburare digestivă, Solange, înaltă şi masivă, întindea mâinile ei lungi şi îl prindea oriunde s-ar fi dus, scoţându-l din ascunzătoare de sub chiuvetă sau din spatele canapelei, trăgându-l cu forţa în pat, dezbrăcându-l din cap până-n picioare şi ridicându-l peste ea. Iar totul a mers atât de bine încât, peste câteva luni, era iarăşi gravidă. Şi, în pofida ultimelor încercări la care fuseseră supuşi, soţii s-au bucurat.

Léon căpătase o anumită celebritate printre pacienţi. Surzii, răguşiţii, gângavii, anginoşii alergau de prin toate colţurile Franţei şi, uneori, din ţările vecine, pentru a-i arăta

nările, corzile vocale sau pentru a le fi destupate timpanele. Personalul navigant al celor mai mari companii îl consulta cu regularitate pentru probleme de auz.

Se spunea că are puteri ieşite din comun. Era citat cazul unor pacienţi care, după o singură consultaţie, se vindecaseră de maladii care nu răspunseseră până atunci niciunui tratament. Faptul că scăzuse ca un sos întărise credinţa că este în stare să se mărească ori să se micşoreze după cum dorea, unii considerându-l vrăjitor priceput la descântatul de deochi.

3.
Familia s-a mărit

Léon continua să îl viziteze cu regularitate pe profesorul Vădublez, care nu înceta să îl supună rafalelor sale de optimism necruţător, recomandându-i analize aprofundate.

— Bătrâne, trebuie să mă ajuţi. Boala se vindecă în doi. Dacă nu vom reuşi, înseamnă că nu ai avut voinţa necesară! Cu atât mai rău dacă soţia ta nu e de acord.

Nu îl trata ca pe un egal, un coleg, în definitiv, ci ca pe o persoană imatură care trebuie să afle minimul posibil. Cum se apuca Léon să vorbească despre cromozomi, hormoni, gene, cum îl repezea. Orice formă de reciprocitate trebuia să fie exclusă dintre ei. Fiecare cu treaba lui!

Dar cât de arogant era, Vădublez tot a cedat. Trăgea cu urechea, pe furiş, la părerile confraţilor la fel de experimentaţi, fără a le dezvălui identitatea pacientului, ceea ce le trezea nedumerirea. Nu înţelegeau nici cum de s-a comprimat Léon, nici cum de micşorarea s-a întrerupt dintr-o dată, îi cereau lui Vădublez să li-l prezinte, însă acesta îi refuza. Léon rămânea proprietatea lui exclusivă.

În această ordine de idei i-a prescris, la întâmplare, un hormon de creştere, în injecţii zilnice, care i-au adăugat cinci kilograme, dar numai doi milimetri în înălţime, altfel spus, mai nimic. Léon era sortit, ca urmare a unui misterios fenomen, să nu măsoare mai mult de un metru şi treizeci de centimetri. Iar pantofii înalţi pentru picioare diforme îi accentuau micimea, în loc să o disimuleze. Drept pentru care a predat armele şi a început să se îmbrace şi să se încalţe ca un ins ghindoc, ceea ce chiar era. Fie şi de această înălţime, tot mai există mii de fiinţe umane – copii, preadolescenţi, pitici – cu care se poate conversa şi simpatiza.

Fiindcă Léon pierduse din înălţime, fiul lui, Baptiste, ajuns acum la un an şi jumătate, se dovedea tot mai greu de dus în braţe. Mai că-şi pierdea suflul când îl ducea din leagăn până la bucătărie sau când dădea să îl ridice din landou. Totuşi, nu l-a scăpat niciodată, preferând să simtă că ajunge la capătul puterilor decât să îi dea drumul.

Să mai precizăm că în asemenea situaţii Léon era aproape fericit? Până la urmă, în afara acestui uşor handicap, era pe deplin stăpân al membrelor şi al facultăţilor sale mintale. Rămăsese bărbatul unei femei

minunate, care îl dorea fără încetare şi pentru care îl invidiau toţi prietenii. În sfârşit, în curând avea să fie tatăl a doi copii. Chiar şi de model redus, rămăsese un medic deosebit de competent, un atom extrem de dens. Era de ajuns să se obişnuiască cu acest nou format, fără a mai lua în seamă rânjetele trecătorilor.

Acum, Solange îl ţinea de mână pe stradă, malaxându-i degetele în palma ei. În pofida ciudăţeniei cuplului lor, îl iubea ca-n prima zi şi vedea în această micşorare echivalentul unei forme mai severe de bronşită, un virus de care se va vindeca într-o bună zi. Şi ea întreprindea cercetări asupra acestei afecţiuni medicale şi, fără ştirea Ini Léon, comunica rezultatele profesorului Vădublez. Încerca să îşi protejeze iubitul soţ mai ales acum, când fusese atins de boală. Înfrunta privirile batjocoritoare cu bravură şi punea la locul lui pe oricine ar fi îndrăznit să îi adreseze cea mai mică observaţie. Îşi purta sarcina cu mândrie, ca o corabie prora, ţinând să facă cunoscut tuturor că Léon îi ajungea pe toate planurile. Trăia pe post de fabrică de bebeluşi, absorbind puterile soţului ei în corpu-i imens şi convertindu-le în copilaşi frumoşi, dodoleţi şi cu glas răsunător.

În sfârşit, a născut şi al doilea copil, o fată pe care au botezat-o Betty. Lui Solange nu îi plăceau decât prenumele care începeau cu litera B, era nebună după litera asta care dăduse cuvintele *botez, beatitudine, bucuria ochilor.* Iar Léon nu voia altceva decât dorea Solange. Aducerea pe lume a copilului a decurs normal, ca şi cea dintâi dată, mulţumită aptitudinii născătoarei, care părea a fi fost proiectată pentru a produce o cohortă de ţânci. Betty era rozalie şi voinică, la fel ca maică-sa, avea ochii mari, albaştri, năsucul în vânt, apetitul feroce, membrele solide şi durdulii. Cântărea aproape cinci kilograme – a şasea parte din greutatea tatălui ei – şi-i depăşea cu cel puţin o jumătate de cap pe toţi ceilalţi nou-născuţi din maternitatea în care robusteţea îi era admirată de întreg personalul. Rar fusese văzut un sugar atât de voluminos. De altfel, strigătele fetiţei acopereau toate celelalte ţipete ale ţâncilor de pe-acolo.

— Drace, şi-a zis Léon în timp ce împărţea bomboane prietenilor sosiţi pentru a felicita mămica, în câţiva ani va fi la fel de înaltă ca mine! Mă va compara cu taţii prietenelor ei şi o să-i par ceva gen categoria muscă!

Două zile mai târziu, când mama şi copila au venit acasă, Léon, care între timp îl avusese în grijă pe Baptiste, le

aştepta cu un buchet de flori mai mare decât el, crini de un alb orbitor. Solange, slăbită, l-a rugat să o ajute cât de mult putea în decursul următoarelor luni şi să nu stea la cabinet decât timpul strict necesar. Nu avea decât să îşi trimită unii dintre pacienţi unor confraţi. Însă Baptiste, ca toţi copiii care s-au crezut unici şi, într-o bună zi, s-au văzut nevoiţi să tolereze prezenţa unui nou-venit, s-a arătat dintr-o dată excesiv de certăreţ, vomitând la orice da sau nu care nu îi convenea, apucându-l năbădăile, încât surioara lui a trebuit instalată într-o altă cameră, special amenajată. Şi aşa, nu scăpa nicio ocazie de a se strecura în apropierea leagănului, de a desfăşa nou-născuta şi de a o trage de urechi ori de a o ciupi. Léon îl certa, îl ruga să se pună în locul fetiţei care tocmai îşi făcuse apariţia pe acest pământ. Ce-ar fi zis, pe când era doar un sugar, dacă tata sau mama s-ar fi purtat cu el în asemenea hal?

— Ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face.

Numai că micuţului nu-i ajungea la urechi nici măcar o picătură din toate aceste nobile maxime. Iritat de tonul de predică, trăgea şuturi în tibiile tatălui său. De când cu diminuarea propriilor dimensiuni, Léon lua întotdeauna apărarea celor oprimaţi. Ştiind ce înseamnă să îţi pierzi puterile, nu îi suporta pe aceia care profitau de superioritatea lor fizică pentru a-i zdrobi pe cei mai firavi.

4.
Cenuşăreasa o ia razna

Din nefericire, coşmarul a reînceput exact când credea că a scăpat pe veci. La două săptămâni de la naşterea lui Betty, Léon s-a trezit într-o dimineaţă că iarăşi înoată în propriile haine şi că pantofii, deşi proaspăt aduşi la dimensiuni, îi deveniseră prea mari. A alergat în baie, ca să se verifice la tija gradată, şi s-a îngrozit: noaptea pierduse zece centimetri. Totuşi, avusese un excelent somn de recuperare. Înnebunit, a chemat-o pe Solange.

— A reînceput! A reînceput! a strigat plângând, provocând urletele lui Betty, care, la rândul ei, avea nevoie să îşi antreneze vocea şi plămânii, inundând rapid întreaga locuinţă cu incomparabile stridenţe.

Mama, în ciuda oboselii ieşite din comun, şi-a dus pe loc bărbatul la profesorul Vădublez. Acesta l-a dojenit, l-a tras de urechi cu afecţiune, l-a ciupit de obraji până i-a înroşit şi l-a internat la terapie intensivă. Solange a fost nevoită să se resemneze cu angajarea unei dădace care să o ajute în gospodărie, o anume Josiane, femeie voinică din Bourgogne, un adevărat dragon mustăcios cu braţele roşii, care crescuse generaţii de ţânci şi menţinea în casă o ordine ca de cazarmă. Însă, vai, diminuarea lui Léon nu a încetat. Până seara a mai pierdut cinci centimetri. Profesorul Vădublez, groaznic de încurcat, a liniştit-o totuşi pe Solange: viaţa soţului ei nu era în pericol.

— Dragă colega, iertaţi-mă că vă iau atât de direct, însă Léon al dumneavoastră crapă de sănătate. Inima bate excelent, musculatura e atletică, ficatul, rinichii, splina nu prezintă nicio anomalie, nu există degenerescentă celulară osoasă, formula sangvină este perfectă. Nu avem decât un mic inconvenient, pe care îl cunoaşteţi. Este construit să trăiască o sută de ani, însă nu la aceeaşi înălţime.

Vădublez îi pusese pacientului un nume de cod: Lumânarea, fiindcă aşa se şi topea. Léon se sfrijea cu viteză constantă. Aparatele care îi înregistrau dimensiunile prin electrozii lipiţi pe tălpi şi pe creştet bipăiau în permanenţă. Între două modificări, pielea i se încreţea ca a unei broaşte, înainte de a-şi regăsi elasticitatea. Léon era victima unei contractări simultane a tuturor membrelor şi organelor, cu excepţia unuia singur, despre care vom mai avea ocazia să vorbim, iar greutatea îi urma acelaşi curs. Ameţit de

calmante, plângea văzând halul în care ajunsese. Astăzi era mai mic decât ieri, dar mai mare decât mâine. În fiecare zi i se aşeza pe pat o nouă pijama de lungime tot mai redusă şi, de acum, se căuta în stocurile de la pediatrie.

În sfârşit, criza a trecut de la o zi la alta, fără nicio explicaţie. Ca şi data trecută, pierduse tot treizeci şi nouă de centimetri, aşa că, la ieşirea din spital, nu mai măsura decât optzeci şi opt, înălţimea unui puşti de şapte ani. Pentru un bărbat în puterea vârstei, care a început de la un metru şi şaizeci şi şase de centimetri, optzeci şi opt de centimetri nu e prea mult, mai ales dacă eşti întreţinător de familie, medic activ şi soţ iubitor. Slăbise şi nu mai cântărea decât treizeci de kilograme. De acum, pe Baptiste îl ducea în braţe extrem de greu, iar acesta părea un păianjen uriaş lipit de tatăl său, pe care îl acoperea din creştet până-n tălpi. Şi nu avea decât doi ani şi jumătate! Miloasă, Solange exclama:

— Haide, Baptiste, ţine-l pe tata de umeri, nu vezi că e obosit?!

— Ar trebui să meargă singur, prea s-a făcut greu. Ce repede creşte!

Câtă cruzime în remarca aceasta! Jucărie a unui demiurg care se distra micşorându-l, Léon se trezea amputat de sine însuşi, ca mutilaţii care încă îşi simt membrele dispărute după ani şi ani. Trupul lui de ieri se învârtea în jurul celui de azi, ca un satelit în jurul unei planete din ce în ce mai mărunţele. Ca şi cum diferite sosii şi exemplare ale sale ar fi intrat în succesiune. Un intrus se amestecase în propria lui substanţă spre a-l micşora. Multă vreme, umbra lui şi-a păstrat dimensiunea originară, trenă imensă lipită de un trunchi liliputan. Când însă a înţeles că Léon nu înceta să se scurteze ca o piele şagrinată, a dispărut şi ea cu totul.

Reducerea lui Léon intrase în firea lucrurilor, tot aşa cum ziua urmează nopţii. Solange nu alunecase în disperare. Oricum era obişnuită să fie cu un cap mai înaltă decât soţul ei. Trei capete în plus nu aveau cum să o schimbe. În definitiv, era vorba despre o chestiune de proporţie. Uneori îşi zicea că Léon se diminua spre a o surprinde, spre a nu fi mereu acelaşi. Considera toate aceste transformări drept o excentricitate, o neaşteptată formă de seducţie. Léon era ca acei puşti care nu încetează să te uimească prin modul în care se transformă. Îi zicea, cu dragoste, în tot felul, cheltuia comori de ingeniozitate ca să îl amuze, să-i readucă cât de cât buna dispoziţie.

— Richichi, eşti mereu la fel de frumos. Las' că ne descurcăm noi, nimic nu poate sta în calea iubirii noastre!

Atâta bunăvoinţă îl oripila pe Léon.

— Alungă-mă, îi răspundea, nu simt demn să rămân lângă tine.

Ambientul a trebuit să fie adaptat noului lui statut. În fiecare cameră au fost instalate trepiede, trepte, scăunele. În pat, Léon se urca pe o mică scară portativă cu cinci trepte şi nu mai putea face pipi din picioare ca adulţii, ci trebuia să se cocoaţe pe scaunul veceului şi să îşi facă nevoile ca fetele. Ruşinea supremă: Solange a pitit sub pat o oliţă de noapte pentru ca el să evite lungile peregrinări până la toaletă şi înapoi. Lua masa pe un scaun înalt pe care se căţăra ca un acrobat. Solange îl educase pe Baptiste, care dovedea o accentuată precocitate, să excludă din vocabular orice cuvânt care i-ar fi putut deranja tatăl: unu-pe-doi, microb, doi la metru, amputatu'. Avertismentul a avut efectul contrar celui scontat. Întrucât Baptiste nu ştia acele cuvinte, le-a şi învăţat şi le-a utilizat cu ardoare de neoprit.

Când Léon se aşeza în faţa televizorului pentru a urmări ştirile sau vreun film mai violent, Solange îl întreba neliniştită: „Eşti sigur că este pentru vârsta ta? Fiindcă, de acum, tatăl şi fiul împărţeau cam aceleaşi subiecte de interes, chiar dacă Léon păstra încă o anumită superioritate morală, întrucât ajunsese copilul cel mare al familiei, micuţul frate mai în vârstă. În pofida faptului că astfel de distracţii i se păreau cam monotone, pentru a nu zice de-a dreptul stupide, trebuia să se joace cu Baptiste de-a indienii şi cowboy-i, cu trenuleţul electric sau de-a fortăreaţa. La plajă, cum nu mai putea juca volei sau fotbal cu cei mari, trecea la ridicarea castelelor de nisip cu puştimea, ori la capturarea crabilor ori a crustaceelor din ordinul *Pagurus bernhardus* care mişunau prin băltoace. Se uita la aceleaşi desene animate ca şi Baptiste şi, deşi nu o dorea, începuse să gângurească, să ciripească, să cotcodăcească exact ca fiul lui care, când povestea ceva, o făcea peltic zicând, de pildă, *mă zoc* ori *sanţ.* Când se ciondăneau din cauza vreunui robot ori Action Man, făcând prea mare hărmălaie, Solange îşi iţea capul pe uşă strigând: Ajunge! Vocea îi vuia continuu, ca un tunet îndepărtat, cerând linişte fără întârziere. Cuvintele ei şuierau pe la urechile lui Léon ca nişte gloanţe. Dacă încerca să se opună, Prea-Puternica se apropia măturându-l cu un singur gest. Ochii ei albaştri deveneau verzi-cenuşii. La plimbare, Solange îl aşeza împreună cu ceilalţi doi într-un cărucior uriaş.

— Nu mi-o lua în nume de rău, Léon, dar nu pot supraveghea trei copii deodată.

În maşina familiei, un 4x4 negru cu portbagaj încăpător şi roţi înalte, amenajase, în spate, trei locuri speciale. Să-l fi aşezat pe Léon în faţă însemna să fi provocat inutile gelozii. Acesta nu a putut face altceva decât să se supună.

Mamă de familie, reputat stomatolog, Solange era, în acelaşi timp, şi o femeie dinamică, ce alerga de trei ori pe săptămână în parc şi acasă, serile, într-o sală special amenajată, făcea un antrenament intensiv de evacuare a stresului. În timp ce pedala pe bicicleta de interior, ridica haltere, îşi lucra abdominalii şi fesierii, strălucind de transpiraţie, cu dinţii strânşi, Baptiste şi Léon veneau să o admire din spatele unui geam. Creatura aceasta masivă îi fascina, îi înmărmurea cu splendoarea ei. Visau să îi semene într-o bună zi. Muşchii i se reliefau pe sub piele, se întindeau magnifici şi minunat strunjiţi. Hipnotizat de uriaşă, Léon prefera să îşi spună că nu el a scăzut, ci ea a crescut. Fiindcă, pe măsură ce se tasa, constata amplificarea soţiei. Era atât de înaltă, încât nu-i mai zărea figura, de parcă ar fi fost un pisc pierdut în nori. Ea lăsa vederii o cantitate impresionantă de carne şi de rotunjimi. Sânii ei erau mari cât capul lui, poponeaţa îi ajunsese un dirijabil imens, prin care se temea să nu se rătăcească. Odată încheiate exerciţiile, ştergându-şi faţa şi îndreptându-se către duş, se răstea la ei: Gata, gaşcă, la nani-nani! Léon se îndrepta ruşinat spre patul conjugal, urmărit de protestele fiului („De ce dormi cu mama? Nu e drept!”) şi citea, aşteptând-o, reviste medicale care se refereau la cazul lui.

Fiindcă Léon, trebuie să o spunem oricât de penibil ar fi acest amănunt, se micşorase cu totul, mai puţin lucrul acela ridicol de lung care îi atârna între picioare, îl încurca şi trebuia să îl ţină într-un fel de plasă, de teacă pentru a nu se împiedica în mers. Se încovoia sub povara acestei excrescenţe care îi îngreuna înaintarea. Natura îi luase totul, cu excepţia organului reproductiv, pentru a-l concentra mai bine asupra acelui rol. Virilitatea i se înălţa ca un ridicol accesoriu, analog înotătoarelor ori pintenilor interminabili ai anumitor animale preistorice. Vădublez remarcase, la rândul lui, detaliul anatomic, de neînţeles pentru el ca, de altfel, tot restul cazului. Se compara cu pacientul său, îşi imagina scârbit acuplarea celor doi, bărbatul în picioare, între coapsele nevestei, lipit de pântecele ei ca un alpinist de peretele de stâncă, agăţându-

şi mânuţele de şoldurile generoase ale lui Solange. Cu atât mai mult cu cât mobilitatea spermatică a lui Léon, după spusele laboranţilor care o analizaseră, era fără egal: gârneţii erau de o velocitate nemaipomenită, având viteza unui cal în galop.

Solange se juca seara cu prelungirea lui Léon, fără răutate, admirativ aproape, acordându-i miraculoase virtuţi. Uimitoare era disproporţia dintre această parte, adaptată unui corp normal de adult, şi scara redusă a restului.. Ca o ştrengărită, îl trăgea de apendice, ameninţându-l că o să i-l înfăşoare în jurul gâtului ca pe un boa. Un asemenea accesoriu măreţ la o fiinţă liliputană ţinea de fenomenal. Léon, foarte pudic, roşea din cauza acestor familiarităţi. Îi era ciudă că fusese redus la părţile-i ruşinoase, atât de ciudă că-i venea să urle: Dar sufletul meu nu mai merită nicio atenţie? Solange se distra cu numita unealtă înainte de a o folosi ca orice soţie care se respectă. Sport care, departe de a o obosi, îi deschidea şi mai tare apetitul. Omnipotenţa ei aneantiza slabele obiecţii ale bărbatului. Cu buzele umflate, cu nările fremătătoare, murmura:

— Măi, alună-americană, treci în oală la prăjit!

Şi Léon trecea, într-adevăr, pe jumătate reticent, pe jumătate de acord, într-un amestec de teroare şi de voluptate. Se supunea conştient că face o prostie, poate, dar cât de delicioasă. În timpul relaţiei intime îl bântuiau tot felul de imagini absurde: se făcea că ea urma să îl înghită prin pântece, aşa cum sifonul suge apa din cadă, că el va dispărea cu totul în străfundurile ei. Ar fi fost crima perfectă. Confuz, se mai adăuga o îndoială: nu cumva ciomagul ăsta cât toate zilele, anexat scheletului lui de pigmeu, reprezenta o periculoasă anomalie?

Luni de-a rândul Solange a fost pur şi simplu încântată. Soţul ei miniatural o mulţumea în toate cele. Nici că şi-ar fi dorit unul mai mare. Era ascultător, n-o încurca mai deloc, se supunea ordinelor fără să crâcnească. Iar ea domnea peste o lume de gnomi, doi copii plus un drăcuşor de soţior. Ce să mai vrei de la viaţă. În fiecare dimineaţă îl ducea pe Léon la cabinet, după ce îi lăsa pe Baptiste la şcoală şi pe Betty la creşă. Tot ea era aceea care îi căra geanta care cântărea tone, fiindcă Léon persevera în activitatea profesională. Să fi rămas acasă ar fi însemnat să bată palma cu maladia. Colaboratorii săi, doi tineri internişti şi o asistentă, dar şi pacienţii îi aprobau tenacitatea. Léon utiliza biroul cu ajutorul unui scaun cu sistem de ridicare. I se mai construise şi un soi de scară de pompieri cu nacelă reglabilă

care îl aducea la înălţimea pacienţilor pentru a-i putea consulta. Se tot mira să îi vadă din acest nou unghi, nemaiamintindu-şi că urechea şi gâtul unei fiinţe omeneşti să poată fi atât de largi şi de adânci, semănând când cu o peşteră, când cu un labirint, când cu un tunel, când cu o frunză de palmier. Ca şi cum s-ar fi uitat la ele prin nişte ochelari deosebit de puternici. Pereţii, contururile acestora i se păreau supradimensionate. Ceea ce îl conducea la diagnostice încă şi mai precise, căci percepea înaintea altora dezordinea anatomofiziologică în pregătire, infecţiile pe cale de a se instala şi pe care mai-nainte nu le-ar fi putut detecta. Toată lumea lăuda calităţile doctoraşului făcător de minuni.

Drept pentru care totul mergea extraordinar în cea mai bună dintre lumile posibile, iar starea de graţie persista în pofida bârfelor şi a zvonurilor. Şi astfel uita de cuşca în care abia de se mai putea respira care îi devenise propriul trup. Numai că un incident penibil avea să-l înşurubeze pe Léon în conştientizarea diformităţii. Într-o zi se dusese cu Solange şi copiii la Euro Disney, în zona de nord-est a Parisului. Printre alte puncte de atracţie alesese micul dejun în castelul Cenuşăresei. Albă-ca-Zăpada, Marry Poppins, Frumoasa-din-pădurea-adormită au sosit pentru a se fotografia alături de Baptiste şi Betty. Când a venit şi rândul Cenuşăresei, din greşeală, tânăra blondă titulară a acestui rol l-a luat pe Léon, care avea pe cap o bonetă cu urechi clăpăuge, ce-l făcea să semene cu Pluto, drept cel de-al treilea copil. Imediat ce şi-a dat seama de confuzie, speriată de barba stufoasă a doctorului, şi-a pierdut controlul şi l-a făcut pervers, acuzându-l că s-a mascat astfel pentru a o agăţa. Solange a apucat scorpia zănatică de păr şi a silit-o să-şi ceară scuze. Tânăra a izbucnit în lacrimi dând vina pe surmenaj şi cerând mii de scuze. Însă răul fusese făcut. Léon era disperat. De acum asta însemna în ochii celorlalţi: un pitic vicios.

S-a dus la preot, fiind, ca şi soţia lui, un credincios fervent, şi i-a povestit toate necazurile faţă în faţă, pe un scaun, în casa parohială. Preotul, în vârstă, ţinea ochii în pământ de parcă s-ar fi temut să se uite la el. Lui Léon i se părea că este acoperit de pete ruşinoase, că este robul unei boli degradante.

— Vă amintiţi cumva, fiule, de vreun păcat pe care să-l fi comis?

— Nu, părinte, doar mici greşeli, nimic grav.

— Mai multe greşeli fără importanţă dau, uneori, adunându-se, un păcat grav.

— Vă asigur că nu este vorba despre aşa ceva.

— Dumnezeu nu-i loveşte pe cei drepţi. Dacă v-a avertizat astfel, înseamnă că există şi un motiv. Vă aduce aceste încercări fiindcă vă iubeşte şi vrea să vă apere de alte tulburări.

— Îmi tot scormonesc memoria şi nu dau de nimic.

— Lucrul cel mai teribil este să faci rău fără a-ţi da seama. Greşeala îşi dublează importanţa dacă nu realizezi dimensiunile ei.

— Părinte, degeaba caut să-mi amintesc…

— Poate că nu vă amintiţi, însă Dumnezeu îşi notează totul în Cartea sa cea Mare şi acum v-a trimis factura.

— Nu am nimic să îmi reproşez.

— Nu vă mai încăpăţânaţi, fiule, Dumnezeu îi iartă pe cei care se pocăiesc, dar îi fulgeră pe cei care se încăpăţânează în propria greşeală.

— Păi…

— Rugaţi-vă, fiule, şi cereţi iertare. Sărmane om, primeşte încercarea pe care Domnul ţi-a trimis-o.

Nouă luni a urmat o cură psihoterapeutică. Analistul alterna ascultarea compasională cu aceea agresivă. Îl lăsa să vorbească, după care îi recomanda să vadă partea bună a lucrurilor: ar fi putut deveni obez, saşiu şi asudător. În loc de aşa ceva a preferat eliziunea, ştergerea. Ce diferenţă calitativă! Un mic bonsai în locul unui baobab cât toate zilele! Cât l-or fi invidiind deşiraţii care-şi julesc creştetele de tavane! În plus şi-a mai păstrat şi scula în stare perfectă. Ce poate fi mai important în viaţă decât să ai ditamai socoteala care să funcţioneze la comandă? Şi mai îndrăzneşte să se plângă, să invoce nu ştiu care complex de inferioritate! Ba chiar să ceară şi ajutorul medicului! Astea da pretenţii!

Lui Léon îi plăcea să fie ocărât în halul acela. Avea nevoie de cineva care să îl liniştească, care să îi spună că, în definitiv, nu era vorba despre nimic grav. Uneori, psihanalistul se întuneca, se arăta pus pe confidenţe, aproape că murmura:

— Bătrâne, trebuie să ştii că fiecare femeie îşi transformă bărbatul în copil. E mămoasă, îl domesticeşte, îl micşorează cum fac indienii Jivaro cu capetele tăiate ale duşmanilor. În momentul în care ajunge să-i spună „fiara mea iubită”, atunci e clar că l-a metamorfozat într-un unchiuleţ cuminţel. Asta-i povestea căsătoriei.

Apoi îşi revenea, îşi relua rolul de sfătuitor şi afirma cu bucurie forţată:

— Înălţimea, dragul meu, nu are nicio importanţă. Nu e decât o prejudecată. E ridicol să te simţi micşorat din moment ce măsori aproape un metru. Strălucirea unei fiinţe depinde de prestigiu, nu de înălţime. Chiar şi coborând sub un metru, ceea ce tot respectabil se cheamă a fi, tot nu e grav. Nici dacă ai ajuns la o jumătate de metru, o treime ori un sfert, tot nu are sens să te alarmezi. Iar sub zece centimetri, înălţimea nu mai are nicio importanţă, dar chiar nicio importanţă.

Ah, ce vorbe fortifiante! Cât de mult îl puteau linişti pe Léon. La încheierea fiecărei şedinţe, analistul îi repeta cu un zâmbet larg: Tot ce e mic e drăguţ, tot ce e mare e naşpa! Însă, pe măsură ce trecea timpul, paznicul inconştientului se posomora şi devenea agresiv. Îl bănuia pe Léon că încearcă să scape de creştere, că nu vrea să se facă mare pentru a scăpa de orice fel de responsabilitate. Îl făcea şmecher, îi arunca priviri oripilate, îl aşeza pe scăunele joase pentru a-l micşora încă şi mai mult. Îi adresa întrebări deplasate: Cui i-aţi vândut toţi centimetrii ăia? N-oţi fi făcut vreun pact cu diavolul? Cât v-a dat? Dacă nu mărturisiţi adevărul, dublez preţul şedinţelor. Léon ajunsese vinovatul chemat la bară, supus capriciilor unui judecător exasperat care, într-o bună zi, l-a dat pe uşă afară urlând:

— Lasă-mă-n pace! M-am săturat! Chiar că eşti un idiot scăzător!

5.
Mucoşii iau puterea

Şi-au trecut câţiva ani.

Léon a încercat şi alte remedii: rugăciunea, meditaţia, rachiul, thai-chi-ul, acupunctura, zen-ul, terapia primară, programarea neurolingvistică. Niciunul însă nu i-a readus starea de bine dinaintea catastrofei. Era gata să se convertească la orice religie, sectă ori partid care i-ar fi putut reda dimensiunile pierdute. Baptiste, cel dintâi născut, fusese dintotdeauna preferatul tatălui său care îl veghease, îl înfăşase, îl îngrijise, punând la bătaie întreaga-i ştiinţă medicală. Numai că băieţelul ajunsese acum aproape de înălţimea lui Léon, nu avea decât cinci ani, iar faptul de a-l fi ajuns într-un timp atât de scurt erodase respectul pe care, mai demult, tatăl i-l inspirase. Nu vedea în el decât un alt puştan, mai ridat, cu şuviţe albe, care tot timpul îi făcea morală. Nu-i mai era îndeajuns doar să se joace împreună, ci îşi dorea să îşi şi măsoare forţele. Pentru a-şi cheltui exuberanta-i energie îl trântea pe jos, îl apuca de gât şi îl strângea. La şcoală căuta tot timpul gâlceavă. Pe Léon îl împingea doar aşa, pentru a-l provoca, îi trăgea pumni în burtă şi abia aştepta să-i vadă organul târându-se pe podea pentru a i-l strivi cu călcâiul. Léon se clătina, cu greu îşi regăsea suflul şi realiza că, într-o luptă cinstită cu fiul său, era posibil ca nu el să mai fi fost învingătorul. Pe de altă parte, ştia foarte bine că un adevărat tată ar fi încasat loviturile seci fără să crâcnească şi ar fi acceptat cu bunăvoinţă să fie sacul de box al vlăstarului lui.

Acestuia din urmă îi plăcea enorm să îl aibă ca partener pentru a-şi da în petic, numai că Léon, de modă veche fiind, trăia în respectul ierarhiilor şi continua să îi dea ordine: Stai drept! Ţine-ţi gura! Termină ce ai în farfurie! Şterge-ţi nasul! Baptiste îl contrazicea şi arunca în el cocoloaşe de hârtie înmuiate în salivă, cu ajutorul unei ţevi. Betty, care mergea pe picioarele ei, izbucnea în hohote la cele mai mici prostii ale fratelui ei, aliindu-se cu el. Scorpie afurisită! De pildă, fratele ei punea o găletuşă cu apă pe uşa întredeschisă şi striga: Tata, vino repede! Léon sosea în fugă, împingea uşa, găleata îl uda leoarcă, uneori i se îndesa până peste urechi şi-l mai şi rănea. Dracii de copii se stricau de râs, trebuia să râdă şi el cu ei, dar şi să şteargă băltoaca de apă cu o cârpă, de teamă să nu fie boscorodit de

Josiane sau de Solange. Prezenţa bonei îl deprima încă şi mai tare, fiindcă aceasta nu îşi ascundea lipsa de respect. Pentru ea, bărbatul trebuia să fie înalt şi puternic.

S-ar fi putut comporta şi el la fel ca şi copiii, le-ar fi putut juca tot atâtea feste de prost gust, însă el era tatăl, aşadar nu se putea coborî la nivelul lor. Adevărul era că se temea de prichindeii sălbatici pe care-i ştersese la fund, cărora le dăduse să mănânce iubitor, cu biberonul, şi care acum îi ameninţau viaţa pretextând că se joacă cu el. Amândurora li se pusese pata pe pisicuţa Zorzonel pe care o trăgeau de coadă, o alergau cu foarfecele ca să-i taie mustăţile, o închideau în coşul de gunoi. Léon era singurul care lua apărarea bietului animal, pe care îl salvase de mai multe ori din situaţii critice. Regreta că nu era decât un amărât de doctor, de reprezentant al halatelor albe, şi că neglijase artele marţiale. Dacă ar fi avut centura neagră la karate, ce mai chelfăneală le-ar fi tras mucoşilor, ce vârf de pantof le-ar fi înfipt în burtă, ce mai antebraţ le-ar fi pocnit peste nas ca să le arate cine e stăpânul. Cătuşe le-ar fi pus derbedeilor, ca la carte i-ar fi caftit, i-ar fi comprimat şi i-ar fi băgat într-un sarcofag pentru a le interzice să mai crească. Gaşcă de nima-n drum!

Nevasta îi ajunsese mamă, copiii tovarăşi de joacă turbaţi şi fătarnici. Laş, s-a dus să i se plângă lui Solange: ba că Baptiste îl enerva tot timpul, ba că Betty îşi bătea joc de el, ba că nu erau cuminţi.

— Bine, măi bucăţică, dar Baptiste nu are decât cinci ani, cum ar putea să îţi facă vreun rău?!

— N-ai văzut cât s-a făcut? Copiii cresc tare repede, ne îndreptăm către un univers de uriaşi.

— N-o face premeditat, vrea doar să se distreze.

— Îţi dai seama? Trebuie să mă apăr de propriul meu fiu! E groaznic!

— Într-o zi ai să creşti la loc, iubitule, şi îţi vei regăsi adevăratul tău loc în mijlocul nostru.

— Şi el va creşte, Solange, niciodată nu voi putea avea vreo autoritate în faţa lui.

Solange îşi pierdea răbdarea: avea o casă întreagă de pus la punct, aşa că nu putea sta să asculte doar lamentaţiile unuia sau altuia.

— Gata. Nu-mi plac curcile plouate. Dacă o ţii tot aşa, o să te bagi în pat nemâncat.

Singurul privilegiu pe care şi-l păstrase Léon era să i se adreseze soţiei pe numele de botez. Dar şi să vadă filmele la cinematograf cu preţ redus, având însă interdicţie în

privinţa celor nerecomandate sub doisprezece ani. Nu îşi făcea iluzii: mini-eul lui nu avea decât minidrepturi. Suprasolicitată, Solange, cât de devotată era ea, tot se enerva din nimic, găsindu-şi bărbatul în acelaşi timp lamentabil şi tulburător. Acesta bombănea şi stătea îmbufnat tot timpul. Nici să se autoironizeze nu mai ştia. De ce ne-o fi trimis Dumnezeu atâta suferinţă, se întreba Solange, ce păcat om fi plătind? Într-o zi, când i-a descoperit pe Léon şi pe Baptiste ciondănindu-se din cauza unui Game Boy, le-a tras fiecăruia o pereche zdravănă de palme. Léon a rămas ameţit, pe jumătate mort, parcă.

Din acel moment, de câte ori Baptiste se alegea cu câteva la fund, Léon avea şi el porţia lui, din spirit de echitate. Chiar dacă nu greşise cu nimic. Cu atât mai mult cu cât Baptiste ştia să îşi farmece mama cu vocea-i copilărească şi cuvintele cu intonaţii melodioase. Aşa că aceasta îi trecea totul cu vederea, mai ales că era mai micuţ decât taică-său căruia micşorarea îi alterase frumuseţea, dându-i înfăţişarea zbârcită a unui câine din rasa Shar-pei. Doar pisicuţa tricoloră, cu lăbuţele ei albe, continua să manifeste faţă de Léon aceeaşi afecţiune, frecându-se de picioarele lui, ghemuindu-se în braţele lui, indiferentă la transformările corpului acestuia, recunoscătoare pentru bunătatea lui.

Bărbăţelul se scufunda atunci în apele melancoliei. Îi era ruşine să îşi facă simţită prezenţa faţă de Solange. Speranţele şi le ascundea în miezul fiinţei sale ridicole. Asimetria lor îl complexase dintotdeauna. De acum însă, nu o mai putea ajuta nicidecum, avea nevoie de ea în permanenţă. Toate dulapurile erau prea sus, toate farfuriile prea îndepărtate, toate tăvile prea grele, toate cuţitele prea ascuţite. Solange, care îşi vedea bărbatul topindu-se ca zăpada la soare, se întreba dacă nu cumva mama sa avusese dreptate, pe vremuri, punând-o în gardă. Când prietenii o întrebau ce mai face Tom Degeţel, se supăra doar de formă, fără convingere. Alunga însă gândurile negre şi prefera să nu mai reflecteze la viitor. În acelaşi timp, Léon rămânea soţul ei oficial şi, în fiecare noapte, Domnul Minimum îndeplinea ritualul matrimonial cu brio, lucrând chiar şi fără să vrea în folosul înmulţirii speciei.

Drept pentru care, până la urmă s-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple: la trei ani după naşterea lui Betty, Solange a rămas iarăşi însărcinată, chiar dacă nu a vrut. Era convinsă că un asemenea bărbat atrofiat nu mai era în stare să procreeze. Or, Léon, chiar dacă în plină tranziţie

minimalistă, rămăsese de o fertilitate redutabilă. Familia, prietenii, ba chiar şi Josiane şi-au manifestat dezacordul. Sarcina asta intempestivă nu putea fi luată în serios. Măcar era sigură de persoana tatălui? Solange a protestat indignată. Deşi reacţiile erau fireşti, din moment ce nu-i dădea bărbatului ei chiloţii jos, în public, spre a arăta ce îi mai rămăsese acestuia din vechea-i splendoare. Pe Léon ştirea l-a înmărmurit: nu mai era deloc sigur că îi plac copiii şi nu mai vedea vârsta aceea agitată decât ca populată de pici insuportabili şi de toante exasperante. Vocile lor ascuţite, precaritatea dialogurilor, stupiditatea jocurilor îl crispau. Discret, a sugerat o întrerupere de sarcină. Pătrunsă de respect pentru dogmele bisericii, Solange l-a încuiat douăzeci şi patru de ore în dulap, dându-i doar pâine uscată şi apă.

Baptiste şi Betty îşi ajungeau tatăl cu o stupefiantă viteză. Cel dintâi îl depăşea acum cu câţiva centimetri. Pentru ca ordinea generaţiilor să mai fie o vreme respectată, Solange a înălţat scaunul pentru bebeluşi, pe care Léon mânca numai şi numai în farfurii de plastic. În timpul mesei încă mai putea fi luat drept capul familiei, pe care toată lumea îl asculta. Se dădea mare, comenta actualitatea zilei, îşi exprima opiniile asupra politicii şi societăţii. Solange îi admira fineţea analizelor şi le spunea celor mici să ia exemplu de la tatăl lor. Necioplţilor nici că le păsa, făceau tărăboi, siguri că adevărata faţă a trupurilor îşi va reintra iute în drepturi.

Când Solange pleca de la masă pentru câteva clipe, Baptiste îndrepta spre tatăl lui priviri teribile, răcnea şi îşi umfla muşchii, exclamând:

— Vrei să ţi-o iei, scurtici?

Lipsa de respect filial îi făcea rău lui Léon. Baptiste cel feroce ajunsese un malac supraalimentat, un animalul carnivor gata de orice porcărie. Poate că suferea de complexul copilului celui mare, ajuns la confruntarea directă cu tatăl. Observându-l pe acesta cum se micşorează în faţa ochilor lui, se considera cauza reducţiei şi se umfla în pene. Léon era prizonierul lui, prada lui de război, trofeul lui personal. Pasionat de westernuri, îşi prindea tatăl cu lasoul la capătul holului, îl lega ca pe un cârnat şi îl rostogolea până la picioarele mamei, exclamând:

— *Howgh,* mama, piticania plângăcioasă este a ta!

În plus, îşi supunea părintele unui discret şantaj:

— Fă-mi temele, că dacă nu…

Léon îl asculta, ascunzându-şi docilitatea sub alibiul pedagogiei. Vai de el dacă se încurca la vreo adunare sau dictare: micul mafiot îi promitea o cotonogeală pe măsură. Léon se îndrepta spre Baptiste cu naiva încredere că va obţine măcar un mic semn de prietenie. Celălalt îi răspundea cu un rictus care ar fi băgat groaza până şi în cel mai sângeros barbar. Pentru Léon căminul nu mai era o oază de linişte, ci o arenă însângerată, un câmp minat în care orice lovitură era permisă. Pătrunsă de milă, Solange prindea copiii care vorbeau peltic şi aveau o mină de absolută naivitate în timp ce îi explicau: Mai avem şi noi dreptul să râdem, nu? Léon, care deja ajunsese ţinta batjocurilor, trecea acum drept morocănosul care strica tot cheful casei. Într-o zi, soţia i-a zis: „Termină cu dârdâiala asta de frică!”, şi aşa i-a rămas numele. Dârdâilă se străduia să aproximeze un zâmbet pentru a nu-şi strica de tot reputaţia, însă din camera sa nu mai ieşea decât cu deosebite precauţii: cei doi baistruci îl înnebuneau, îi întindeau curse, îi murdăreau dosarele medicale, îi puneau piuneze în încălţări, oţet în vin, lipici în pasta de dinţi. Mutrele lor glumeţe îl înspăimântau. În secret îşi făcuse rost de o cască de motociclist şi umbla prin propriul apartament ca un spion pe teritoriul duşman: lipit de pereţi.

6.
Eclipsa

Neliniştea lui Léon s-a transformat în angoasă pură în clipa în care a aflat că Solange aştepta gemeni: un băiat şi o fată încolăciţi în acelaşi ou, la căldurică, ca două bombe în silozurile lor nucleare. Ecografia nu a făcut decât să confirme: erau enormi, bine făcuţi, nerăbdători. Articulau cuvinte din vârful buzelor, băteau cu picioarele în poarta pântecelor, grăbiţi să iasă. Solange se îngrăşase cu douăzeci şi cinci de kilograme, iar copiii îi ziceau Balena. Invers decât primele două daţi, sarcina lui Solange îl îngrozea pe Léon. Nu mai era vorba despre linia voluptuoasă a unui pântece umflat de viaţă, ci despre un buzunar încărcat cu obuze ucigaşe a căror primă ţintă chiar el urma să fie. Pielea se va sfâşia şi două proiectile îi vor exploda în plină figură.

Ora livrării a sosit şi ea, aşa cum soseşte ea întotdeauna. Solange a avut primele contracţii într-un 10 decembrie, pe la ora trei dimineaţa. Împreună cu Léon a luat un taxi pentru spital, lăsând copiii în grija cerberului Josiane. Naşterea se anunţa uşoară, după obicei, în ciuda cantităţii de colete. Anatomia lui Solange o predispunea unei numeroase posterităţi: şase sau opt copii nici că ar fi speriat-o. Considera fecunditatea un dar de la Dumnezeu. Léon nu prea era la largul lui. Se simţea nelalocul lui adus aşa, alături de această doamnă enormă. Mirosurile de medicamente din maternitate, interminabilele coridoare, strălucirea implacabilă a neoanelor, toate acestea îl înspăimântau. Ajuns în sala de naşteri, obstetricianul, asistenta şi moaşa, cu ochii roşii de oboseală, văzându-l, au urlat într-un glas:

— Fără copii aici!

— Sunt tatăl, s-a bâlbâit, îngălbenindu-se.

— Faci mişto?!

— Aşa e, a confirmat Solange, el m-a lăsat gravidă… Ar dura cam mult să vă explic. Ocupaţi-vă de mine, vă rog, mă simt rău.

O infirmieră i-a aruncat lui Léon o bluză albă, prea mare pentru el, şi toată echipa s-a repezit în jurul femeii în travaliu.

În acelaşi moment, doborât de insomnie, profesorul Daniel Vădublez se apleca încă o dată asupra dosarului

medical al pacientului Lumânarea. Îl apucaseră toate năbădăile: bolnavul ăsta sfida toate legile ştiinţei şi îi anula întreaga competenţă. Vădublez considera micşorarea acestuia un eşec personal. În cămaşă de noapte, cu picioarele goale, străbătând camera în lung şi-n lat, lua din nou, unul câte unul, elementele cazului, vorbind cu voce tare:

— Să vedem: în ziua căsătoriei, Léon măsura un metru şi şaizeci şi şase de centimetri. Nouă luni mai târziu i s-a născut primul copil. Nu mult după aceasta, Léon a pierdut treizeci şi nouă de centimetri, în mod progresiv, timp de trei săptămâni. După care s-a stabilizat. Un an mai târziu s-a născut al doilea copil, o fată. Şi de data aceasta, Léon a pierdut treizeci şi nouă de centimetri, dar ceva mai repede. Şi, din nou, stabilizare. Au trecut trei ani şi jumătate fără vreo schimbare notabilă. Un singur element remarcabil: sexul a rămas la dimensiunile originale, ceea ce îl face să pară imens, chiar dacă este de măsură normală, hai să zicem puţin mai lung şi mai gros. Acum, Léon măsoară optzeci şi opt de centimetri. Care să fie legătura între toate aceste evenimente? Trebuie să facem apel la raţiune. O logică este în toată povestea, dar care, oare?

Îşi freca mâinile, se trăgea de lobul unei urechi, semn al unei deosebite îngrijorări.

— Un metru şaizeci şi şase. Primul copil – pierdere: treizeci şi nouă de centimetri. Rest: un metru şi douăzeci şi şapte de centimetri. Al doilea copil – pierdere: încă treizeci şi nouă de centimetri. Rest: optzeci şi opt de centimetri. Penis stabil. Nicio altă urmare. La fiecare copil pierde ceva mai puţin de un sfert din înălţime, aşadar, aşadar…

Şi, dintr-o dată, ca o scânteiere care sfâşie tenebrele, în mintea profesorului Vădublez s-a făcut lumină:

— Ei, fir-ar să fie! Păi dacă tocmai asta este legătura?! Imposibil! Trebuie să mai calculez o dată. Dar, mai întâi, trebuie să îi avertizez imediat.

Fără a mai lua în seamă ora înaintată, într-atât i se părea de importantă noutatea, a format numărul telefonului mobil al lui Léon chiar în minutul în care naşterea ajunsese într-o fază critică: primul dintre gemeni urma să apară pe lume dintr-un moment în altul. Iritat de apelul nepotrivit, în plină noapte – lăsase mobilul deschis pentru eventualitatea că vreun pacient ar fi încercat să dea de el – Léon s-a îndepărtat de ceilalţi şi a şoptit:

— Cine e?

— Léon, sunt Daniel Vădublez. Îmi pare rău că vă deranjez la ora asta. Am un lucru de o importanţă capitală pentru dumneavoastră. Trebuie să vă vorbesc imediat. Unde sunteţi? Sosesc, sar chiar acum într-un taxi, treziţi-o şi pe Solange, anunţul vă priveşte pe amândoi.

— Sunt cu ea la maternitate, chiar acum…

— Nu, nu e adevărat! Anulaţi totul, opriţi-o, vă implor!

— Imposibil. Contracţiile au început acum trei ore. S-a rupt apa. Solange e pe masa de travaliu, micuţii sunt gata să apară.

— Împiedicaţi-o să-i facă! Betonaţi-i burta, astupaţi-i-o cu hârtie, cu faşă! Baricadaţi-o, descurcaţi-vă cumva! Mă auziţi? Copilul ăsta trebuie să rămână în mama lui, NU TREBUIE SĂ VADĂ LUMINA ZILEI!

— Profesore, aţi înnebunit?

Léon continua să şoptească pentru a nu deranja echipa medicală care îi ajuta soţia.

— Lăsaţi baltă totul: nevastă, copii, slujbă…

— Până la urmă, ce se întâmplă, doctore, aveţi de gând să îmi explicaţi?

— Se întâmplă, Léon (vocea profesorului căpătase o tonalitate cu adevărat isterică), se întâmplă că, în sfârşit, am înţeles! Léon, AM ÎNŢELES!

— Ce-aţi înţeles, profesore? Mai pe scurt, că nu mai pot vorbi mult.

— Am reuşit să fac legătura între diferitele momente ale micşorării dumneavoastră.

— Profesore, nu e momentul. Haideţi să stabilim o întâlnire şi îmi veţi putea explica totul.

— Nu. Acum ori niciodată. Léon, vă rog, ceea ce am să vă spun este de cea mai mare urgenţă.

— Măcar spuneţi-o repede, risc să deranjez pe toată lumea. Mi se face semn să închid ori să ies din sală.

— Atunci, ieşiţi şi ascultaţi-mă.

Léon s-a strecurat pe uşă afară, făcând un semn cu mâna lui Solange, care se sufoca şi gâfâia, că va reveni imediat.

— Léon, dragul meu, micuţul meu Léon, am găsit cheia nenorocirilor dumneavoastră…

— Era şi timpul, dacă nu cumva puţin cam târziu…

— Poate, dar este ceva atât de complex… Aţi mai putea încă salva ceea ce a rămas…

— Vă ascult.

— COPIII DUMNEAVOASTRĂ SUNT…

Vădublez urla, aşa că Léon a trebuit să îndepărteze aparatul de ureche.

— Ce e cu copiii mei?

— Nu mai trebuie să faceţi niciodată copii. Mă înţelegeţi?

Léon a simţit că i se înmoaie picioarele şi că e gata să îşi piardă echilibrul.

— Ce tot spuneţi?

— Léon, fiţi foarte atent la ceea ce vă voi spune: la fiecare copil care vi s-a născut, aţi pierdut treizeci şi nouă de centimetri. De ce treizeci şi nouă? Nu-mi pot explica, însă constat. Înţelegeţi?

— Nu văd legătura.

— Normal, din moment ce sare în ochi. Aceşti micuţi se nasc în detrimentul dumneavoastră. Trăiesc pentru a vă şterge de pe faţa pământului. Nu vă micşoraţi, vă retrageţi ca mânerul unei umbrele sau gâtul unei ţestoase. De fiecare dată când vi se naşte câte un copil, intraţi în dumneavoastră înşivă. Din nefericire, de ieşit nu mai ieşiţi niciodată. Exersaţi accelerat reînnoirea generaţiilor, dispariţia bătrânilor în folosul tinerilor. Ceea ce, de obicei, se întâmplă în treizeci sau patruzeci de ani, la dumneavoastră ţine câteva săptămâni.

— Sunteţi sigur?

Léon era aproape leşinat. Gâfâia, înghiţea aerul ca un peşte scos din apă.

— De ce tocmai eu?

— Habar n-am. Poate că prin dumneavoastră este anunţată o transformare a paternităţii. Poate că, în viitor, toţi tăticii vor dispărea de îndată ce vor fi fecundat mămicile, după cum călugăriţele devorează taţii puilor lor.

— Iertaţi-mă, dar teoria mi se pare absurdă. Trebuie să vă las, sosesc copiii.

— Léon (tonul lui Vădublez devenise rugător), vă implor, nu renunţaţi. Şi dumneavoastră aveţi dreptul la viaţă. Părăsiţi spitalul, plecaţi cât mai departe, vă voi da eu bani, doar sunteţi pacientul meu preferat. În plus, şi acum v-o pot mărturisi, m-am îndrăgostit de soţia dumneavoastră încă din prima clipă când am văzut-o, aşa că îi pot explica totul.

— Profesore Vădublez, dacă asta este o stratagemă pentru a mă despărţi de Solange, aflaţi că vă înşelaţi. Nu mă voi despărţi nicicând de ea.

— Atunci, sunteţi pierdut, prietene. Adio, Léon, chiar uni plăceaţi…

— Ia nu mai vorbiţi despre mine la trecut, doar încă mai exist.

— Nu pentru multă vreme, vă asigur, o să faceţi fâsss!, ca un balon înţepat.

— Mă speriaţi.

— Nu vă faceţi griji, voi avea eu grijă de Solange şi de copii, am să mă ocup personal de educaţia lor. Apropo…

— …Alo, alo! Léon, nu închideţi! O ultimă întrebare: preferaţi învăţământul public sau privat? Sunteţi pro sau contra sistemului de repartizare a elevilor şi a cadrelor didactice? Vă voi respecta cu scrupulozitate dorinţa. Alo!…

Clipă în care bateria mobilului lui Léon a murit. S-a întors grăbit în sala de naşteri chiar în momentul în care primul copilaş, Berenice – fratele ei, Boris, deosebit de galant, se dăduse la o parte spre a-i face loc să iasă – scotea capul din pântecele lui Solange şi, cu mânuţele, se sprijinea pe coapsele şi fesele acesteia pentru a ieşi cu propriile puteri din habitaclul matern. Hotărârea, aerul agresiv şi victorios al bebeluşului l-au înspăimântat pe Léon, care s-a lăsat mecanic pe scaunul unde Solange îşi lăsase, grăbită, mantoul şi geanta. Berenice s-a scuturat, a îndepărtat scârbită mucusul care o acoperea, şi-a masat craniul ca pentru a-şi veni în simţiri, a cerut, pocnind din degete, săpun şi mănuşi de baie, refuzând orice ofertă de sprijin din partea personalului spitalului. Boris a urmat-o imediat, cu aceeaşi uşurinţă, cu palmele lipite şi mâinile întinse, ca un săritor olimpic la trambulină. A fost primit în plasa de siguranţă întinsă sub pântecele lui Solange, din care a sărit în sus încă de câteva ori, ca o minge. Fuseseră, în această maternitate, câteva rare, foarte rare cazuri de copii-rachetă, care ţâşneau din uter şi care trebuiau prinşi din zbor. Gemenii abia dacă au plâns şi ei aşa, puţin, să nu se spună că nu au respectat obiceiul. Picilor le-a revenit rapid tonusul şi au început să salte-n leagăn, dovedind o indecentă vitalitate. Solange născuse în doi timpi şi trei mişcări, vreo treizeci de minute să fi fost şi, în sala de travaliu, personalul, uimit de asemenea uşurinţă, se relaxa pregătindu-se să închine în sănătatea tinerei mămici.

Dintr-o dată, Léon s-a simţit slăbit. Un voal de întuneric i s-a aşezat peste ochi. Şi, sub privirile năucite ale infirmierei şi moaşei, a început să scadă. Centimetru după centimetru, se tasa în el însuşi, lichefiindu-se ca untul în cratiţă.

— Ce ne face nouă ăsta? s-a bâlbâit un asistent.

Pierderea de volum, constantă, a durat cincisprezece lungi minute. O extincţie progresivă sub ochii îngroziţi ai adulţilor. Credeau că sunt în faţa unei iluzii optice, pe rând

nou-născuţii, în picioare, în pătuţurile lor, băteau din palme şi râdeau în hohote. Convinse că sunt în faţa cine ştie cărui ritual vrăjitoresc, infirmierele au luat-o la fugă pentru a cere ajutor.

Însă Léon, departe de a se evapora, s-a oprit la zece centimetri deasupra solului, rămânând la dimensiunile unui creion sau ale unui briceag. Vădublez greşise calculele: naşterea gemenilor nu-l costase pe tatăl lor decât şaptezeci şi opt de centimetri, la fel ca şi primii doi copii. Natura calculează cu precizie! Îi mai rămăseseră suficienţi pentru a putea continua să trăiască aşa, la scară redusă. Din fericire, avusese reflexul de a se aşeza pe scaun când se întorsese în sală, după conversaţia telefonică. Venindu-şi iute în fire, a profitat de zarvă pentru a o lua la fugă spre mantoul lui Solange, agăţat de spătarul scaunului şi s-a aruncat cu capul înainte în buzunarul drept, în care a fost primit de o grămadă de mărunţiş, bomboane de mentă, tichete de parcare şi un breloc pentru chei fixat pe o vacă de cauciuc care scotea sunete ascuţite, dacă o strângeai. Când au sosit, în sfârşit, bodyguarzii, nu au mai găsit pe jos decât un telefon mobil spart în trei, a cărui cartelă fusese călcată în picioare de cei care se agitaseră prin sală. Cu toţii s-au crezut pradă unei halucinaţii colective.

Numai Solange văzuse şi înţelesese totul, drept pentru care se mulţumea să plângă, dând vina pe epuizare şi pe un traumatism postnatal. De formă, s-a simulat la repezeală o anchetă, Léon fiind căutat prin toate găurile de şoareci, prizele smulse din perete, gurile de ventilaţie. După care, părintele-fantomă a fost dat uitării. Poliţia i-a constatat lipsa, iar Léon a fost declarat dispărut, vinovat de a-şi fi abandonat domiciliul, aneantizându-se astfel prin hrubele stării civile. Îl regretau doar câţiva pacienţi şi colaboratori. Prietenii, de mult îl părăsiseră.

Două zile mai târziu, tânăra mamă ieşea din spital cu bebeluşii gânguritori la subsuoară şi, ghemuit în buzunarul mantoului, cu bărbăţelul pe care-l liniştea mângâindu-l cu vârful degetelor.

Partea a doua
Gloria lui Bobiţă

7.
Scurtimea Voastră

De data aceasta, Léon păşise într-o altă dimensiune. Nu doar se atrofiase, ci, pur şi simplu, schimbase lumea. Pentru Solange a fost un şoc: bărbatul ei trăgea la fit exact când avea mai multă nevoie de el. Pe bune, chiar că nu poţi pune bază pe bărbaţi! De acum, era de parcă ar fi trăit împreună cu un chibrit. Îi era ciudă pe el că se eschiva în momentele critice, dar îi şi venea greu să creadă versiunea generată de evenimente, aşa cum le analizase profesorul Vădublez. Se trezise astfel cu patru copii agăţaţi de fustele ei – Bapstiste, Betty, Boris şi Bérénice – plus o stranie creatură de lungimea degetului mare de la picior, care trăncănea până-şi pierdea suflul, într-un gângurit greu de priceput. Surceaua umană, pe care trebuia să o ducă la ureche pentru a o înţelege, repeta într-una: Nu e vina mea! N-am făcut nimic! Sunt nevinovat! Solange ridica din umeri: îi era totuna dacă era ori nu disperat, răul fusese făcut.

Încă o dată, urgent, viaţa lor a trebuit reorganizată. Solange a înghesuit toate lucrurile dispărutului soţ în două cuiere pe care le-a expediat la Ajutorul Popular. Nu a păstrat decât câteva: fotografiile, butonii, cravatele de mătase, batistele. Pe Léon l-a instalat pe măsuţa de toaletă, într-o cutie de ţigări din lemn de cedru de Liban, parfumată şi moale, pusă într-o cutie de bijuterii îmbrăcată în catifea grena. În vremurile bune, cei doi soţi fumau, seara, o Cohiba sau un Montecristo, însă Léon fusese nevoit să abandoneze ritualul, întrucât şi cel mai mic norişor de fum îi ameninţa grav plămânii liliputani.

Oficial, Léon a fost declarat mort, dispărut. Cabinetul i-a fost preluat de unul dintre colegi căruia Solange, conform căsătoriei aşezate juridic sub semnul comuniunii de bunuri, i-a putut vinde partea soţului pe un preţ apreciabil. Esenţialul era însă punerea la punct a legii tăcerii, în care a fost atrasă şi Josiane, bona. Aceasta şi-a făcut de mai multe ori cruce când a aflat vestea metamorfozei Domnului şi a jurat discreţie absolută contra unei consistente măriri de salariu. Deşi părea a fi înţeles totul, nou-născuţii încă nu vorbeau. Cât despre copiii mai mari, acestora ruşinea le închidea gura mai bine decât orice ameninţare. La şcoală, tatăl lor era de multă vreme o sursă de umilinţă, aşa că i se

ordonase să nu mai calce pe acolo pentru a-i aştepta. Fireşte că Vădublez îşi va ţine gura, cu atât mai mult cu cât începuse să îi facă lui Solange o curte tenace. Au fost stabilite reguli stricte: în prezenţa musafirilor, nicio vorbă despre Léon. Imediat ce auzea că se sună la uşă, bărbăţelul trebuia să intre în cutiuţa lui. Era interzis să se deschidă uşa, indiferent cui, înainte ca micşoratul să fie încuiat. Dacă apăreau colegi de la şcoală pentru o gustare ori o aniversare, microbul urma să fie încuiat cu două rânduri de lacăte şi ascuns de mamă în seiful ei. Astfel, omerta va funcţiona perfect. Oricine ar fi încălcat aceste simple, însă draconice reguli, se expunea celor mai grele pedepse. Josiane a fost înaintată în gradul de comisar politic al familiei, însărcinat cu disciplina şi conducerea căminului cu mână de fier. Solange i-a dăruit o nuia elastică de răchită pentru corecţia recalcitranţilor. Baptiste i-a simţit de mai multe ori muşcătura fierbinte. Pe Léon, Josiane l-a botezat cu numele de cod Scurtimea Voastră. Trebuia să facă eforturi pentru a se abţine să nu-l facă praf ca pe un ţânţar.

— Aveţi noroc că vă apără Doamna, îi tot zicea.

Pentru Léon, schimbarea a fost atât de dură, încât i-a trebuit destul timp ca să realizeze proporţiile dezastrului. Nimic nu îl predispunea acestei stări monstruoase. Renunţase să mai înţeleagă ceva, iar explicaţiile lui Vădublez nu îl convinseseră. Ce senzaţie bizară să se trezească la înălţimea jucăriilor copiilor, după ce ajunsese copilul propriei soţii! Fiinţele omenești, inclusiv dulcea lui iubită, îi păreau acum nişte dragorii, nişte tancuri, fiinţe cuirasate, pe când el se simţea gol, parcă, o virguliţă de carne pe care oricine o putea face zob. Până şi lancea dragostei dispăruse în acel ciclon. Sub pântece nu îi mai rămăsese decât un punct fără de importanţă. De ce l-o fi făcut Marele Ceasornicar să distoneze de restul lumii?

În primul rând, trebuia să scape cu viaţă, căci totul devenise acum o problemă. De exemplu, spălatul. Evita să facă prea multe duşuri în forma de copt pe care i-o repartizase Solange în baie, de teamă să nu intre la apă. Niciodată nu suntem îndeajuns de prudenţi! Apa de la robinet, chiar şi dată încet, avea forţa unei cascade care l-ar fi putut fura într-o clipită. Să alunece în chiuvetă şi să fie aspirat prin sifon i-ar fi fost fatal. Nici să mănânce nu îi era mai simplu. Alimentaţia consta din supe şi piureuri, fiindcă se presupunea că dinţişorii lui nu pot ronţăi nici cele mai mici bucăţi de carne. Trebuia să i se taie şi să i se paseze totul. Ce ar fi putut înghiţi o persoană de talia lui? Guriţa

cu buze cărnoase era atât de îngustă! Pentru el o boabă de strugure, un bob de mazăre sau o firimitură de pâine era un adevărat festin. Cu toate acestea, în afara zilelor când aveau invitaţi, i se permitea să ia masa împreună cu familia. Acum, când era cam cât o jumătate de pensulă, era aşezat pe un scaun de păpuşă dintre cele ale lui Betty, care şi aşa îi era cam mare Mâncarea îi era servită într-un degetar tăiat pe jumătate. Cel mai mult îl îngrozeau pe Léon sunetele emise de fiinţele omeneşti: vocile Imenşilor, cum îi numea pe ceilalţi, îi spărgeau timpanele, provocându-le imposibile vibraţii. Fiecare cuvânt care cădea din gura lui Solange sau a unuia dintre copii avea puterea unui trăsnet. Îi ruga: Mai încet, nu sunt surd! Când îi vorbea Solange, ţinându-l în picioare pe o palmă, la înălţimea gurii care articula vorbele cu claritate, de parcă s-ar fi adresat unui handicapat, aceasta vărsa peste el, fără să ştie, un ocean de salivă care îl uda leoarcă. Cel mai insignifiant dialog îl obliga să aibă la el impermeabilul, pălăria şi umbrela.

Îşi închipuise, cu naivitate, că nu mai are de ce să se teamă de copii. În ochii lor, Léon încetase să mai fie un rival ori un obiect demn de dispreţ, dar se transformase într-o ciudăţenie anatomică, într-o jucărioară vie. La rândul lui, nici că i se păruseră vreodată atât de urâţi, de monstruoşi. Nou-născuţii îşi scuipau plămânii cât era ziua de lungă, iar îngrozitoarele lor ţipete drăceşti îi scrijeleau creierii. Cei mari erau şi mai răi. V-aţi uitat vreodată cum mănâncă doi micuţi? Copilaşii aceştia ale căror maxilare muncesc din greu, ale căror limbuţe rozalii se contorsionează, au o asemenea drăgălăşenie, că i-ar da lacrimile şi celui mai teribil ocnaş. Dar când eşti cât o păstaie de fasole, maxilarele acelea brutale, colţii ascuţiţi, buzele strălucitoare, degetele durdulii, groase ca nişte grinzi, devin săbii, măciuci, cuptoare înfierbântate, gata să te înghită, să te sfâşie. Li se scurge saliva, scuipă, râgâie în modul cel mai respingător. Iată-te la bunul plac a doi căpcăunei inconştienţi de propria lor putere. Iar când vreunuia dintre ei îi scăpa vreun pârţ, aproape că leşina. Acestor plăcute feţe trandafirii, cu ochii lor mari, limpezi, sclipitori, le venea greu să accepte că păpuşa asta de cauciuc care se sucea în toate părţile le putuse fi cândva tată. Polul lor de interes era acum Daniel Vădublez, care venea zilnic, spre seară, pentru a le saluta mama, manifestând un curios respect faţă de homunculul acela. Solange îl primea politicoasă, dar fără să sară în sus de

bucurie. Era evident că inima ei nu mergea în întâmpinarea lui, închizându-se în sine, asaltată de amărăciune.

Din vocabularul familiei a dispărut cuvântul „tata”. Îl porecleau Léoniţă Musculiţă, dar cum şi această asociere părea prea nobilă pentru el, i se mai zicea şi Puric. Cu toate acestea, Léon nu renunţase, ci dorea să îi dovedească lui Solange că încă mai era capabil să îndeplinească funcţia de cap al familiei. Astfel, într-o seară a pretins că poate supraveghea singur desfăşurarea cinei. În picioare, între solniţă şi cana cu apă, a ridicat vocea, a bătut din picior în masă, şi-a luat un ton ameninţător. Baptiste, regăsindu-şi instinctele de altădată, l-a prins în mână şi l-a ridicat până la înălţimea ochilor, încurajat de sora sa şi de urletele gemenilor, întinşi în *maxicosy*-urile lor. Léon ţipa ascuţit ca un uliu.

— Baptiste, lasă-mă jos, îţi ordon!… Să nu-ţi mai zi o dată!

Solange tocmai se ridicase de la masă şi plecase să încălzească biberoanele. Cu un bobârnac, Baptiste şi-a aruncat tăticuţul în castronul cu piure, din fericire doar călduţ, în care Léon a căzut cu capul înainte, mai-mai să se sufoce. Întoarsă la vreme, Solange s-a mulţumit cu un ţţţţ-ţţţ-ţţţ la adresa copilului insuportabil, iar pe Léon l-a şters cu un şerveţel Kleenex şi, fără un cuvânt, l-a trimis la culcare în cutia lui. Testul eşuase.

În pofida indiferenţei, copiii manifestau uneori o răutate ameţitoare. Într-o zi, Baptiste şi-a numit tatăl Posmăgel şi l-a înfipt cu capul într-un ou moale, cu partea de sus descojită de ceva vreme. Solange l-a descoperit aşa, dând ritmic, în aer, din picioare. Iarăşi micile canalii îi îngheţau sângele în vine. Încă de dimineaţă orăcăiau ca broaştele, se trăgeau de păr, îşi şterpeleau jucăriile. Adevăraţi primitivi. Baptiste, cel mai tare fiind, îşi bătea măr sora care urla ca din gură de şarpe. La rândul lui, o lua bine pe coajă de la Josiane, dar era atât de dur, încât abia de plângea. După care cei doi ticăloşi se împăcau şi îi terorizau pe Boris şi pe Bérénice, ba strâmbându-se la ei, ba strigând ca nişte bestii. Léon se temea încontinuu să nu cumva să ajungă ţinta nervilor lor surescitaţi, ştiind că fragilitatea excită, la anumite fiinţe, instincte criminale. Îi presimţea gata să îl strângă între arătător şi degetul mare doar din curiozitatea de a vedea dacă este adevărat. Tare şi-ar mai fi dorit să îi convertească la nonviolenţă, să le inducă puţină înţelepciune, să le dovedească superioritatea înţelegerii faţă de ceartă, dar, oare, cu ce metode? Cum să exerciţi cea mai

mică autoritate, când semeni cu un ac de păr? Studiase timp de cincisprezece ani, dăduse tot ce avusese mai bun în el, trăise din burse şi alocaţii şi uite unde ajunsese! Noaptea, micul tăticuţ avea coşmaruri groaznice: se făcea că propriii lui copii îl înţeapă cu furculiţa, îi duc capul în vârful peniţei unui toc, îl toacă mărunţel într-o ascuţitoare automată sau îl dezmembrează, bucată cu bucată, ca pe o libelulă ori o lăcustă.

Cum să le-o iei însă în nume de rău? În ochii lor nu trecea drept o fiinţă omenească, ci era un simplu corpuscul. Nu-i purta pică lui Betty, care făcuse cinci ani, din cauză că îl aruncase în toasterul în funcţiune. Din fericire, se putuse căţăra pe o felie de pâine albă pusă la prăjit, dar îşi arsese picioarele şi mai că fusese sufocat de căldura infernală a aparatului. Nici lui Baptiste, care în curând avea să împlinească opt ani, care îl agăţase de picioare cu un elastic şi îl lăsase să se balanseze în sus şi-n jos ca un yoyo, până când dăduse afară tot ce mâncase (coastă de viţel normand şi crustă dofineză). Nici lui Boris, cel de cinci luni, fiindcă şi-l băgase în gură. Léon putuse sări înainte ca gingiile bebeluşului să apuce să îl strângă. Erau copii, nu ştiau ce fac. Numai că seara, când era trimis în cutia sa de ţigări (pentru el stingerea era fixată la ora 20), era extrem de abătut. Fărâmiţă devenea taciturn. Îşi amintea de plajele de vara, de rarele vacanţe la schi, de micile bistrouri în care el şi Solange îşi comandau vin alb de la gheaţă şi cafele espresso fierbinţi. Lipsa de griji, fericirea, abia dacă ţinuse câţiva ani. Nu apucase să guste din binefacerile acestei lumi. Corpul lui ajunsese strâmt ca un sicriu.

Îl îngrijorau toţi şi toate. Pe lista duşmanilor potenţiali trecuse şi pisica. Şi-o imagina pe adorabila Zorzonel, pe care o salvase de atâtea ori de răzbunarea copiilor, transformată într-un tigru care l-ar fi urmărit prin întreaga casă cu miorlăituri răguşite. Era convins că şi-ar fi dorit să îl devoreze aşa, crud, nu înainte de a-l fi torturat. Nu ar fi avut niciun rost să-i fi adus atunci aminte de vechile sentimente de prietenie şi respect. Parcă o vedea urcându-se pe măsuţa de toaletă a lui Solange, pândindu-l în timp ce se pitea după pudrieră, în spatele unui borcan cu cremă, al rujului şi repezindu-se la el, imobilizându-l cu laba ei uriaşă, plină de graţie, din care ar fi ţâşnit cele cinci pumnale bine ascuţite. Perniţele labelor erau mari cât nişte perne.

De câte ori Léon dorea să iasă din cutie, îi deschidea capacul prudent, convins că Zorzonel, ghemuită pe undeva

şi pregătind ambuscada, nu aştepta decât acea clipă pentru a-l extrage cu ghearele înfipte în carnea lui fragilă, în consecinţă, îşi multiplica şi el vicleniile, folosind, ca pe un câmp de luptă, diferite momeli: un ciorap de păpuşă, un pantalon… Aştepta, o lua iarăşi de la cap. Credea animalul capabil să rămână ceasuri în şir fără să se mişte, fără să respire, invadat doar de pasiunea de bestie de pradă.

Tot din spirit de prevedere, i-a furat lui Solange din trusa de manichiură un ponsor pe care l-a ascuţit în aşa fel încât să îl poată folosi ca pe o halebardă, dacă ar fi fost atacat. Acum era un războinic, deci trebuia să umble înarmat, iar arma în niciun caz nu avea să mai cureţe de pieliţe unghiile Uriaşei.

Léon se înşela, însă nu avea să o afle decât ceva mai târziu. Zorzonel a fost singura fiinţă care nu l-a trădat niciodată.

8.
Recucerirea inimilor

După câteva săptămâni, regimul concentraţionar al lui Léon s-a mai îmblânzit: orarul s-a mai relaxat, disciplina a fost lăsată mai moale. În pofida surmenajului, Solange s-a arătat din nou generoasă, demnă de vechiul ei statut de femeie măritată. Navigase pe internet, îşi întrebase discret prietenii; cazurile de soţi micşoraţi până la dimensiunile unui fetus erau extrem de rare. Nici Biblia, nici Vechiul Testament nu se refereau la aşa ceva. Nu îi era însă îngăduit să se îndoiască. Cu siguranţă, Dumnezeu îi testa credinţa. I-a promis lui Léon, amintindu-i de jurământul făcut la căsătorie, că nu îl va părăsi, ci îl va îngriji ca pe singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată. Explicându-i că nu mai pot locui în aceeaşi cameră, l-a mutat din cutia de ţigări într-o debara de cinci metri pătraţi, la capătul apartamentului, aproape de scara de serviciu, în fundul unui imens culoar în zigzag. Erau depozitate acolo mături, valize, cutii, haine desperecheate, diferite lucruri bune de aruncat. Solange adora coridoarele, pe care le compara cu fluviile lungi, care leagă între ele diferite ţări ale căror pământuri le udă. În această ascunzătoare, un tâmplar a montat, la un metru şi jumătate de pământ, în afara razei de acţiune a găştii de ţânci gălăgioşi, dar şi a pisicii, o etajeră pe care a aşezat o căsuţă de hamster cochetă şi curăţică, prevăzută cu o uşă. „Vila” se sprijinea pe o fundaţie din lemn de tec, înconjurat de o balustradă solidă, pe care Léon îşi punea lenjeria la uscat. Se gospodărea singur, căci în familia în care fusese adăpostit în copilărie învăţase să coasă şi să calce.

Léon nu înţelegea de ce soţia lui nu mai voia să stea în aceeaşi cameră cu el. Doar nu cântărea peste o sută cincizeci de kilograme, ca să rişte să se rupă patul conjugal sub greutatea lui. Nu ar fi ocupat mai mult loc decât o formă de copt! Exact despre asta este vorba, îi răspunsese Solange, aş putea să te lovesc ori să te arunc la gunoi fără să îmi dau seama. În fine, dacă tot se muta, ar fi preferat să locuiască în frumoasa casă pentru păpuşi pe care Betty o primise de Crăciunul trecut, să ocupe dormitorul de la primul etaj, care avea un pat cu baldachin, baie de modă veche cu robinete cromate, terasă amplă şi fotoliu-leagăn pentru a putea citi la soare. Numai că fiica lui a refuzat fără

drept de negociere, amenințând că va distruge totul dacă „chestia aia” este lăsată în casa ei.

Locuința de la înălțime părea un ceas cu cuc la care se putea ajunge cu ajutorul unui ascensor în formă de solniță, pus în mișcare de un motoraș electric (Solange îl cumpărase dintr-un magazin de jucării specializat în modelism). Un tobogan ca o pârtie de bob, cu numeroase serpentine, îi permitea să coboare prin alunecare. Ingenios, însă fragil, cu atât mai mult cu cât şi copiii şi pisica nu mai încetau să se joace cu firele ascensorului, până în ziua în care Zorzonel, din greşeală, a tăiat cu ghearele cablul de susținere, drept pentru care întregul agregat a intrat în pană. Noroc că Léon nu se găsea în lift! Solange, cu o răbdare îngerească, i-a dăruit o scară în spirală, din plastic, cu balustradă pe ambele laturi şi şapte platforme panoramice, pentru odihnă, dar şi o coardă cu noduri pentru antrenament. S-a şi apucat de exerciții şi, după o vreme, se distra să urce treptele din două în două, cronometrându-şi performanțele, să se cațere şi să coboare pe coardă până se umplea de bătături şi bicepşii îi ieşeau în relief.

Au mai trebuit puse la punct şi alte probleme administrative. Am mai spus că Léon putea să țipe cât îl țineau plămânii, că tot nu îl auzea nimeni. Piticanie excentrică cu vocea în falset, era obligat să urle până nu mai avea aer ca să îl audă cineva. Corzile vocale nu mai erau nici ele prea puternice, aşa că şi-a confecționat dintr-o jumătate de cartuş gol de cerneală, având la capăt o jumătate de cartelă de metrou, un megafon pe care îl putea duce la gură. Numai că aparatul era greu de dus, incomod şi de o eficacitate redusă. Nici vorbă să se gândească la un telefon: un aparat vechi cântărea de zece ori greutatea lui Léon. Chiar şi prototipul cel mai miniaturizat i se părea un soi de semiremorcă. Acum, Léon cântărea două sute cincizeci de grame cu tot cu haine. Era peste poate să cheme pe cineva în timpul nopții, dacă i se făcea rău sau dacă Zorzonel întreprindea un atac prin surprindere. Solange i-a dat un clopoțel desfăcut de la gâtul unei păpuşi, în aşa fel încât să poată da alarma în caz de pericol. Întrucât dormitorul acesteia se găsea la ceva mai mult de şase metri de debaraua lui Léon, la ani-lumină altfel spus, era prea puțin probabil să îl poată auzi, chiar dacă ar fi clopoțit din toate puterile. În consecință, noaptea nu avea voie să se îmbolnăvească.

Prin toate aceste încercări, Léon şi-a regăsit noi forțe. Cataclismul aproape că îl liniştea: mai jos de atât nu putea

cădea. Incapabil să mai procreeze, nici de diminuat nu se mai putea diminua. Şi-a regăsit astfel o nouă stabilitate şi s-a hotărât să lupte, să ia lumea în considerare cu o sporită vitejie. Încă mai avea de jucat un rol anume. Pentru început, i-a cerut lui Solange să poată citi în fiecare dimineaţă presa. Aceasta întindea pe podeaua debaralei cotidiane şi reviste, iar el, de la o distanţă convenabilă, de pe cea dintâi platformă, lua la cunoştinţă ultimele noutăţi cu ajutorul unui binoclu. Se ducea să întoarcă singur paginile, probă dificilă fiindcă, dacă se făcea curent sau, din cine ştie ce cauză, sufla cumva vântul, de multe ori se trezea împachetat cât ai zice peşte, de parcă ar fi fost un file de cod. Asculta şi la radio, dar mai de la distanţă, iar la televizor se uita cu luneta, într-atât de amplu i se părea ecranul. Atitudinea pozitivă a început să dea roade. Fermecător şi discret cu Solange, o lăsa să iasă seara cu Vădublez, care îi făcea curte. Se făcea luntre şi punte numai ca ea să nu mai pună la inimă necazurile lui. Reginei epuizate după atâtea naşteri, bunele maniere ale minusculului soţ i se păreau de-a dreptul reconfortante. Să trăiască alături de Léon era ca şi cum ar fi fost măritată cu un băţ de chibrit. Da, dar un chibrit prolix, ciudat, mişcător, un guraliv miniatural care spunea fără încetare vrute şi nevrute.

Începuseră, cum s-ar zice, o a doua lună de miere, clandestină, dacă sintagma nu pare cam exagerată pentru două persoane nemaipomenit de diferite. Colosala îi examina fasolica săltăreaţă cu lupa, găsind-o tare mititică, dar perfect proporţionată. Ce păcat că n-o putea folosi! Se obişnuise să îl ia cu ea la cumpărături, ascuns ca un contrabandist într-unul dintre buzunare sau în geantă. Acasă, Léon îi vorbea ridicat lângă ureche, cu mâinile făcute pâlnie. În afara locuinţei, soţii menţineau legătura printr-un sistem radio miniaturizat, analog căştilor utilizate de prezentatorii TV. Când mergeau împreună la cumpărături, Léon îşi sfătuia nevasta în funcţie de mirosul şi prospeţimea piersicilor, nectarinelor, pepenilor, indicându-i ce produse să cumpere graţie unui soi de vizor pe care ea şi-l făcuse în haină. În privinţa îmbrăcămintei, Solange mergea prin marile raioane de păpuşi pentru a găsi pantaloni, haine, jachete tricotate pe care Léon le tot purta, în pofida faptului că majoritatea erau modele feminine. Ce importanţă mai avea, în starea lui? Când se ducea cu copiii la bâlci, îi dădea tot felul de bunătăţuri, precum câteva fire de vată de zahăr ori o bucăţică de acadea rotundă şi roşie pe

băţ. Îi dădea cât îi încăpea în cioculeţ, ca unei păsărici. Lipit de coastele ei, ca o insectă pe un pachiderm, legănat în ritmul paşilor ei, încălzit de pielea ei, Léon era în culmea fericirii. Asemenea bucurii îl răsplăteau pentru toate trecutele necazuri. Nu mai era doar soţul lui Solange, ci şi o parte din opulentul ei trup.

Într-o zi s-a speriat foarte tare: un hoţ de buzunare a înhăţat geanta pe care Solange o aşezase pe tejgheaua unui magazin, în timp ce plătea cumpărăturile, şi a rupt-o la fugă în stradă, dând peste trecători. Convins că scăpase de urmăritori, pungaşul strecurase un deget gros în geantă pentru a da de portofel, moment în care Léon l-a muşcat cu sălbăticie. Închipuindu-şi că în geantă se află un şarpe sau un şoarece, răufăcătorul a şters-o în goană. Actul de vitejie l-a ridicat pe Léon, timp de o săptămână, la rangul de erou al casei, poveste care i-a apropiat iarăşi, cu putere, pe cei doi soţi, în detrimentul lui Vădublez. Seara, Solange i-a mărturisit grijile care o apăsau: supraaglomerarea cabinetului, pacienţii nervoşi sau binevoitori, înscrierea gemenilor la grădiniţă, înghesuiala de la creşe, problemele lui Baptiste, hiperactiv şi violent la şcoală, rezultatele mediocre ale acestuia în comparaţie cu cele ale surorii lui, mai atentă şi mai liniştită. Léon o calma, o sfătuia, îi propunea să îşi urmărească fiul la lecţiile de acasă.

Solange îl făcea părtaş, în secret, la aproape toate manifestările vieţii ei sociale. De acum se cocoţase iarăşi pe tocuri cui, din moment ce bărbatul ei nu mai era decât cât un cui. Când, duminica după-amiaza, Monumentala, în bustieră de dantelă şi ciorapi de plasă, lungită pe canapea, lăsa uşa deschisă tuturor prietenilor, lui Léon îi apărea în toată splendoarea ei de idol, în toată maiestatea ei de regină. Devenea, atunci, eminenţa ei gri, ghemuit într-unul dintre buzunarele ei, ori într-una dintre cupele sutienului. Era Piticul suveran în faţa căruia se plecau, fără să ştie, toţi aceşti uriaşi. Administra programul muzical al după-amiezilor (soft-jazz, muzică vocală, operă) ca maestru de ceremonii ce se afla. Solange primea colegi se serviciu, verişoare, adoratori. Toţi şi toate îi deplângeau soarta, aflând despre groaznica dispariţie a soţului. De când cu proaspăta văduvie, era foarte curtată. Léon nu numai că nu era afectat, dar chiar găsea în asta un motiv de mândrie. După alte toate, complimentele, prin intermediar, îi erau aduse şi lui, iar Solange dovedea un talent real de a slei de puteri toţi aceşti bărbaţi, de a-i juca pe degete unii împotriva altora, începând cu Vădublez, care era primul pe

listă, astfel că Léon nu mai putea de încântare. Lua şi el parte la conversaţie, suflându-i soţiei replici răutăcioase ori picante. Solange fie râdea înfundat, vorbind cu voce piţigăiată, ce contrasta cu volumul ei enorm, fie hohotea nebuneşte, ca o fetiţă, impresionând asistenţa.

Câteodată, unul dintre musafiri, sub motiv că deplângea soarta stăpânei casei, se credea obligat să lanseze o diatribă la adresa lui Léon şi a catastrofei pe care o reprezentase. Era o plăcere să o auzi apoi pe Solange punându-l la punct pe acel individ lipsit de delicateţe, interzicându-i să îi insulte soţul sub propriul lor acoperiş. Cei care se hazardaseră să facă gestul, începând cu soacra lui Léon, n-o mai repetaseră. Vădublez avea rolul principal în alaiul admiratorilor. Avea locul lui pe care îşi întindea şi picioarele cele lungi, şi obiceiurile, fumând havane, bând bere, privind meciurile de fotbal la televizor, ţinând copiii pe genunchi şi alintându-i în fel şi chip. O mică strângere de inimă tot simţea Léon. Era în situaţia unui mort care se întorcea pe unde trăise şi îşi găsea locul ocupat. Ştia că, într-o bună zi, Solange tot trebuia să îşi refacă viaţa şi că Vădublez, asiduu şi înflăcărat, rămânea cel mai bun candidat, chiar dacă nu trezea în ea nicio umbră de pasiune. Ar fi fost să fie o alianţă bazată pe raţiune, nu pe entuziasm. Ideea îl îmbolnăvea, însă nu avea de ales. În orice caz, prefera să controleze un asemenea mariaj, decât să îi fie victimă. Era convins că va rămâne, pentru Solange, unica iubire, tatăl copiilor ei, secerat în plin avânt de împrejurări misterioase. Ştiind că speranţele sale matrimoniale sunt legate de bunăvoinţa vechiului pacient, Vădublez manifesta faţă de Prescurtat un respect invers proporţional cu dimensiunile acestuia, neîncetând să îl laude. Avea chiar şi un text preferat:

— Léon, pur şi simplu sunteţi o etapă în evoluţia omenirii: posibilitatea vieţii la scară deosebit de redusă, pe un glob suprapopulat. Sunteţi un mutant care operează o breşă în capacităţile de adaptare ale speciei.

Era de minune să-l vezi pe acel Hercule, căci atingea un metru nouăzeci, înclinându-se în faţa Sfrijitului pentru a-l consulta. Ca şi Josiane, Vădublez se temea oarecum de Léon, văzând în el o creatură cu atât mai periculoasă cu cât părea insignifiantă. Ar fi preferat să îl vadă dispărând o dată pentru totdeauna, căci complicitatea dintre Solange şi soţul ei îl ameţea, aducându-l în pragul nebuniei.

9.
Formula 1

Când era singură cu Léon, Solange manifesta faţă de el o atenţie care îl uluia. De exemplu, când bea ceai, punea pe aceeaşi tavă două ceşti, ca şi cum şi el ar fi fost capabil să bea dintr-a lui. O umplea, punea o umbră de lapte şi zahăr exact cât îi plăcea lui pe vremuri, după care o lăsa să se răcească fără a se atinge de conţinut. Într-o seară, pe când erau doar ei doi în faţa televizorului, pe canapea, cu Léon pe un genunchi, iar ea în mini şi fără ciorapi, Solange a adormit. Atunci, bărbatul s-a aplecat şi a zărit, la capătul unui interminabil bulevard de carne netedă şi bronzată, chilotul ei alb şi umflat ca pânza unei corăbii. Dezechilibrat de frumuseţea peisajului, de imensitatea ecranului dincolo de care se găsea întreaga splendoare a existenţei, a căzut şi şi-a făcut un ditamai cucuiul. Dar spectacolul nu l-a regretat.

Solange se făcea luntre şi punte pentru a-i face viaţa mai uşoară. Îi construia tot felul de obiecte pe măsura lui şi îi dăruise un ceas de păpuşă pe care numai el să îl poată vedea, alcătuit din rotiţe dantelate care ronţăiau cu ferocitate orele şi secundele. Prima etapă a reîntoarcerii bunăvoinţei a fost ziua în care îi amenajase, în baie, un poloboc dintr-o cutie de argint aşezat pe o suprafaţă lăcuită. Se aşeza pe o perlă din colierul ei, alături de cutia de bijuterii, şi o admira. Rămânea cu gura căscată în faţa curbelor coloanei ei vertebrale pe care ar fi dorit să le escaladeze, treaptă cu treaptă, ca pe un copac ce l-ar fi dus în cer. Bărbat şi femeie se scăldau umăr la umăr în baia de intimitate, iar Léon îşi contempla gigantica nevastă, cu corpul învelit în pelicula de săpun, frecându-se cu mâinile ei prelungi până când începea să îl dojenească şi îl ruga să se întoarcă cu spatele. Cu o simplă apăsare a unghiilor ei roz-sidefii i-ar fi putut rupe o mână ori smulge căpăţâna, şi doar gândul la aşa ceva sporea admiraţia lui faţă de Solange.

Avea şi ea clipele ei de zăpăceală: îl mai uita prin cabinele de probă sau pe banchetele taxiurilor. Îl punea cine ştie pe unde, prin buzunarul vreunui halat, pe marginea chiuvetei, şi nu-i mai era gândul la el. El aştepta uşor bosumflat şi amuzat. Îl punea fără să se mai gândească în dulap, împreună cu tirbuşonul, îl arunca în coşul de hârtii

alături de resturile corespondenţei, după care îl căuta nopţi de-a rândul, la lumina lanternei. Cum nu era mai mare decât degetul ei, îl folosea uneori pentru a se scărpina în ureche sau pe omoplaţi, fără să îşi dea seama că era vorba despre bărbatul ei. Iar el îşi imagina o viaţă viitoare în care urma să fie scobitoare sau beţişor pentru urechi în lumea Imenselor.

Pentru a se deplasa prin casă, Solange i-a făcut un cadou minunat: un Jaguar decapotabil, model 1940, o maşină frumoasă albastru-cobalt, cu două radiatoare de cupru fără supapă, bord din lemn de mahon, calandru cromat, capace argintate la roţi şi o medie de doisprezece kilometri pe oră, cu posibilitatea de a atinge, în line dreaptă, cincisprezece kilometri. Automobilul nu funcţiona cu benzină, ci cu electricitate. Ajungea ca noaptea să-i fie reîncărcată bateria la priză, ca un telefon mobil. Pentru Léon nu era deloc simplu să facă tot timpul apel la ceilalţi pentru a parcurge kilometrii de coridoare care îi despărţeau camera personală de cele de folosinţă comună. Dimineaţa avea nevoie de zece minute pentru a ajunge la vreme la micul dejun, fiind obligat să se trezească mult înaintea celorlalţi spre a participa la acest ritual colectiv. Dacă întârzia, găsea gaşca spartă, copiii plecaţi la şcoală, Solange la cabinetul stomatologic, iar el rămânea singur în faţa formelor de relief ale unui mic dejun încheiat, cu cereale zăcând pe fundul bolurilor de lapte, cu unt înmuiat, cu borcane de dulceaţă deschise, cu felii de pâine prăjită începute şi uitate neterminate, cu cuţite murdare şi miros de cafea răcită plutind pe acest câmp al ruinelor. Iar bona, amabilă ca o uşă de pârnaie, îi susura printre dinţi, în timp ce îl prindea de ceafă ca pe un pisoi pe care te pregăteşti să îl îneci:

— Scurtimea Voastră serveşte ceai sau cafea în această dimineaţă? O fărâmă de corn, o picătură de suc de citrice, o bobiţă de musli? Musli e bun ca să te faci mare…

Plăcerea ei cea mare era să îl urmărească prin casă cu aspiratorul pornit, ca să-l vadă înghiţit de gura urlândă a aparatului ca pe un grăunte de praf. De fiecare dată însă, pretindea că nu l-a observat, simulând încurcătura, surpriza resimţită. În secret, o certa rău pe Zorzonel, îmboldind-o să îşi ronţăie stăpânul fără scrupule, dacă îi va încăpea vreodată între dinţi, iar pe copii îi exonera dinainte de orice răspundere, dacă, din neatenţie, l-ar fi călcat vreodată cu mergătorii lor butucănoşi.

Léon a fost obligat să reînveţe să şofeze, să îşi ia, cum ar veni, carnet pentru conducerea maşinilor în miniatură.

Eventualitatea producerii accidentelor, fie şi în apartamentele haussmanniene, era ridicată cu atât mai mult cu cât nu purta centură de siguranţă. Dacă, de exemplu, lua încreţiturile covorului prea oblic, se putea răsturna pe spate. Parchetul proaspăt ceruit prezenta aceleaşi pericole ca poleiul, iar anumite fisuri, apărute după ce lemnul lucra o vreme, constituiau adevărate gropi ameninţătoare. Pe jos, în bucătărie, pe plăcile hexagonale de cărămidă, se trezea la cheremul vreunei pete de ulei sau de grăsime care-l putea răsuci la o sută optzeci de grade. Cât despre condusul pe mocheta bine periată, acesta impunea o adevărată măiestrie: trebuia rulat cu viteză constantă, de teamă ca nu cumva vehiculul să se împotmolească. Dacă totuşi i se întâmpla, trebuia să claxoneze spre a cere ajutor, în speranţa că ursuza Josiane îi va veni în ajutor înainte ca încântătoarea Zorzonel să-i pice-n spate, lingându-se pe buze. Din fericire, Jaguarul ora echipat cu un sistem de avertizare pe jumătate clopot de ceaţă, pe jumătate sirenă de pompieri, care încă înspăimânta pisica.

Dar câte delicii, dincolo de aceste pericole inerente unui raliu! Ah! Traversarea coridorului alcătuit din două perpendiculare, ca un metru de tâmplărie de dimensiune dublă, frânt la mijloc, care ducea până în living! Era de parcă s-ar fi angajat într-un canion deosebit de adânc, cu două viraje mortal de periculoase, în unghi drept, cărora le urma o curbă amplă dând către intrare. Călca acceleraţia la blană, ambala motorul la maximum, îşi punea casca de piele, ochelarii de pilotaj, aprindea farurile şi, cu talpa lipită de podeaua maşinii, demara, multiplicând derapajele controlate, scoţând flăcări din miile de cai-putere. Jaguarul, atât de aristocratic, indiferent la obstacole, atingea din când în când câte un perete care îl arunca în partea opusă, vehiculul se balansa, zigzaga periculos, Léon ridica piciorul de pe pedală, pentru a apăsa din nou, imediat. Ăsta da haşiş! Şi ce urme de pneuri lăsa în urmă! Uza cauciucurile în doar câteva săptămâni. Profita de absenţa familiei în anumite ore ale zilei pentru a efectua veritabile maratonuri cronometrate în jurul apartamentului. De la uşa de intrare la cea de serviciu, trecând prin living, în mai puţin de cinci minute şi jumătate: cum s-ar fi putut mai bine? Rula claxonând din toate puterile, călcând la blană pedala, nemaipăsându-i de semafoarele pe roşu, luând-o pe sens interzis, urcând pe trotuare, fâlfâindu-i-se de toţi şi de toate! În depărtare o zărea pe Zorzonel zbârlită din cauza stridenţei zgomotului, fugind în cea mai mare grabă, sărind

pe mobile cu coada umflată, cu blana ca electrizată, pentru a scăpa de bolid. În trecere, Léon îi arăta degetul mijlociu ridicat:

— Fuck you, Pispis!

Spera ca aceste acte de vitejie extremă să îl impresioneze şi pe Baptiste. Băiatul fusese încărcat de Solange cu un grad sporit de responsabilitate, ţinând cont că era copilul cel mare şi era firesc să o ajute. Numai că acesta se arăta iritat de afecţiunea pe care mama, fratele şi surorile o manifestau faţă de Léon care, pentru el, nu era altceva decât o jucărie printre altele. Fără să se mai sature, ducea o adevărată luptă propagandistică împotriva tatălui, demonstrând familiei că rabla asta de lux îi costă o avere, bani care se scădeau din suma alocată pentru jucăriile lor. Tatăl lor, chiar dacă de zece ori mai mic decât ei, primea el singur partea cea mai mare a alocărilor bugetare ale casei: pat din lemn de mahon, cadă de argint, automobil de milionar, îmbrăcăminte din in, mătase, caşmir, mese princiare. Prea era nedrept! Un asemenea favoritism trebuia să înceteze! O presa pe Betty să se revolte împotriva nedreptăţii şi pentru a nu mai lăsa acel extract de purice să facă legea şi să treacă bubuind pe coridoare. Amândoi, mai apoi, încercau să dreseze gemenii, care abia trecuseră de un an, împotriva tatălui.

Astfel a început un război de gherilă. Persecutat ca şofer de curse, Léon trebuia să parcheze urgent de câte ori vreunul dintre copii trecea pe lângă el, de teamă să nu fie strivit ca un bob de cafea. Copiii lui nu ştiau nici să se plimbe, nici să umble normal, necunoscând decât un singur tip de locomoţie: cavalcada, atacul în turmă, tropăiala gen cutremur. O dată, băiatul cel mare, care fugea cât îl ţineau puterile după ce îi şterpelise surorii păpuşa preferată, a alunecat pe o bilă, trecând pe lângă Léon, care rula şi el tot pe acolo, cu capul descoperit, cu o ţigară americană în colţul buzelor şi fluierând. Baptiste i-a pus talpă maşinii cu piciorul drept. Léon a fost aruncat ca un dop de şampanie şi numai norocul a făcut să nu fie zdrobit. Ca urmare, capota a fost îndoită, bara de protecţie spartă, roţile aruncate cât colo, arborele cotit rupt, bordul dislocat. Copilul a pufnit, abia dacă şi-a cerut scuze şi, zărindu-şi sora repezindu-se spre el pentru a-şi recupera jucăria, a rupt-o iarăşi la fugă continuând să emită urlete demente.

Nu s-a putut afla niciodată dacă a fost vorba despre un accident sau despre un act premeditat, însă Solange s-a

înfuriat foarte tare. Orice semn de anarhie în propriu-i regat o scotea din fire. În ceea ce o privea, expresia „a-i ieşi ochii din cap” lua toate sensurile cu putinţă: globii oculari se rotunjeau ca două sfere de foc şi din retină izbucnea o gheaţă ardentă. Nimeni nu ar fi putut rezista acestei forţe incendiare. Fixitatea privirii era întotdeauna preludiul exploziei. Propriu-zis, a început să urle. Furia ei a făcut pereţii să se cutremure şi lustrele să se balanseze. Ai fi zis că este zgomotul violent al unui baraj de artilerie sau că pe deasupra casei trece o escadrilă de bombardiere. Pentru a face parte dreaptă tuturor, Solange a hotărât să pedepsească întreaga casă, chiar şi pisica Zorzonel, care a fost pusă la colţ şi legată de coadă de un calorifer, chiar şi Vădublez, care a fost privat timp de o săptămână de obişnuitele sale vizite, chiar şi Josiane, pe care a acuzat-o că a scăpat situaţia de sub control, drept pentru care a prins-o de gât şi a scuturat-o ca pe un prun. Aceasta din urmă, chiar dacă umilită de gesturile la care fusese supusă, a promis că o va înlocui cu mult mai bine şi va aplica legea cu o brutalitate care va înspăimânta mici şi mari. Fiecare a fost consemnat în camera lui, inclusiv Léon, exilat în cuibul lui de vultur cu interdicţia de a mai coborî până la noi ordine. Puştimea supărată, în pofida celorlalte motivaţii, de stricarea jucăriei atât de frumoase, a îndoit spinarea, aşteptând să treacă furtuna. În urma unei şedinţe extraordinare, Solange a anunţat solemn că nu va mai cumpăra o altă maşină, modelul stricat costând-o oricum prea scump. Baptiste, pătruns de false remuşcări, îşi freca mâinile gândindu-se că şi-a lăsat tatăl liliputan fără mijloc de locomoţie.

10.
Un soţ prea curios

Léon le ierta totul copiilor lui şi nu îşi pierdea speranţa că odată şi-odată tot o să le câştige respectul. Nimic nu îl putea descuraja, în situaţia în care se afla. În pofida pierderii maşinii de lux, rămânea proprietarul unui entuziasm inalterabil. Cu atât mai mult cu cât Solange, în secret, îi promisese că îi va procura în curând un nou vehicul, nu neapărat tot o maşină, dar, oricum, îi va face această surpriză imediat ce poporul infantil se va mai fi liniştit. Trebuia să îşi împartă dovezile de liberalism în mod echitabil, în aşa fel încât să nu încurajeze vreo rebeliune.

În compensaţie, l-a lăsat pe Sfrijituţ, în mod excepţional, să doarmă în buzunarul de la piept al pijamalei, privilegiu exorbitant de care nu i-a spus lui Vădublez. Léon nu s-a lăsat invitat de două ori, căci suportase cu greu expulzarea din patul conjugal. Regăsirea imensului baldachin, comparabil cu Calea Lactee, a cearceafurilor cu albul lor imaculat, a pernelor moi şi umflate pe care se lăsa să alunece ca pe nişte dune de nisip l-au umplut de bucurie. Înainte de a adormi, Solange îşi scotea bluza de pijama şi îl ruga stăruitor să îi facă mici servicii: să îi dea cu ojă pe unghiile de la mâini şi de la picioare, să îi scoată pieliţele cu o aşchie de lemn, să îi fricţioneze un deget amorţit, să o scarpine pe spinare cu un soi de grebluţă de buzunar din lemn lustruit, să îi maseze coloana vertebrală sau să îi palpeze pântecele încercând să-i întindă încreţiturile.

Epiderma lui Solange era o tablă de şah alunecoasă, cu pete roşii mari cât nişte monede, o colecţie de romburi separate unele de altele prin nişte canalicule, nişte rigole mai mult sau mai puţin adânci, pe care Léon sărea cu picioarele strânse la piept. Bine masată până prin cele mai intime locuri, îl privea cu ochii umflaţi de somn şi suspina: Ce drăgălaş eşti tu, Léon, dac-ai fi avut măcar cu câţiva centimetri mai mult! După care adormea instantaneu.

Era momentul cel mai delicat. Înainte de a se potoli, corpul ei era scuturat de tot felul de frisoane şi de tresăriri. Limba îi plescăia în gură, se sucea ba pe dreapta, ba pe stânga pentru a-şi găsi cea mai bună poziţie, braţele se afundau sub pătură. Nu aluneca în somn înainte de a emite o salvă de sforăituri care păreau vuietul unei furtuni. Léon nu dispunea decât de câteva minute pentru a intra în

dormitorul lui de mătase şi a se încovriga acolo. Astfel răsfăţat, închidea ochii şi se lăsa legănat de salteaua de carne cu parfum de lapte, care urca şi cobora ca valurile mării. Uneori, în miez de noapte, în plin acces de tandreţe, îl strângea la sânul ei, mai-mai să-l înăbuşe, iar el se lăsa, aproape leşinat, pradă pasionalei îmbrăţişări. Dimineaţa, cu grijă să nu îşi trezească Infinitezimalul, Solange punea bluza de pijama în cuier, avertizând bona să nu intre în dormitor până când nu va fi chemată de soţul ei. Îi cumpărase şi un fluier de poliţist pentru a-şi putea semnala prezenţa. Însă bona, făcându-se că nu aude, îl lăsa pe Léon agăţat aşa până seara, cu buzele uscate de atâta suflat în fluier.

După câteva săptămâni, ajunsese paznicul oficial al trupului lui Solange, cel care înregistra climatul ei intern, marele şambelan al umorilor şi febrelor ei. În consecinţă, nopţile i-au devenit mai agitate. Dormind iarăşi alături de soţia-i legitimă, era însetat să îşi îndeplinească datoria de soţ. Deschidea ochii pe la două-trei dimineaţa, ieşea din buzunar şi, înarmat cu un lămpaş electric confecţionat dintr-o piesă a trenuleţului lui Baptiste (demontase cele două faruri ale locomotivei diesel), explora vastul organism al nevestei, ajuns un tărâm necunoscut, crescut până la incredibile proporţii. Solange, extenuată de rolul dublu de mamă şi de dentistă, dormea profund. Nimic nu o mai putea trezi după ce îşi închisese ochii ei frumoşi, de un albastru strălucitor. Léon făcea turul proprietăţii zicându-şi: Totul, totul este al meu! Doamne, ce bogat sunt! Corpolenta îl fascina. Se căţăra către faţa ei, traversa câmpia întinsă care îi despărţea înălţimile sânilor de baza gâtului, se ridica, mulţumită câtorva pliuri judicios aşezate, până pe promontoriul bărbiei pe care se aşeza călare, chiar sub buze. După care lumina peisajul cu lanterna, ca un turist ajuns la poalele unei piramide. Ce minunăţie, femeia asta!

Admira pereţii netezi ai pielii unse cu o delicioasă cremă regenerativă, contururile dantelate şi strălucitoare ale buzelor groase ca nişte dirijabile, buzele acestea pe care le sărutase de atâtea ori şi care, acum, l-ar fi putut sorbi dintr-o dată. Îl intrigau striaţiile care le străbăteau de sus până jos. Se întreba dacă nu cumva, în copilărie, un sculptor în epidermă i le gravase astfel cu un cuţitaş, scriind într-un alfabet necunoscut povestea vieţii ei. Se ridica şi le mângâia din vârful degetelor, impresionat de elasticitatea şi catifelarea lor.

Fusese nevoie să intre la apă ca să poată vedea în soţia lui o altă persoană, încă mai fabuloasă decât aceea pe care o ştia înainte de a se metamorfoza. Sporind în dimensiuni, Solange se făcuse şi mai frumoasă. O adiere parfumată venea din gura întredeschisă, iar el i-o respira aşa, încărcată de toate emanaţiile trupului ei ca pe un puseu de energie. Îi admira enormii globi oculari, mapamondul epidermei şi al cărnii, perdelele pleoapelor încreţite, ca din hârtie de orez, străbătute de linii albăstrui, tremurătoare, în funcţie de fazele somnului. Şi-ar fi dorit să se ghemuiască şi el sub acele perdele, să se scufunde în apele amărui ale lacrimilor, să adoarmă în ridurile de la colţurile ochilor. Îşi spunea că, dacă ar privi-o suficient de intens, ar putea vedea defilând imagini din vis pe care le-ar urmări împreună. Genele lungi şi negre ca nişte umbreluţe de soare care filtrau lumina, nările voluminoase, două caverne adânci, încărcate de liane groase şi ele negre, care vibrau la fiecare expiraţie precum corzile unui instrument, îl umpleau de uimire. Serenissima mormăia, zumzăia, ţârâia, făcea vocalize, pufnea buclucaş din străfundurile nărilor – melodii pline de ritm, pe care Léon şi-ar fi dorit să le înregistreze. Îi venera aceste însuşiri ca pe prerogativele unui idol, nemaiîndoindu-se că Solange era de natură divină, o fiinţă căzută din ceruri al cărei adorator fidel rămânea. I-ar fi plăcut să se cocoaţe până la rădăcina nasului, până la baza tâmplelor, să îşi împingă explorarea până la frunte, să se rătăcească prin coama ei arămie, prin pădurea parfumată a părului ei prins cuminte cu o bandă (uneori, puse pe şotii, bucle groase, de leoaică, scăpau din legătură), numai că se temea să nu o trezească lipăind cu picioarele lui mici pe nesfârşita ei epidermă.

Dacă Solange s-ar fi deşteptat în acele momente, Léon ar fi fost măturat ca o firimitură şi aruncat printre cearşafuri. Nu era decât o furnică alergând pe scoarţa unui baobab, însă nici că-i păsa, înfrunta pericolul cu vitejie. Trăsăturile acestei femei erau perfecte, proiectate într-o simetrie absolută. A o examina era ca şi cum ai fi admirat faţada unei catedrale gotice sau a unui palat Renaissance, ca şi cum ai fi căzut în extaz în faţa magiei ansamblului şi a minunăţiei detaliului. Suspendată deasupra lui, ca o lună plină pe bolta cerească, figura lui Solange strălucea cu fantastice sclipiri care îl umpleau în egală măsură de spaimă şi de încântare. Sublimă! Pur şi simplu era sublimă!

Cu timpul şi-a luat inima-n dinţi, uitând de sfaturile nevestei care îi interzisese să meargă ia ghiciţi unde!,

rugându-l să nu doarmă dezbrăcat pentru a evita tentaţiile. Seara, ascundea o cordelină de nailon în buzunarul pijamalei, cordelină pe care o prindea de sfârcul stâng al nevestei, bloc de carne de mărimea piciorului lui, granulos ca un colţ de stâncă, întărindu-se la frig. Cobora profesionist asigurat, trecea pe sub sânul enorm (95 E) care părea o adevărată cupolă, un dom alb strălucind în noapte, lăsa în stânga grilajul coastelor, auzea cum bate inima ca o tobă, traversa prăpastia din dreptul esofagului şi campa pe ghizdurile buricului, larg ca un crater vulcanic, având forma complexă, dublu elicoidală, lăsată de secţionarea cordonului ombilical. Din interiorul acestui paner încăpător auzea zgomote puternice şi gâlgâituri. Sub acea saltea pneumatică, ceva vuia precum zbaterea internă dintr-o ţevărie înfundată.

Solange digera pentru a-şi fortifica imensa constituţie. Peste câteva ceasuri, stomacul golit va pârâi iarăşi, urlând de foame. Cele trei sarcini nu îi afectaseră cu nimic frumuseţea sculpturală, ci doar îi aduseseră o anume împlinire trupească, atât de tulburătoare pentru Léon. Corpul lui Solange trăise şi dăduse viaţă, iată de ce era atât de frumos. Léon se lăsa legănat de mişcările pântecelui, provocate de respiraţie, urcând şi coborând şi, uneori, adormind fără voie, obligat în zori să urce cu greu, să desprindă cordelină şi să se lase să alunece în buzunăraşul său. Ce-ar fi zis Solange dacă s-ar fi trezit, presată de vreo nevoie urgentă, şi ar fi descoperit micul păianjen atârnându-i de sfârcul stâng? Cu siguranţă i-ar fi tras o săpuneală de s-o ţină minte! Uneori, Debilaş, recăpătându-şi încrederea în el însuşi, cobora Voluminoasa-n viteză, depăşind limitele până la şoldurile durdulii şi molatice, cu destui colăcei pentru o sută de Léoni ca el, dându-se de-a dura pe aceste trambuline tapiţate, pe umflata lui nesfârşită-n cărnuri. Niciodată însă nu se aventurase mai jos de buric, acolo unde începe gazonul uscat şi des. Fâşia aceea barată de frontiera chiloţelului (bumbac alb, satinat, mărimea patruzeci şi patru) îi fusese interzisă o dată cu schimbarea de dimensiune. Nu mai era bărbatul lui Solange, ci locatarul provizoriu al luxoasei ei anatomii. A locui pe această femeie era ca şi cum ar fi stat într-un harem ocupat de o mie de femei diferite, condensate într-una singură. Să-i străbată pe furiş câteva parcele nu însemna să se transforme într-un răufăcător.

Totuşi, într-o seară, sau mai degrabă într-o noapte cu lună plină, în care se îmbătase cu parfumul ameţitor al

subsuorilor lui Solange, a îndrăznit. Şi-a luat cu el de două ori mai multă frânghie, pentru a-şi putea spori raza de acţiune, şi a început să coboare pântecele către picioare, de la vechea bază de campare de pe malurile buricului. Din prudenţă, s-a hotărât să înainteze ca un vânător de bizoni. Vegetaţia era tot mai abundentă, tot felul de buruieni îi gâdilau nasul încât, de două ori, chiar a strănutat. Ştia că drumul spre paradis dă pe-afară de pericole, dar resimţea o stranie exaltare în a înfrunta tabuul. A ridicat cu delicateţe elasticul slipului, ca şi cum ar fi fost sârmă ghimpată şi a pătruns într-un hăţiş mătăsos ce acoperea un deluşor mărişor, un adevărat gorgan. Se vedea că peluza nu mai fusese tunsă de o bună bucată de vreme. Să amintim că, pe vremuri, nevasta i se epila atât de strict, încât trebuia să o roage să îşi lase câteva fire de păr sub braţ? Şi-a fixat coordonatele, şi-a examinat instrumentele de navigaţie – compasul, busola, sextantul – s-a convins că nu s-a rătăcit de cealaltă parte, de exemplu, către fund, ceea ce nu ar fi fost de dorit. S-a întins apoi, în prerie, cu faţa la pământ, respirând mirosul sănătos al cerealelor, parfum vegetal amestecat cu emanaţii ale săpunului de mosc. Numai că şi un alt parfum, mai îmbătător, urca din străfunduri, aducând apăsate efluvii de iod şi de iarbă de mare şi zumzetul revărsării de ape sărate. Dedesubtul promontoriului prolifera o întreagă viaţă submarină. I se părea că aude valurile izbind stâncile, că zăreşte puternica tălăzuire. Era asaltat de amintirea unei fericiri nebuneşti, i se învârtea totul în cap, a început să lase să-i scape mici strigăte, pierzându-şi orice rezervă. Cu faţa înfundată în hăţiş, îi venea când să râdă, când să plângă. Doamne, Dumnezeule, dacă s-ar întoarce aici de tot?! Da, da, de ce nu? De ce să nu se mute pentru totdeauna în Solange, spre a locui în vastele ei apartamente? De ce să nu se întoarcă în buzunarul originar, prin tunele şi conducte, de ce să nu se pietrifice acolo încet-încet, ca o fosilă gânditoare? Nimeni nu şi-ar mai face probleme, nici măcar ea, ar fi bine adăpostit, spălat, hrănit cu grijă. Gata cu necazurile! Beatitudinea eternă! Raiul pe pământ!

Era, aşadar, întins pe marginea de sus a muntelui lui Venus, gata să se lase să alunece de-a lungul sacrului canion. Cum de cele mai multe ori dormea pe spate, Solange, prin somn, îşi desfăcuse puţin picioarele. Léon se uita în prăpastie cu ochii cât cepele. Nu îşi mai revenea, covârşit de măreţia peisajului, şi căuta calea cea mai simplă de a pătrunde. Ce să se fi petrecut în acel moment? Cum de

se lăsase prins pe picior greşit tocmai el, fin cunoscător al acelei regiuni pe care de atâtea ori o străbătuse? Mă rog, era vorba despre un detaliu prozaic: tot mişcându-se, o gâdilase pe Solange care, prin somn, îşi dusese mâna sub pântece, pentru a se scărpina, aruncându-şi, fără să vrea, bărbăţelul în dorita prăpastie. Degetul ei mare s-a abătut ca o furtună peste el, aruncându-l cât colo. Fără să înţeleagă ce i se întâmplă, Léon s-a prăbuşit cu capul înainte, a simţit o izbucnire de căldură, a alunecat fără durere prin jungla luxuriantă până pe pernele moi ale feselor, care i-au amortizat căderea. Cam ameţit, încă ar mai fi putut urca, căţărându-se pe draperiile grele şi strălucitoare care încadrau cascada de carne. Numai că departe, sus, în vârful muntelui, Solange suspina, iritată de micile pişcături. Drept pentru care, balansându-şi masa enormă cu o stupefiantă viteză pentru o asemenea greutate, s-a întors pe dreapta prinzându-l între picioare pe sărmanul Léon care s-a trezit strivit, ca o muscă între paginile unei cărţi, cu nasul înfipt într-un loc pe care politeţea ne interzice să îl numim.

Când, dimineaţă, Solange l-a descoperit mai mult mort decât viu, asfixiat între coapsele ei, a fost în egală măsură indignată şi înnebunită. L-a cules aşa, năclăit tot, şi l-a reanimat scufundându-l într-un pahar cu apă de la gheaţă şi apoi într-unul cu apă fierbinte, făcându-i respiraţie gură la gură cu ajutorul unui pai prin care a suflat atât de puternic, că era să-i spargă plămânii. Ar fi putut cere ajutorul lui Vădublez, însă dacă i-ar fi explicat că Léon dormea cu ea l-ar fi jignit profund pe ilustrul profesor. Cu atât mai mult cu cât, cu o zi mai înainte, o ceruse de soţie, iar ea spusese da, sătulă să mai lupte. Imediat ce corpusculul a revenit la viaţă, Solange a dat drumul întregii ei mânii. I-a înşelat încrederea, permiţându-şi lucruri dezgustătoare. Ar trebui să-l bată la fund, ca să-l înveţe bunele maniere. De acum, statu-palmă mic şi lubric o să doarmă de unul singur. Gata cu dorlotările vesperale! Starea de graţie a luat sfârşit.

11.
Tăticu' scrântitu'

După ce i-a trecut furia, Solange i-a cumpărat lui Léon, în locul vechiului Jaguar, un Cessna, un biplan cu motoraş adevărat, care putea fi pilotat fie manual, fie cu telecomandă. Nemaiputându-se deplasa cu maşina, bărbăţelul ei va zbura. În familie a început un soi de eră a entuziasmului regăsit. Plângerile şi necazurile din ultima vreme au fost uitate ca prin farmec, iar proiectul comun a adunat laolaltă părinţi şi copii. Dacă Baptiste fusese invidios pe maşina tatălui lui, pe avion nu era nicidecum gelos. Léon a participat alături de Solange şi de copii la montarea aeromodelului. Aparatul fusese livrat în componente, iar el a supervizat operaţiunile de asamblare, sfătuind şi încurajând. Surescitat, nu mai putea dormi, ba chiar îşi făcuse un pat de campanie pe un colţ al mesei din bucătărie, printre şurubelniţe, borcane cu unsoare şi foarfeci. Lucra în mirosul de terebentină şi de adezivi puternici, fixa buloane, şuruburi, ciocănea fără încetare. Şi-a vopsit singur avionul, pe care i-a scris, cu roşu şi negru, numele: Fulgerul.

De această dată, Baptiste şi Betty au fost cuprinşi şi ei de pasiune: în definitiv, omuleţul acesta care se numea tatăl lor le mai putea oferi ceva surprize. Chiar şi Boris şi Bérénice, gemenii care aveau un an şi jumătate, ţineau să îşi manifeste şi ei interesul gângurind. Văzând atâta mişcare, agitaţie, îşi doreau să ia şi ei parte. Léon, Nima-n drum, Pipernicitul, Deşeul regăsise o parte din consideraţie în faţa alor săi! Febra construcţiei, gustul aventurii îi şterseseră din minte amintirea recentei dizgraţii şi alungării de lângă trupul matrimonial. Era convins că, într-o zi, Solange îl va lua la loc în buzunarul pijamalei, dacă va fi atent cum se comportă. Pentru a se consola, îi furase o batistuţă parfumată, din care îşi croise o cuvertură şi două feţe de pernă.

Aeroplanul era dotat cu un dublu carburator care se umplea cu zece picături de benzină de brichetă. Pentru Léon a însemnat o nouă perioadă de exaltare care l-a făcut să dea uitării recentele tristeţi. Mecanica zborului şi a vânturilor, faptul că aerul era o stare din fiinţare a materiei, ca şi apa ori pământul, îl pasionau mai mult decât conducerea automobilului, mult prea limitată. Pe masa din

living, Baptiste îşi convinsese mama să instaleze un drum de fier (model HO), care să îi transporte tatăl. În picioare, pe acoperişul vreunui vagon de lux sau în vreun vagon de marfă, Léon mergea de la unul la altul, cărând sarea sau vreo bucăţică de pâine cu braţele sale subţiri. Suveran căzut, convertit în bufon, făcea pe clovnul încercând să-i facă pe copii să râdă. Baptiste, care controla transformatorul, accelera sau încetinea după cum avea chef, speriindu-şi uneori tatăl când dădea maneta de viteză la maximum. Trenul o lua atunci la goană în jurul mesei ovale până când, fie din cauza şinelor, fie din cauza a două vagoane prost legate între ele, garnitura deraia. Léon trebuia să sară din mers înainte de a avea loc accidentul. Dacă reuşea să cadă în picioare, copiii aplaudau. Dacă, din contră, era aruncat în untieră sau dacă se răsturna în zaharniţă, ridicând un nor de praf, era huiduit. Solange îl lua de turul pantalonilor şi îl înmuia într-un pahar cu apă ca să-l spele. Pentru a-şi reînnoda relaţia cu puştimea şi pentru a recâştiga afecţiunea soţiei, Léon era gata să inventeze cât mai multe giumbuşlucuri.

Schimonosindu-se în toate felurile, se deghiza în împărat roman, în nebunul regelui, în toreador, dansator de tango, proxenet cu pantofi de lac, boxer. Pentru a atrage atenţia, se încolăcea ca un vierme, umbla ţanţoş, îşi umfla pieptul, îşi dădea părul pe spate. Piticul lăudăros stătea în cap, făcea roata, umbla ca un păun! Dorea să-i uimească continuu, să îi ţină cu sufletul la gură, sărind, de exemplu, pe clapele albe şi negre ale pianului la care cânta ca la un instrument dezacordat, de bâlci, cu o incredibilă dexteritate. Cei mici aplaudau vreo cinci minute, după care închideau dintr-o dată capacul pianului, lăsându-l singur pe întuneric. Nu făcea caz din asta, rămânând mereu zâmbitor, fără să scoată niciun suspin. Într-o seară le-a pregătit un concert de cristale, interpretând *Ah, vous dirai-je, Maman* a lui Mozart, lovind cu două baghete pahare cu picior. Alerga de la unul la altul, neobosit, cu grija de a nu scăpa vreo nuanţă a melodiei până când Solange, fermecată, a început să fredoneze trăgând după ea şi ţâncii încântaţi. O seară minunată, o comuniune a spiritului!

Numai că, în fiecare dimineaţă, vrăjitoria trebuia luată de la capăt. Pentru a-şi subjuga familia risca nebuneşte. Sărea, de pildă, din vârful sticlei de vin în carafa cu apă. Într-o zi, fără vreo intenţie răutăcioasă, Boris a dat ceva mai la o parte carafa şi puţin a lipsit ca Léon să nu-şi spargă capul. S-a ales cu o groază de vânătăi şi a stat cu capul bandajat

mai multe săptămâni. Principalul era însă că se putea spune: Léon este un băiat de viaţă. Sub privirile amuzate ale lui Solange, care îşi supraveghea tribul, le oferea mereu noi spectacole: jonglerii, acrobaţii pe sârma prinsă de două căni cu apă, salturi mortale, treceri prin cercul de foc. Îşi lăsase barbă şi mustăţi ca să pară mai bărbat, dar, de fapt, nu părea decât un bob de orez păros. Nimic nu îl bucura mai mult decât râsetele micuţilor la tumbele lui, aplauzele, ochii lor strălucitori. În clipele acelea nu mai era nici Piuneză, nici Mai-mult-ca-nimic. Cucerită, Solange i-a zis o dată Marele-meu-Nebun. Trei cuvinte delicioase, aşa lipite unul de celălalt, care pur şi simplu l-au făcut să o ia razna.

Pentru a-i auzi iar şi iar, Léon sărise cu amândouă picioarele într-un vas cu smântână proaspătă, care nu apucase să se întărească, împroşcând masa pe o rază de o jumătate de metru, îşi pusese un ou moale, în coajă, pe cap, fugind într-o parte şi-ntr-alta şi lăsând în urma lui o dungă gălbuie, trezind hohotele publicului. Baptiste, în extaz, se lăsase cu scaunul pe spate, urmat imediat de surioara lui care căzuse, se lovise şi începuse să urle. Asta da răzmeriţă: gemenii s-au hotărât să cadă şi ei de pe scaune, trăgând după ei faţa de masă. Patru farfurii pline s-au făcut zob cu un zgomot de nedescris şi supiera s-a vărsat pe covor. Timp în care, la celălalt capăt al mesei, Léon îşi vedea în continuare de clovneriile lui, se rostogolea prin untul proaspăt şi făcea pipi pe pâine. Îi venise şi lui vremea! Harababura generală, ovaţiile mormolocilor l-au instigat să facă şi mai multe prostii. Solange s-a enervat, a luat la palme toţi patru copiii şi i-a trimis la culcare, iar pe Léon l-a expediat în bârlogul lui cu interdicţia de a mai ieşi până la noi ordine. Exilul a ţinut patruzeci şi opt de ore. Asta era problema lui Léon: mereu sărea calul.

Mica lui glorie culmina cu activitatea de pilot. S-a antrenat săptămâni în şir, învăţând manualul de utilizare pe de rost. Îmbrăcat într-un tricou şi cu un bluzon de piele, încălţat în mocasini cu clape, şi-a efectuat cel dintâi zbor decolând de pe masa din sufragerie, în direcţia coridorului, în Ajunul Crăciunului, la ora zece fix. A făcut cu prudenţă câteva tururi ale încăperii, la altitudinea medie de 1,80 metri, având în vedere că tavanul se afla la 3,40, şi a aterizat pe aceeaşi pistă în aclamaţiile copiilor. Solange ţinea telecomanda în mână, pregătită să intervină în caz de nevoie. Nu a comis nicio greşeală, intuind perfect diferitele grade de presiune atmosferică, jucându-se cu curenţii de

aer, evitând coliziunea cu elementele de mobilier. Nu se îndoia că acrobaţiile aeriene îl vor transforma definitiv în eroul micuţilor săi, distrugând prestigiul îndoielnic pe care Vădublez tot încerca să îl câştige în faţa lor. Impresionată şi ea de măiestria minisoţului, Solange a mascat tabloul electric într-un dulăpior de lemn.

Săptămâni întregi totul a mers de minune. Cum îi pătrundeau razele soarelui în căsuţă – fiindcă dormea cu storurile complet ridicate, spre a nu pierde nicio picătură din lumina zilei – Léon cobora pe tobogan, proaspăt bărbierit (dăduse jos şi barba şi mustaţa), turnat impecabil în uniforma de pilot care le fusese vândută o dată cu avionul şi pe care o retuşase după măsurile lui. Pornea elicea manual, ca în vremurile vechi, sărea în aeronava garată jos, într-un hangar improvizat din nişte cutii de carton, şi-i da bătaie decolând în jurul orei şapte şi jumătate, după o ultimă verificare tehnică şi umplerea celor două rezervoare cu câte o picătură de benzină fiecare. Camera lui ajunsese un adevărat atelier cu zeci de scule aşezate fiecare pe raftul ei, cu recipiente de unsoare, cu şurubelniţe şi cârpe murdare de vaselină. Acolo îşi tot dichisea mica bijuterie. Decola în exact cincizeci de centimetri şi se ridica la verticală nu fără a se fi asigurat că uşa debaralei rămăsese deschisă ori că nu o închisese vreun curent.

Odată ajuns la o oarecare altitudine, să zicem la un metru deasupra podelei, pornea prin labirintul coridorului care îl ducea până în sufragerie. După care, urcând la altitudinea de şase picioare, trecea razant pe lângă plafoniere şi mai executa două viraje strânse, dovadă de mare măiestrie mai ales pentru un autodidact care se iniţiase de unul singur în arta pilotajului. Maşinăria vibra şi trăia ca parte a organismului său, ca un fel de prelungire a torsului. Evita candelabrul înşurubat deasupra mesei, după ce intrase triumfător în sufragerie. Zumzăitul motorului îi atenţiona pe copii că apare, iar Baptiste îi pândea sosirea cu binoclul, făcând pe turnul de control. Imediat elibera pista de aterizare, o scândură lăcuită pentru pâine de pe care fuseseră îndepărtate firimiturile şi care avea la capăt un sul umplut cu vată, prevăzut cu un elastic, pentru cazul în care frânele ar fi cedat. Léon ateriza zdruncinat şi scuturat zdravăn, frâna, se întorcea, gara şi sărea din carlingă în uralele mulţimii căreia îi mulţumea cu adânci plecăciuni. Mergea să îşi bea cafeaua pe locul de onoare, un scaun de păpuşă instalat la capătul pistei. Cât de întremat se simţea

când îşi degusta cafeaua espresso servită într-o jumătate curăţată de ghindă şi când ronţăia în voie o coajă călduţă de corn înmuiată în dulceaţă de dude!

După câteva săptămâni, a început să rişte decolând pe spaţii mai reduse, trecând la firul ierbii peste paturile copiilor, zumzăind în jurul televizorului, ştergând aproape ecranul acestuia cu neîncetate picaje, repezit de cei mici care din cauza lui nu mai puteau vedea bine programul. Tura excesiv motorul, aparatul se înclina, făcea cu sine pariuri tot mai nebuneşti, de exemplu să aterizeze pe marginea rotunjită a spătarului vreunui scaun sau pe braţul unui fotoliu. Fără să îşi dea seama, începuse să îşi exaspereze copiii cu frenetica sa dorinţă de a-i lăsa mască. De altfel, începuseră să îi vorbească stricat, ca negrii veniţi din fostele colonii, mulţumindu-se să folosească doar participiul: tu plecat, tu tăcut, tu dat la o parte – ca şi când nu l-ar prea fi ajutat capul.

Avionul lăsa în urmă o dâră de fum alb. Într-o zi a reuşit să scrie în aer, cu preţul unor vertiginoase răsuciri, contorsionându-se în toate sensurile, printre lămpi şi pervazul uşii: VĂ IUBESC! Însă copiii cei mari tocmai plecaseră cu Solange pentru a se spăla pe dinţi, iar Boris şi Bérénice nu ştiau să citească inscripţia care a dispărut ca suflată de vânt. Modest până la megalomanie, plăpând până la imensitate, Léon era ca acele mici personaje din josul benzilor desenate care se contorsionează şi scot limba pentru a se uita şi la ele cineva.

Neavând altceva să le dăruiască puştilor lui decât micile lui năzbâtii, Léon a început să supraliciteze. De exemplu, intra în trombă în bucătărie cu maşina lui zburătoare, teroriza bona, o trăgea de păr – Ia-o şi p-asta, nasoalo, împuţito, servitoare nespălată! – se învârtea împrejurul oalelor şi maşinilor de gătit, cu binoclul verifica felurile de mâncare, strigând prin radio: Ouăle fierte sunt gata!, spaghetti la fel!, hamburgerii!! toată lumea e-a voastră! Nici reaua intenţie nu-i lipsea: intra prin efracţie în dormitorul nevestei, unde găsea o gorilă în pijama lăfăindu-se în patul lui Solange, ţinând în braţe copiii lui. Afectat de o abundentă pilozitate, acoperit de un strat gros de păr negru pe umeri şi pe spate şi de o adevărată mochetă pe fese, profesorul Vădublez era de acum logodnicul oficial, dormea pe locul Lui, bea adâncit în fotoliul Lui, lua în braţe soţia Lui. Păi, la ce mai e bun un tată, dacă poate fi atât de repede înlocuit? Léon cobora în picaj armându-şi mitralierele: PLEACĂ DE PE PERNA MEA, MALDĂR

DE SLANĂ, UNTURĂ TOPITĂ, DULAP DE COLESTEROL! Vădublez abia de avea timp să se rostogolească pe jos, să o întindă în baie ori să se încuie la closet.

— Ajutor, Solange, vrea să mă omoare!

— Hai, dragă, fii serios, nu are decât zece centimetri, e doar un pic mai lung decât dublul penisului tău.

— Este înarmat, a tras cu boabe de orez adevărate, putea să-mi crape ochii. Trăieşte din plin sindromul lui Napoleon. Dorinţa de răzbunare a piticilor este un fapt cunoscut.

La drept vorbind, Vădublez nu era într-o situaţie simplă: să te căsătoreşti cu o femeie al cărei fost soţ, redus la dimensiunile unei şopârle, trăieşte încă sub acoperişul conjugal, necesită o supleţe de spirit ieşită din comun. Sătulă de intervenţiile lui abuzive, Solange i-a interzis lui Léon să mai intre în dormitorul ei.

Acum, acesta se credea unul dintre acei pionieri ai aerului care traversaseră Anzii ori oceanele pe păsările lor norocoase, imaginându-se a fi urmaşul lui Mermoz sau al lui Lindbergh, văzându-se deja în fruntea unei escadrile. Îşi mângâia aparatul, îi vorbea, îl încuraja, îi aducea mereu îmbunătăţiri. Îşi dorea un supersonic, un Rafale sau un FI 6 şi regreta că se făcuse medic în loc să fi fost pilot de vânătoare.

12.
Greşeala de neiertat

Într-o zi frumoasă şi caldă de februarie, Léon, îmbătat de propriile performanţe, s-a decis să joace totul pe o carte. Profitând de soare şi de ferestrele larg deschise ale livingului, pentru aerisire, a ieşit de-a dreptul în oraşul imens cu avionul. A trecut peste balustrada balconului şi s-a trezit la treizeci de metri înălţime, deasupra maşinilor şi a autobuzelor din stradă. Era consemnat la domiciliu de mai bine de un an! A avut un şoc, l-a orbit o rază de lumină, a închis ochii şi şi-a apăsat ceafa de spătarul îmbrăcat în piele.

S-a simţit învăluit ca într-un fel de vis sălbatic de libertate. Doamne, cât îi mai lipsiseră culorile şi rumoarea Parisului!… Era de parcă nu şi-ar mai fi amintit să fi văzut o asemenea frumuseţe. După ce a făcut slalom printre cablurile de electricitate şi-a redresat aparatul ridicându-se deasupra coroanelor copacilor, castanilor desfrunziţi ai căror muguri deja dădeau să plesnească, s-a încrucişat cu un stol de rândunele care zbura destul de jos, a speriat un pescăruş, s-a uitat la nişte elevi care se jucau undeva, jos, într-un parc şi, după două sau trei lupinguri demne de un mare maestru, a pus cap-compas înapoi, spre sufragerie.

Numai că, în zăpăceala de care fusese cuprins, nu verificase itinerarul şi, crezând că intră pe fereastra casei, a confundat apartamentele şi a pătruns în cel al vecinilor, nişte persoane arţăgoase, un cuplu de pensionari, domnul şi doamna Cornâncur, cu care Solange avea relaţii deosebit de tensionate. Aceştia tocmai luau masa la soare, în faţa ferestrei duble, larg deschise. Intrarea pilotului nebun i-a umplut de teroare, crezând că sunt atacaţi de nişte bărzăuni pe care s-au apucat să îi bombardeze cu oase de pui, verze de Bruxelles şi sote de cartofi, aşadar cu meniul zilei. Orbit de proiectile, supus tirului intensiv al apărării antiaeriene, cu maşina zburătoare năclăită de sos de friptură de pasăre – Ah, cum a mai sărit mizeria aia de ghiveci pe elegantul fuselaj oval! – Léon a căzut în picaj, a reuşit totuşi să redreseze aparatul, evitând să se zdrobească de o bibliotecă plină cu volume legate în piele, dintre care jumătate mascau tot soiul de sticle de spirtoase, a virat strâns şi a ţâşnit afară, părăsind barbarii impermeabili la rafinatele sale evoluţii.

A recunoscut terasa casei, trandafirii albi care înfloriseră în plină iarnă, borcanele cu merişori, stropitoarea imensă şi verzuie, cuiburile pentru păsările făcute de copii, din lut. Însă o pală de vânt l-a lovit dintr-o dată, făcându-l să se prăbuşească. Dinspre nord-est soseau nori uriaşi, anunţând chiciură şi precipitaţii. Of! Turbulenţe din astea nu existau în apartament, le făcea faţă cu greu şi nu le inclusese în programul său de antrenament. În faţa rafalelor violente, a cerului care se întunecase dintr-o dată, l-a cuprins sentimentul micimii, insignifianţei propriei persoane. A reuşit totuşi să menţină aparatul în aer, a profitat de un moment de acalmie atmosferică, dar, din lipsă de carburant, a trebuit să execute o aterizare forţată pe planşeul deformat al terasei, între doi saci de plastic plini cu pământ.

Din cauza şocului roţile s-au rupt, avionul s-a întors cu o sută optzeci de grade, căzând pe o parte, iar aripa dreaptă s-a frânt în două. Ca să pună capac, Josiane, surprinsă de revenirea frigului, tocmai închisese fereastra. Léon ar fi putut să jure că ea îl zărise, că întorsese capul cu bună-ştiinţă, profitând de fericita întâmplare pentru a-l lăsa să moară pe-afară. Plin de vânătăi, tremurând de frică, îmbrăcat doar cu un pantalon tricotat şi un tricou, Léon a rămas ceasuri întregi dârdâind, afară. Totuşi era iarnă, nu-i aşa?! Se apropia furtuna, iar temperatura scădea din minut în minut, cum numai la Paris se putea întâmpla. A bătut darabana în geamuri, cu pumnii lui mici, până seara. Când, în sfârşit, l-a regăsit, Solange, care tocmai scutura firimiturile de pe faţa de masă, l-a consemnat în camera lui timp de douăzeci şi patru de ore. Copiii, cu aerul sentenţios cu care cei mici imită adulţii, l-au dojenit şi ei, până şi Boris şi Bérénice, în jargonul lor peltic, începuseră să considere stânjenitoare creatura aceea şi o obligau să tacă de câte ori încerca să îşi pledeze cauza. Mai neliniştitor era faptul că, deşi dispăruse mai bine de şase ceasuri, nimeni nu îi luase în seamă absenţa. Nici că avea vreo importanţă dacă mai era pe acolo ori nu.

Farmecul se destrămase, Léon fusese adus înapoi, la stadiul de pieton, de profan, aşadar. A fost nevoit să traverseze iarăşi giganticul apartament pe picioarele proprii, riscând să fie zdrobit la fiecare pas de unul dintre cei mari. Ar fi trebuit să poarte cu el, ca ghizii turistici, un drapel care să îi semnaleze prezenţa. Cea mai mică deplasare îi lua ore întregi. S-a simţit umilit atunci când Baptiste, care contractase fulgerător o otită dublă, a fost dus de mama sa la Spitalul Necker fără ca nimeni să nu îi

ceară părerea exact lui, specialistului. Drept pentru care a rămas liniştit în camera lui, mulţumindu-se să facă Vrrruummm! Vrrmummm! şi Bâzzz! Bâzzz!, visând traversări transcontinentale, atacuri în picaj, închipuindu-se la comanda unui B52, inundând apartamentul în bombe, incendiind mochetele cu fosfor şi napalm, lichidând bona căreia i-ar fi dat foc părului cu o singură rachetă bine ţintită, obţinând capitularea lui Vădublez care ar fi luat-o la fugă pe scări doar în izmene şi-n ciorapi.

Totuşi, Solange i-a mai acordat o ultimă şansă: a dus avionul la reparat la un magazin specializat. Numai că a şi decretat un nou regulament: de acum înainte, deplasările pilotului se vor limita la drumul din debara până în living şi retur. Celelalte încăperi erau închise navigaţiei aeriene. Orice infracţiune va atrage după sine confiscarea şi aruncarea la gunoi a aparatului de zbor, ba chiar distrugerea acestuia, în urma avizului unei comisii autorizate (al cărui unic membru tot ea era). Léon s-a jurat. Léon a promis. Dar imediat ce a reintrat în pielea nebunului zburător, a şi uitat ce a jurat. Când se afla singur, acolo, sus, în stratosferă, ordinele obtuze ale unei pământence nu îl mai interesau. Zărea sub el capetele puştimii, vârtejurile din părul băieţilor, codiţele atent împletite ale fetelor, ar fi putut face fotografii excepţionale, Pământul văzut din văzduh, şi se considera un vultur care contempla zadarnicele cirezi omeneşti. Providenţa îl alesese doar pe el şi îl micşorase ca să îl poată înălţa atât de sus. Putea astfel face tot ce i-ar fi dat prin cap, putea merge unde ar fi avut chef: locuitorii apartamentului să aibă grijă!…

Însă, într-o seară, l-a ajuns drama. Ori că o fi fost obosit, ori c-o fi tras la măsea – ei, da, Léon se cam luase de băut, trăgând din whiskyul furat de la Vădublez – cert e că a decolat la ora cinei de pe aerodromul său particular fără să mai verifice plinul în cele două rezervoare fixate sub aripi, care conţineau, fiecare, câte o picătură de benzină. Autonomia în zbor a biplanului era redusă. În momentul în care a trecut cu surle şi trâmbiţe pragul sufrageriei, în care întreg tribul mânca sub autoritatea binevoitoare a lui Vădublez, care comenta pentru copii un meci de fotbal, motorul a intrat în pană de combustibil şi a început să tuşească îngrozitor, de parcă s-ar fi pregătit să îşi dea sufletul. Panicat, Léon a lansat disperate apeluri radio. Dar controlorii de trafic erau la masă, aşa că nu i-au răspuns. S-a decis să vireze pe deasupra lustrei din centrul încăperii, o impozantă broderie veneţiană numai cristaluri şi

pandantive, cu mii de scânteieri, cadoul de logodnă al lui Vădublez pentru Solange. Lipsit de putere, fără de combustibil, avionul a intrat în picaj, trecând ca un bici prin augusta arhitectură de cristal care a explodat în infinite sclipiri, balansându-se periculos deasupra mesei.

A fost mai mult decât o aterizare forţată, a fost un dezastru mortal. O ploaie de sticlă şi de pietre preţioase s-a izbit de farfurii, pahare, platouri. Solange, Vădublez şi copiii au ţipat într-un glas: LUSTRA!, iar profesorul, din reflex, a împins micuţii şi pe iubita-i logodnică sub masă, la adăpost de proiectile. Nemulţumit doar că şi-a făcut praf aeroplanul, Léon s-a mai şi rănit grav, spărgându-şi arcadele, rupându-şi coastele şi sfâşiindu-şi obrajii. Apucându-se de o bară de alamă, a reuşit să se extragă miraculos din cabină, pregătindu-se să sară cu paraşuta. Cuprins de ameţeală a ratat saltul, a mai dat să se apuce de o bucată din fuselaj, a ratat-o şi pe aceasta şi s-a scufundat direct în ciorba de dedesubt, un consomé cu fidea dres cu foarte puţin ardei iute, care îşi trimitea maiestuos aburii către înalturi, reţeta preferată a lui Vădublez.

S-a auzit mai întâi un pleosc! teribil, a luat apoi o burtă de ciorbă, a atins fundul recipientului, în sfârşit a urcat la suprafaţă printre literele groase ca nişte epave, cu gura plină de fire de morcov şi de praz. Se sufoca şi striga după ajutor. Avalanşa de cristal încetase, lustra în schimb oscila, se balansa ca un dirijabil dezechilibrat, atins în plin. Convivii se arătau de sub masă, încercând să cântărească dimensiunile cataclismului. Vădublez luase conducerea operaţiunilor, îi sfătuia pe toţi să fie prudenţi cât timp se ducea să caute o scăriţă de interior. Cei patru copii s-au aplecat dintr-o dată peste supieră, iar în ochii lor perfizi, holbaţi, Léon a citit acelaşi gând: ce-ar fi să-l înecăm chiar acum? A fost un moment atroce în care patru meclişoare adorabile pronunţau tacit sentinţa fatală. Cele patru chipuri pluteau în jurul lui ca tot atâtea figuri schimonosite de judecători. Josiane li s-a alăturat, iar indexul ei gros şi roşu i s-a aşezat pe creştet. Doar o simplă apăsare de falangă şi ar fi dispărut în valurile groase. Numai că Solange cea cu suflet mare a intervenit la timp pentru a-l salva, luându-l într-o linguriţă pentru cafea şi aruncându-l într-un bol unde a aterizat mai mult mort decât viu.

Solange nu a scos niciun cuvânt. Albă ca varul, cu chipul contractat, cu buzele vineţii de cât le strânsese, l-a aruncat ca pe un gunoi în şifonierul personal, pe care l-a şi încuiat.

Partea a treia
Disperare şi mântuire

13.
Alungarea tâlharului

În doar câteva clipe, Léon pierduse totul şi, în primul rând, indulgenţa lui Solange. Rănită profund de distrugerea lustrei, se decisese să termine cu homunculul care nu mai avea nimic în comun cu multiplul ei soţ şi nici măcar nu-şi mai putea exhiba trompa aceea fabuloasă care o bucura în asemenea măsură altădată. În excentricităţile lui nu mai vedea decât demonstraţia unei legi perverse conform căreia dezordinea pe care o poate face un individ să fie invers proporţională cu gabaritul lui. Îl considera un act de obrăznicie, un fel de insectă cu atât mai neliniştitoare cu cât abia de o puteai vedea. Un demon îi jucase o festă, adusese nenorocirea în familie, iar Solange, ca şi Josiane, se întreba dacă nu cumva Léon nu era creaţia Celui Rău, venit să o ispitească. Vădublez o presa să o sfârşească într-un fel. Socialmente, Léon era oricum deja mort. De acum nu mai trebuia decât să dispară şi din ochii copiilor. De pildă, ar fi fost îndeajuns să fie aruncat în closet şi să se tragă apa. Mult prea credincioasă, Solange nu îndrăznea să rezolve lucrurile într-un asemenea mod extrem.

Aşa că l-a părăsit pe omuleţul acela dubios ca şi cum ar fi lăsat baltă o jucărie de care s-ar fi tot folosit, dar care, de acum, nu mai distra pe nimeni, condamnându-l la închisoare pe viaţă. Nu mai vrea să aibă nicidecum de-a face cu surogatul acela. A primit în acest sens sprijinul unanim al copiilor, care au lăsat să le răbufnească întreaga ură acumulată împotriva Debilului. Gândul că homunculul ar fi putut juca vreodată şi cel mai mic rol în geneza lor li se părea de necrezut. Cum ar fi putut face şi cea mai mică legătură între ei şi Léon, cum şi-ar fi putut spune că nimicul acela le-ar fi putut fecunda vreodată mama, că ei ar fi putut fi produsul îmbrăţişărilor lor tumultuoase, din moment ce Solange era destul de mare ca să îi adăpostească în ea pe toţi patru chiar şi în ziua de azi, când Baptiste avea opt ani, iar gemenii doi? Familia lor nu avea decât un singur şef, mama, ale cărei caracter şi putere le impuneau teamă şi respect, şi noul ei iubit, profesorul. Au primit ordinul să nu mai pronunţe nicicând în public cuvântul „tată”, cuvânt obscen şi grosolan. Dacă vor înceta să mai vorbească despre el, până la urmă va dispărea de la sine. Prin urmare, din conversaţiile lor a dispărut, însă noaptea toţi îl visau.

Neputându-se consola după pierderea candelabrului, pradă stresului, Solange şi-a cumpărat, la sfatul lui Vădublez, o maşină de obosit copiii. Îi ştiţi principiul, mai ales că în ziua de azi fiecare şcoală are câte una pentru hiperactivi. Seamănă cu o uriaşă maşină de spălat, fiindcă în ea pot intra trei persoane o dată. Băgaţi micii subiecţi în cilindrul rotativ, îi legaţi cu sfori ca să nu cadă unii peste alţii şi daţi drumul cu viteza eficace pentru gradul de epuizare urmărit: epuizare bruscă, oboseală imensă, extenuare totală. Supuşii învârtirii rapide, cobaii îşi pierd cunoştinţa şi nu se mai trezesc decât la finalul şedinţei, pentru a merge la culcare. Cei patru ţânci aveau dreptul la câte o porţie sâmbăta şi duminica, deşi maşina le provoca repulsie: Baptiste, cel mai mare, de unul singur, ceilalţi trei în acelaşi timp. Léon le auzea ţipetele, cutremurându-se.

Şi-ar fi dorit foarte mult să o poată împiedica pe Solange să recurgă la asemenea metode extreme, de altfel absolut legale, întrucât aparatul, denumit Extenuator, dădea gata copiii turbulenţi mai eficient decât orice televiziune ori joc video. Însă Vădublez o încuraja pentru a o avea numai pentru el în weekenduri. Solange o mai făcea uneori şi din proprie iniţiativă, când, suferind de insomnie sau de anxietate, abia de se mai târa până în pat.

La începuturile claustrării sale, Léon încă îşi mai primea tainul amărât, adus de sarcastica Josiane care deschidea uşa şi punea pe jos, într-o străchioară, trei boabe de orez, o fărâmă de portocală, o coajă de pâine. Gata cu ortolanii, gata cu vinişorul de vinotecă, cu gustările şi brânzeturile costisitoare. Iar după două săptămâni, până şi ce-i mai aducea Josiane a dispărut. Léon a înţeles că nu fusese trimis la carceră pentru cine ştie ce efemeră ispăşire, ci de-a dreptul aruncat şi uitat în străfundurile ocnei. Noroc că pusese deoparte, din vremurile bune, un mic pachet cu provizii de bază. Începând ca bărbat al soţiei sale, s-a transformat în copilul ei, în jucăria copiilor lui, iar acum sfârşea ca parazit pe care întreaga familie îşi dorea să îl elimine. Şi aşa va şi vagabonda fără sfârşit, la graniţa cu lumea oamenilor, până va fi înghiţit în vreo fisură a timpului. Uşa rămăsese închisă, iar el dispăruse de pe ecrane. Striga după ajutor, urla: Mor de foame, îmi ghiorţăie maţele, vreau păpică! Însă doar tencuiala de pe pereţi îi înghiţea vorbele. Până şi pisica, îşi zicea, se săturase să îl mai urmărească, să-i mai zgârie cu ghearele la uşă mieunând, ca şi cum, în ochii ei, nu mai însemna nici măcar o bucăţică de luat în seamă. Dinspre coridor

ajungeau până la el parfumuri ameţitoare de cartofi gratinaţi după reţeta din Dauphiné, de soté de viţel, de supă de dovlecei, de tagine tunisiene ori marocane, iar stomacul lui urla, gura saliva, dinţii clănţăneau. Celula în care era închis îi dezvoltase o extraordinară acuitate auditivă: mormăitul metroului de la cinci dimineaţa, scârţâitul uşor al unei uşi mişcate de curent, pocnetul duşumelelor, motorul îndepărtat al vreunui ascensor îi permiteau să ia parte şi el la viaţa imobilului. Picuratul câte unui robinet prost închis exploda ca o detunătură, provocându-i migrene. Pârâiturile ţevăriei dădeau de ştire că a sosit ora abluţiunilor, că într-o cameră de dedesubt cineva face o gargară. Astfel, urmărea în direct ritmul existenţei familiale: copiii care plecau la şcoală, paşii grei ai Josianei, care făcea curat, întoarcerea lui Solange şi a lui Vădublez de la serviciu, ţipetele lui Baptiste şi ale lui Betty, gânguritul gemenilor în marinăreasca lor. Parfumul subtil al lui Solange plutea în întregul apartament. Noaptea percepea anumite feluri de respiraţie, din dormitor, care îi sfâşiau pântecele. Cea mai mare parte a zilei era însă linişte. Numai el şi Zorzonel împărţeau acelaşi teritoriu, ignorându-se reciproc. Uneori i se părea că pisica venea şi se aşeza lângă uşă, iar el ciulea urechile în speranţa reînnodării relaţiei.

Trebuie să o mărturisim: cu toţii se putea lipsi de el. Niciodată nu fusese indispensabil. Viaţa îşi urma cursul. Ca urmare, a alunecat într-o profundă amărăciune, umblând fără ţintă printre valizele deschiolate, jucăriile stricate, îmbrăcămintea veche şi pătată, toate înghesuite acolo pentru săracii din cartier. Peisajul imens şi haotic îl înspăimânta. Bucăţi de ipsos, mari ca nişte stânci, ameninţau să cadă din tavan, înmuiate de infiltrări de apă, fisuri enorme sfâşiau pereţii. Era singur şi gol în acest deşert îngheţat. Vieţuia ca un deşeu, ca un pacheţel de oase alterate dotat cu reflexe animalice. Se simţea solidar cu toţi milogii şi corturarii care umblau din loc în loc, alungaţi de oamenii de bine. Atâta doar că el era prizonier la el acasă, prizonier al lui însuşi. A delirat trei zile la rând, zăcând în duhoarea de praf şi mucegai. Se simţea agonic, uitat de toţi, redus la statutul de nevertebrat. Îi era foame. Foame care l-a golit de ultima brumă de demnitate, transformându-l într-un animal sălbatic.

Din fericire, era vară şi insectele se înmulţeau peste tot: muşte, musculiţe, fluturi, albine, gândaci de bucătărie, cari, viermi albi. Păreau să ţâşnească de peste tot, în generaţii

spontane, şi din tavan, şi din tencuiala de pe pereţi. Cu o suliţă făcută dintr-o periuţă de dinţi ucidea coloane întregi de furnici care asaltau cine ştie ce firimitură de pâine. Străpungea spinările istericelor muşte mari şi verzi, lipite pe verticală de geamuri, bâzâind ca nişte bombardiere, le crucifica şi le devora încă palpitânde, cu aripile vibrându-i pe cerul gurii. Ataca fluturii de noapte aţoşi, cu toracele ca pudrat, pe care îi ronţăia cu neplăcere, păstrând încă în minte senzaţiile gustative de plăcere ori greaţă ale unei fiinţe umane. Un norişor de musculiţe care plutea în aerul de seară i-a ajuns două zile. Şi-ar fi dorit ceva mai mulţi gândaci de bucătărie, libărci, şvabi-nemţeşti, spre a mai varia meniul. O dată s-a duelat feroce cu o viespe rătăcită pe acolo, căreia i-a întins o cursă frecându-se de un cristal de zahăr, înainte de a o străpunge, avântându-se sub ea şi evitând acul acesteia ca pe o sabie aducătoare de moarte. Agonia insectei i s-a părut prea lungă şi dureroasă, aproape că îşi regreta şiretenia. Din cauza propriei dimensiuni, suferinţa micilor creaturi nu i se părea mai puţin suportabilă decât aceea a fiinţelor umane. Într-o dimineaţă, un scarabeu, o mică bijuterie vie aurie şi grena, a aterizat în dulap. A alungat-o, ca un omagiu adus frumuseţii sale.

Supravieţuirea îi ocupa tot timpul. Ştersese din el orice umbră de umanitate, rezistând astfel în zdrenţe şi mizerie. Mereu în alertă, cu pielea neagră de murdărie, cu mâinile şi picioarele pline de bătături, cu părul inundat de coji, ai fi zis că este o fiinţă din epoca de piatră, cu o cârpă în jurul mijlocului şi înarmată cu o suliţă. Înfuriat de sentimentul neputinţei, se supusese unei discipline fizice necruţătoare. Învăţase de unul singur alpinismul, îşi confecţionase din rămurele, aţă de papiotă şi sforicele adevărate corzi pentru a se putea căţăra fără probleme pe pereţi. La capătul câtorva luni de antrenament intensiv ajunsese o maimuţică iute şi nervoasă, care se ascundea după galeriile perdelelor, după cornişe, în husa unei valize de piele rupte, fugea de la o înălţime la alta, ca un retiar înarmat cu o suliţă primitivă, mereu la pândă, mereu aşteptându-se să fie atacat, gata să elimine pe oricine i-ar fi ieşit în cale. Dacă tot va trebui să moară, îşi va vinde scump pielea. Era în război cu toate zările, cu-ntreaga lume, cu el însuşi.

14.
Tentativă de omucidere

Într-o dimineaţă, Léon s-a trezit pătruns de un tremur neplăcut. Presimţea că se pune la cale o conspiraţie împotriva lui. Să scape de microb ajunsese obsesia lui Solange. Era ea catolică, dar şi superstiţioasă. Se temea de sufletele morţilor care bântuiau anumite case, cerând răzbunare. Faptul că Léon putea să se strecoare oriunde, datorită dimensiunilor sale, o înspăimânta. Vădublez şi Josiane o vor ajuta să facă pasul. Nu va fi un asasinat, din moment ce toată lumea îl considera deja dus de pe lumea asta. S-a rugat îndelung lui Dumnezeu, i-a cerut în prealabil iertare, după care a trecut la pregătirea acţiunii de comando.

Fix la miezul nopţii, într-o sâmbătă seara, profitând de faptul că toţi patru copii dormeau la bunici, Solange şi Josiane, cu căşti pe cap şi cu feţele acoperite de măşti albe, au început să cotrobăie prin dulap. Înarmat cu un făraş, Vădublez le acoperea, pe coridor. Desfigurate de ură şi de spaimă, cele două furii au deschis dintr-o dată uşa, au scormonit locul cu o lanternă cu lumină orbitoare şi s-au dezlănţuit, spărgând tot ce mai era de spart cu lovituri de ciocan şi stropind apoi cu un insecticid puternic. Operaţiunea nu a durat decât şapte minute, iar cele două atacatoare au fost nevoite să se retragă din cauza aerului irespirabil.

— Nu încape îndoială, a zis Vădublez, deşeul a fost ars.

Din precauţie, au mai lansat un atac şi a doua zi.

Din fericire, Léon le aşteptase. De câteva zile tot surprinsese, dincolo de uşă, prea multe şuşoteli pentru a nu se fi neliniştit. Drept pentru care îşi pregătise un plan de fugă şi pândea inamicul, ascuns după o bucată de ipsos căzută în mod providenţial din tavan, chiar la intrarea în încăpere, alături de o priză smulsă din perete. Mişcarea o repetase de o sută de ori. Nu avea decât câteva secunde spre a se salva. Abia ce deschiseseră Solange şi Josiane debaraua că se şi fofilase pe coridor, pitindu-se, fără să fie văzut de Vădublez, în sulul gros pe care mocheta îl făcea la capăt. A putut auzi de acolo zgomotele îngrozitorului măcel, şi-a astupat urechile şi aproape că a fost asfixiat de atacul cu gaze. S-a descurcat totuşi, în pofida vacarmului,

tropăitului greoi al celor două femei, îndemnurilor lui Vădublez.

Trebuie să fi fost douăsprezece şi jumătate noaptea când cele două femei, epuizate de furie şi siderate de propria lor sălbăticie, au plecat la culcare. Solange plângea în camera ei, iar Vădublez o consola repetând: Coşmarul s-a sfârşit. Clătinându-se, Léon a ieşit de sub covor şi s-a hazardat înainte, pe coridorul larg ca un canion. Trebuia să se sprijine de perete ca să îşi învingă ameţeala. Cum i se făcuse foame, s-a îndreptat spontan către bucătărie. Avea nevoie în primul rând să înghită ceva, mai apoi va avea tot timpul să reflecteze. Sigur că scăpase de la moarte, dar, de fapt, nu obţinuse decât o amânare. Ca să traverseze întreg apartamentul a avut nevoie de un ceas întreg. Cel mai mic trosnet îl înnebunea de frică, aşteptându-se să le vadă pe Josiane sau pe Solange ieşind în trombă dintr-una din camere pentru a-l strivi cu pliciul şi a-l transforma într-un fel de rahat de muscă pe perete. A căzut de mai multe ori în genunchi, a fost încercat de nevoia de a muri, dar tot s-a ridicat. Era atât de slăbit încât, abia ajuns în bucătăria imensă, s-a şi repezit la resturile din farfuria pisicii, aşezată lângă lada de gunoi. Nu mai era în stare să încerce să urce pe masa îmbrăcată în tablă de inox care se ridica, rece şi metalică, deasupra lui şi pe care, după câte îşi amintea, fie vară, fie iarnă, se găsea o cupă cu fructe proaspete. Meniul lui Zorzonel era alcătuit dintr-un conglomerat de bulete cu emanaţii fetide, care îi întorceau stomacul pe dos. Acum regreta că nu avusese grijă mai bine de alimentaţia pisicii pe vremea când o mai putea face şi când ar fi putut exclude puturoasele pateuri industriale. Tocmai se îndopa cu raţia greţoasă, luând bucăţile cu amândouă mâinile, când o umbră imensă, proiectată de lumina portocalie a becurilor stradale, s-a alungit în faţa lui acoperindu-l cu totul. A tresărit, şi-a ridicat capul din ciorba duhnitoare în care intrase cu totul, în patru labe, şi şi-a şters gura cu mâneca. S-au aprins două faruri fosforescente: un sfinx uriaş, aşezat pe labele din spate, îl privea fix.

Zorzonel! Léon e emis un scheunat de teroare. Simţea mirosul iute al blănii puţin zbârlite a animalului. Întreg spaţiul a fost inundat de un calm mortal. În sfârşit, îl găsise. Se strecurase fără zgomot până lângă el. Îl contempla lingându-se pe bot din când în când, trecându-şi graţioasă limba de la dreapta la stânga, lăsând să i se zărească colţii lungi şi albi. Léon îşi închipuia deja săpăliga ghearelor pe pielea lui şi muşcătura care avea să-i reteze ceafa. Trăia

starea unei prăzi încolţite de ucigaş într-o fundătură. Cu grăsimea şiroind, a ieşit din farfurie privind ţintă pisica, ţinându-şi braţele încrucişate pe piept, gata să moară în picioare. De suliţă uitase. Îşi rotea larg braţele ca să o sperie pe Zorzonel. Aceasta s-a mulţumit să miorlăie sinistru şi să îşi ridice capul, fixându-l în continuare cu ochii de jăratic. Léon se vedea pe el, sărmanul războinic, oglindit în ochii mâţei din care, de sub pleoapele coborâte, mai rămăseseră doar două linii incandescente. Pisica a scuipat, s-a dat puţin înapoi, a lăsat să-i scape un mieunat tremurător, a ridicat o labă şi şi-a scos ghearele.

Era sfârşitul.

Numai că laba ridicată în aer s-a lăsat înapoi, pe podea. Din adâncul gâtului, felina a dat drumul unui sfârâit răguşit. Lui Léon i-a trebuit ceva timp pentru a înţelege că Zorzonel torcea şi că intenţiile nu-i erau războinice. Ba chiar părea pătrunsă de compasiune pentru vechiul stăpân ajuns în situaţia de a-i fura mâncarea.

Şi atunci s-a petrecut ceva de necrezut: pisica şi-a luat avânt, a sărit pe masă, a scos din bol, cu laba, un fruct, l-a împins până la margine şi l-a lăsat să cadă. Era o pară bine coaptă, cam acrită pe o parte, care s-a spart cu zgomot de bombă moale, răspândind de jur împrejur suc şi stropi. Léon a priceput instantaneu şi s-a aruncat asupra fructului, s-a înfipt în el până la brâu, ca un mâner care forează o gaură în stâncă, cu mâini, cu picioare, cu trunchi îmbăiate în carnea şiroind de suc, de sirop a perei. I-a mulţumit mâţei care îl privea cum mănâncă, apoi, uns tot, a întrebat-o: Şi-acum unde mă culc? Zorzonel a mieunat încetişor şi, într-un soi de acord tacit, l-a luat în baie, unde îşi avea coşuleţul în care Léon s-a căţărat, s-a ascuns într-o cârpă veche de lână plină de păr şi a aţipit mulţumit, convins că Providenţa era de partea sa, iar în viitor îl va apăra de toate pericolele. Înainte de a adormi şi-a dat seama, confuz, că pisica nu îl atacase niciodată şi nici nu profitase de superioritatea pe care o avea în faţa lui. Şi-a promis să îi ceară iertare pentru bănuieli imediat ce se va trezi.

15.
O dovadă de solidaritate

O săptămână întreagă, Léon a împărţit culcuşul cu Zorzonel. Ziua se ascundea după uşiţa care dădea spre încrengătura de ţevi şi robinete sau sub cada ale cărei plăci de faianţă se ciobiseră puţin, generând o mică fisură prin care se putea strecura. Apa se scurgea pe acolo, printr-o întreagă încrengătură de robinete şi ţevi al căror debit îl asurzea. În fiecare seară, după ce întreaga familie adormea, pisica lăsa să cadă de pe masă fie un măr, fie zahăr, fie o roşioară, ba chiar şi nuci care se spărgeau de podeaua dură, iar Léon le culegea miezul dintre cioburile cojii. Proviziile le stivuia sub cadă, mâncând mai întâi ceea ce era perisabil, într-o violentă luptă cu insectele şi paraziţii care colcăiau şi se înmulţeau în mare viteză în acest iunie călduros. Zorzonel încerca să fure şi câte o bucată de pâine sau de carne, scormonind prin cratiţa de pe aragazul electric după resturi de tocană, de rasol, de osso-buco pe care Léon le devora ori călduţe, ori reci. Bucătăreasa a observat repede micile furtişaguri, care lăsau în urmă dâre de sos, şi a început să ascundă mâncarea, nu înainte de a-i fi tras lui Zorzonel o chelfăneală.

Pisica nu avea o idee prea clară despre varietăţile alimentare umane, însă, din devotament, i-a salvat viaţa stăpânului lăsându-l să lipăie şi el din laptele din blidul ei, după ce se sătura. Această generozitate îl tulbura pe Minuscul, cu atât mai mult cu cât descoperea în ea adevărate lecţii de înţelepciune animală. Prin calmul ei, pisica părea a-i spune: Nu te mai plânge, îndură, învaţă să ai răbdare. Zorzonel şi Léon erau nedespărţiţi. Plevuşcă scărpina pântecele felinei cu o perie pentru păpuşi şi, cocoţat între urechile ei, îi masa capul, trimiţând îndelungi frisoane pe toată coloana vertebrală a animalului care torcea ca un motor de vapor. Intendentul regatului de buzunar nu mai era singur: un gigant mustăcios îl urma peste tot. Imediat ce întreaga casă adormea, Zorzonel se lăsa la pământ pentru ca Léon să i se poată cocoţa călare pe grumaz. Acesta înfigea mâinile în blana mătăsoasă şi, ca un rajah pe elefantul lui, se lăsa plimbat prin apartament. Pisica circula cu pas alert, iar Léon adora aceste călătorii în clar-obscur.

Trebuia descoperită o locaţie sigură. Mai devreme sau mai târziu, Josiane sau copiii vor da de el în panerul pisicii numai din vina lui. Léon se gândea asiduu: care să fi fost cea mai bună ascunzătoare într-un apartament modern, mai ceva decât o pivniţă, o cămară sau un pod?

Unde te poţi apăra mai bine decât într-un buncăr de indiferenţa oamenilor?

Ce pot vedea toţi, rămânând totodată invizibil pentru fiecare în parte?

Care să fie acel loc absolut inutil, care să nu intereseze pe nimeni, doar un simplu decor?

Nu i-a luat mult ca să îl găsească: era biblioteca, firește.

Iar în bibliotecă, oare care să fie ei autorii aceia ale căror cărţi nimeni nu le deschide niciodată, chiar dacă toţi pretind că le-ar fi citit? Bestsellersurile, ghidurile turistice, cărţile de bucate, enciclopediile? Nu, clasicii, desigur! Iar dintre clasici, care să fie aceia despre care se vorbeşte tot timpul fără să fi aruncat cineva vreo privire prin operele lor? Léon chiar că avea de unde alege: Solange pusese în raftul de jos, din biroul ei, toate cărţile de la şcoală şi de la universitate. Erau volume frumoase, legate în piele, care sugerau că posesorul este un copil de familie bună, ce a primit cea mai bună educaţie. Pe o etajeră lungă, Proust, Tolstoi, Zola, Hugo, Joyce, Dickens coabitau cu Balzac, Flaubert, Dostoievski, Biblia, Sartre, Hegel, Kant în volume mari, înalte, *in-quarto.*

A ezitat îndelung între toţi aceşti uriaşi şi a sfârşit prin a pune ochii pe cel din urmă, din cauza grosimii şi a calităţii hârtiei. Pielea destrămată a copertelor, literele şterse nu de prea mult studiu, ci de uitare, de uzura la care sunt supuse toate lucrurile fragile, de vreme, de frig, căldură, umiditate, i-au uşurat munca. Noaptea, înarmat cu o bucată de lamă de bărbierit, îşi clădea în sutele de pagini ale *Criticii facultăţii de judecare* o căsuţă, tranşând mai multe capitole între *Analiza frumosului* şi *Analiza sublimului,* spre a-şi amenaja caldul cuibuşor. A fost o muncă istovitoare, şi de arhitect, dar şi de şobolan, presupunând la fel de multă ingeniozitate ca şi aceea a prizonierului care sapă un tunel pe sub celulă pentru a putea evada. Tot excavând, dădea de fraze de o nemaipomenită profunzime, care îl ameţeau, dar şi de altele cu care nu era nicidecum de acord. Solange subliniase pe ici pe colo cu marker galben, mâzgălind pe margini comentarii. Probabil că fusese o elevă eminentă.

Aceste pietre de mormânt din cerneală şi lipici constituiau pentru o fiinţă de dimensiunile lui o

ascunzătoare ideală. Resturile le-a curăţat cu grijă şi le-a aruncat discret prin toate colţurile apartamentului, în aşa fel încât nimeni să nu bănuiască ceva în legătură cu subterfugiul folosit. Îi era un pic cam ruşine că fusese nevoit să taie în carnea vie a marilor clasici, dar, cât de mic era el, tot avea nevoie de ceva loc. Cu timpul, şi-a lărgit locuinţa şi prin lucrările din vecinătate, decupând uşi în copertele acestora, săpând un adevărat coridor între ele, dispunând, nu peste multă vreme, de un adevărat palat de hârtie cu mai multe încăperi, de la *Mizerabilii* până la *Război şi pace,* trecând prin *Fraţii Karamazov, Fenomenologia spiritului* şi *Timpul regăsit.* Foarte confortabilă era *Război şi pace* cu pereţii ei groşi, din hârtie velină de cea mai bună calitate, cu un deliciu de parfum uşor retro. De Dickens ce să mai zicem: ce bine se dormea în camera lui Dickens, ce linişte era acolo! *Oliver Twist, Mister Pickwick* – numai energie pozitivă, ideală pentru cei cu somnul agitat, pentru insomniaci! La fel şi Joyce: abia ce se întindea în *Ulysse,* că se şi punea pe un sforăit profund, un somn pe care nimic nu îl putea deranja. Câteodată rămânea o perioadă mai lungă lângă un singur perete, îl învăţa pe dinafară, îl degusta după cum şi merita o probă de genialitate. Faptul de a locui în asemenea capodopere îi stimula spiritul, îi lărgea orizontul, îl aşeza în inima literaturii universale, chiar dacă se temea ca, după luni şi luni într-un asemenea palat, sângele să nu i se preschimbe în cerneală. Se plimba prin cărţile la care ţinea şi jura că le va citi integral în ziua în care vor exista şi ediţii în miniatură. Sigur că s-ar fi simţit mai în largul lui în *Larousse,* în *Robert* sau în *Encyclopaedia Britannica,* aceasta din urmă ocupând ea singură un raft întreg. Dar ar fi riscat fără rost, întrucât tocmai dicţionarele sunt cele care mai pot fi consultate din când în când.

Léon dormea întreaga zi şi se trezea numai atunci când Solange şi Vădublez se întorceau de la serviciu. Pasager clandestin care vedea totul fără a fi văzut, participa la viaţa casei, urmărea copiii, le recunoştea vocile. Solange îi punea să îşi spună temele şi, uneori, rămânea fără răspuns la problemele ridicate de copii, răspuns pe care Léon îl cunoştea şi cu greu se abţinea să nu ţâşnească în trombă în cameră pentru a i-l sufla. Din câte înţelesese, fiindcă până la el cuvintele ajungeau deformate, Baptiste rămăsese repetent, iar Betty dădea semne de supraponderalitate. Era tare nefericit. Noaptea ieşea să îşi asigure supravieţuirea.

Spre norocul lui, în timp ce lucra la birou, Solange ronţăia mereu câte ceva, spărgea migdale ori alune, pigulea vreun biscuit sau pateuri în timp ce îşi verifica e-mail-ul, scăpând pe jos firimituri care constituiau festinul lui Léon; el juca rolul acelor păsări care ciugulesc resturile alimentare ascunse între colţii crocodililor ori ai hipopotamilor. Soţia lui continua să îl alimenteze deşi îl credea mort, mamă nutritoare în pofida propriilor convingeri. Numai dacă… numai dacă nu cumva chiar ştia adevărul şi lăsa să-i cadă firimiturile deliberat, ca pe o delicată dovadă de dragoste. Lui aşa îi plăcea să creadă.

Dacă era sănătos, nu înseamnă că Léon era şi la fel de fericit. Supravieţuia ca un paria, la bunul plac al cine ştie cărui pas greşit. Într-o seară, pisica i-a făcut un serviciu cu totul deosebit (comunicau prin semne şi prin jumătăţi de cuvinte): dorea să îşi vadă mai îndeaproape copiii cei mari, pe Baptiste şi pe Betty, singurii alături de care trăise experienţa de tată la propriu. Ziua, din spatele unor cărţi, nu le putea vedea decât picioarele cu muşchi bine dezvoltaţi, ale băiatului fiind deja acoperite cu puf blond şi cu cicatrice. Cu un salt puternic, Zorzonel l-a aşezat pe masa de noapte a copiilor, printre jocuri lego, păpuşi cu ochii morţi, veşnic miraţi, şi o escadrilă de soldaţi de plumb, cu baionetele la puşti şi flamurile în vânt.

Baptiste îşi alcătuise o colecţie splendidă de infanterişti şi de cavalerişti, cumpăraţi cu banii săi de buzunar dintr-un magazin de la Palais-Royal. Fratele şi sora dormeau în paturi paralele, numai că în noaptea aceea, din cauza unui coşmar, sora se refugiase lângă fratele mai mare. Trăiau sub tirania orologiilor: prin tot locul scrâşneau deşteptătoare Mickey, pendule, zâmbitoare ceasuri cu cuc, cronometre olimpice, ceasuri cu cadrane fosforescente başca o groază de ticăitoare stricate. Nu anunţau două aceeaşi oră şi nici nu băteau în acelaşi fel. Odată intrat în văgăuna şerpilor, Léon s-a instalat între un husar din batalionul de gardă şi un grenadier cu căciulă de blană şi a început să îşi contemple, pătruns de emoţie, copiii care dormeau liniştiţi. Micii ticăloşi se cuminţiseră acum şi formau o încântătoare grămadă de mâini şi picioare amestecate. Somnul le dăruise chipuri de înger cu trăsături liniştite, obraji bucălaţi şi roz, guri întredeschise din care se ivea un vârf de limbă. Doamne Dumnezeule, cât de frumoşi şi cât de neprihăniţi, şi cât de nevinovaţi! Îi venea să ia cu amândouă mâinile dulceţile acestea adorabile, să le ciufulească părul, să le acopere de sărutări. O căldură dulce urca dinspre trupurile

adormite într-atâta frumuseţe. În faţa spectacolului oferit de copiii lui adormiţi nu s-a putut împiedica să nu plângă în tăcere. Iată-i aici, lângă el, şi totuşi mai departe decât dacă i-ar fi despărţit un întreg ocean, fiinţe din alt neam, dintr-o altă umanitate. Un zuav pontifical, cu halebarda în mână, i-a şoptit:

— Nu-i uşor să fii tată, ce zici?! Când îi vezi aşa mititei… Într-o zi o iau din loc şi se duc pentru totdeauna.

Léon a încuviinţat din cap fără să răspundă, fără să se mire că o bucată de metal colorat i se adresa în limba lui. După alte toate, devenise şi el un soi de jucărioară guralivă, aşa că putea fi trecut în această specie. Hohotea din toată inima, aducând lacrimi în ochi armatei de tinichea, spahiilor, ulanilor, oştenilor aceştia bombănitori care, oricum, văzuseră multe la viaţa lor, dar care, dincolo de toate, erau oameni de ispravă, flăcăi cu suflet care priviseră moartea în ochi. Pe la patru dimineaţa, Léon a început să-i vorbească cu glas tare fiului său aţipit:

— Ştiu bine, Baptiste, nu prea m-am ocupat de tine decât în cei dintâi ani, nu din vina mea, doar ştii, mi-am pierdut foarte repede trupul deşi, crede-mă, aş fi preferat să am grijă de voi, să vă cresc pe toţi, inclusiv pe ultimii doi care chiar mi-au scăpat cu totul. Tu eşti singurul alături de care am apucat să am o scurtă experienţă ca tată. Te asigur că şi acum mă încântă acest lucru. Te încurcam, e clar. Ziceai: tata e piticot. Îmi interziseseşi să mai vin să te iau de la şcoală, să mă plimb cu tine pe stradă. Te înţeleg. Şi eu aş fi făcut la fel în locul tău. Cu toate astea, sunteţi tot ce am făcut mai bun în lumea asta…

A mai vorbit încă multă vreme, cu respiraţia tăiată, mărturisindu-i lui Baptiste visurile sale eşuate, aspiraţiile avortate, recomandându-i să aibă grijă de mama, să ţină la cel care îi luase locul. L-a sfătuit să nu îşi bată fratele şi surorile, să înveţe bine, sperând că nu i-a lăsat o amintire chiar atât de urâtă. În timp ce spunea toate acestea atât de încet, încât până şi soldaţii erau obligaţi să ciulească urechile pentru a pricepe ceva, cei doi copii mormăiau prin somn, se agitau, lăsau să le scape ba un suspin, ba un ţipăt. Când ziua a început să lumineze perdelele, trezind păsările exotice pictate pe ţesătura acestora, Léon a salutat vajnicii militari, tovarăşii săi de nenoroc, a închis ochii şi s-a lăsat să alunece pe grumazul lui Zorzonel, care l-a dus direct în adăpostul lui.

16.
În ajutorul celui mai slab

Vara tocmai începuse, toridă. Un val de căldură se abătuse asupra capitalei, ca în fiecare an, încetinind corpuri şi activităţi. Întrucât familia plecase la mare, în Bretagne, imediat ce se terminase şcoala, Léon rămăsese singur cu Zorzonel, căreia, în fiecare seară pe la şase, portăreasa venea să îi dea de mâncare. Se simţea părăsit. Plecarea alor săi îl aruncase îl ghearele depresiei. Viaţa asta subterană nu mai era nicidecum suportabilă. Cum se vor întoarce copiii, cum se va preda. Ar fi păcat să-l omoare, dar, cel puţin, va muri de mâna lor, dacă tot nu va trăi mângâiat de ei.

Şi atunci a survenit un eveniment cu totul ieşit din comun, în după-amiaza zilei de patru iulie, o furtună teribilă, precedată de rafale violente de vânt, s-a năpustit asupra Parisului, aruncându-l pentru câteva minute în întuneric. Ploaia lovea ferestrele cu valuri de apă, aluneca la vale, pe pereţi, în şuvoaie, întuneca ochiurile de geam. În picioare pe caloriferul din bucătărie, pe care îl escaladase, Léon profita pentru a face duş sub cele câteva picături pe care aversa le împingea prin fereastra pe care cremonul nu o închidea prea bine, cu speranţa vagă că asta îl va face iarăşi mare, aşa cum ajuta şi plantele să crească. Dintr-o dată, în mijlocul vacarmului general, i s-a părut că aude de afară un strigăt diferit de detunăturile picăturilor ce izbeau geamul. Un soi de piuit, o emisie sonoră ascuţită care a alertat imediat pisica pitită sub masă de frica fulgerelor, dar care îşi ciulise urechile şi se ridicase. A şters cu palma sticla aburită, care îl împiedica să vadă, şi i s-a părut că zăreşte destul de aproape o îngrămădire feroce.

S-a uitat mai bine: era lupta dintre două păsări. O cioară grasă, cu ciocul ascuţit ca un piolet pentru ascensiunile pe gheaţă, disputa nişte mâncare cu un piţigoi prins într-o plasă de porumbei întinsă în curte. Lupta titanilor pentru o fărâmă de pâine, litigiul purtătoarelor de pene sub ruperea de nori. Cioara nu numai că dorea să îi fure piţigoiului avutul, dar, lovindu-l cu ciocul, intenţiona să îl şi ucidă. Acesta din urmă, pierzându-şi puterile, arunca în neant strigăte patetice ca de pasăre de noapte. Léon nu a mai ezitat nicio clipă. Îl revolta situaţia în care cineva mai mic era strivit de altcineva mai mare. Nu avea nimic de pierdut şi nu mai asculta decât de îndemnul inimii. Şi-a adus

aminte cum îl ajutase Zorzonel când putea muri de foame. S-a strecurat prin fanta dintre fereastră şi toc, încurajat de mâţa care mieuna încet, din fundul gâtului, tremurând de poftă, sperând, poate, să se bucure nu peste mult timp de gustul păsărelelor care se dondăneau în apropiere. Fie piţigoiul, fie cioara, oricare dintre ele i-ar fi convenit.

Léon s-a înarmat cu încălţăminte ca tălpi aderente, cu un piolet dăltuit într-un chibrit şi o coardă luate din materialele lui de alpinism. A coborât până la plasa de porumbei care era agăţată, chiar de la etajul lui, de un cârlig metalic înfipt în perete, şi de acolo, ca un păianjen care se îndreaptă către prada din mijlocul firelor, a coborât plasa ochi cu ochi, profitând de textura foarte fină, până aproape de pasărea care părea pierdută. Fiecare picătură de ploaie avea densitatea unei pietre şi ameninţa să îl dea peste cap. Când eşti atât de micuţ, cum să rezişti unor asemenea proiectile? Vântul scutura plasa. Nu o dată era cât pe-aci să scape priza şi să se prăbuşească, revenindu-şi *in extremis*. S-a concentrat la coborâre, în pofida ţepelor ascuţite de pe scara metalică a homarilor, de pe antenele îndoite de vânt, de pe pălăriile rotunde ale coşurilor. Înainta milimetru cu milimetru, incomodat de apa care făcea totul alunecos, dar şi de coarda care îi tăia palmele. Dacă privea sub el, o greaţă teribilă îi scurma pântecele: la mii de kilometri mai jos pământul îl aspira, parcă, sub forma unei curţi de imobil, cu patru pubele galbene şi verzi şi cu nişte plante firave pe care portăreasa se chinuia să le crească în nişte hârdaie. Prăpastia aceea îl chema asemenea gurii negre a iadului, implorându-l să sară. Aşa, s-ar fi sfârşit cu toate necazurile, cu întreaga lui existenţă derizorie. S-a concentrat iarăşi asupra misiunii, de teamă să nu ajungă prea târziu.

Graţie unei extraordinare înverşunări, a ajuns până lângă pasărea în pericol. Piţigoiul era rănit. Una dintre aripi, sfâşiată, lăsa un fir de sânge să se scurgă peste puful penajului. Păsărică piuia de-ţi rupea inima. Ochii albastru-verzi, înspăimântaţi, i se învârteau în orbite ca nişte sfere înnebunite. Cioara se pregătea să îl termine. Léon şi-a scos pioletul şi i l-a înfipt cu toată puterea în cap. Surprinsă, cioara şi-a lăsat prada şi s-a întors înfuriată spre Léon, încercând să-l zdrobească cu ciocul. Acesta s-a ferit, cu grija de a nu-şi pierde echilibrul. Însă prădătoarea, văzând deja în el un posibil vânat, a dat din aripi, s-a ridicat câţiva centimetri şi l-a apucat cu ghearele, uitând să mai martirizeze piţigoiul.

Léon a fost ridicat în aer. I s-a făcut rău. Degeaba tot repeta: îmi iubesc familia, dragostea te-naripează, deci de nimic n-am a mă teme, că nu credea o iotă. E mai bine să te fereşti de metafore. De data asta, chiar că dăduse de bucluc. Cioara asta îi va deschide căpăţâna cu ciocul sau îi va da drumul de la treizeci de metri, aşteptând ca trupul să i se facă zob pentru a se repezi să-l deguste dintr-o-nghiţitură. Numai că pasărea, căreia ploaia îi îngreunase aripile, nu a apucat să decoleze şi să se înalţe cine ştie ce. Léon dădea dovadă de acea îndrăzneală a condamnaţilor la moarte, care acţionează fără să mai stea pe gânduri. Nelăsând din mână pioletul, s-a agăţat de picioarele agresoarei şi a lovit-o atât de puternic, încât aceasta i-a dat drumul. Un fel de halou gazos acoperea orizontul. În cădere, Léon se pregătea să moară rupt de vreo bară metalică sau de peretele de beton. Numai că a căzut chiar pe plasa de păsări, ca pe o trambulină întinsă special pentru el. Dârdâind de frig şi de frică, a urcat până la fereastra bucătăriei, având însă vreme să constate că piţigoiul reuşise să se descurce dintre sfori şi să dispară, în pofida aripii rupte. S-a ridicat pentru o ultimă oară în mâini până la fereastra întredeschisă şi s-a lăsat să cadă într-o băltoacă, în bucătărie, unde, ud tot, plin de vânătăi, cu palmele şi genunchii sângerând, a leşinat pe loc. Nici măcar pe Zorzonel nu a mai simţit-o, cum îl lingea ca să îl încălzească.

17.
Lazăr iese din mormânt

A dormit neîntrerupt timp de cincisprezece ore.

Şi atunci, s-a petrecut ceva extraordinar: Léon s-a revoltat. Într-o singură noapte a dat pe uşă afară din viaţa lui toate umilinţele la care fusese supus, toate chinurile pe care le îndurase. Pe el îl salvase o pisică. La rândul lui, salvase un piţigoi. Venise timpul să se salveze şi pe sine însuşi. Cum de acceptase atâta vreme să fie prigonit, pentru ca, în sfârşit, să reacţioneze?

Dacă ieri se depăşise pe sine însuşi, de ce nu ar face-o de acum în fiecare zi? A fi la un pas de moarte este suficient uneori pentru a recăpăta gust de viaţă. Urma oare să aştepte ca scandalagii să se întoarcă din vacanţă pentru a se lăsa şters ca o pată de pe perete, doar pentru că făceau parte din aceeaşi familie? S-a căţărat pe oglinda de machiaj a lui Solange, privindu-se. Propriul aspect l-a îngrozit, simţindu-se murdar, cu barba sa lungă, părul hirsut, zdrenţele de sălbatic care n-a ieşit în viaţa lui din pădure. Tot soiul de coji îi acopereau pielea şi braţele păroase. S-a simţit scârbit: nu s-a micşorat, ci s-a lăsat micşorat.

În inima homunculului s-a iscat o furtună, o revoluţie. L-a cuprins un acces de indignare. Îi era ciudă pe el că se dovedise atât de fragil, de laş. S-a înjurat, s-a făcut în fel şi chip, şi-a tras palme.

Pe la prânz, luase marea hotărâre. Şi-a strâns lucrurile, le-a pus într-un rucsac, a aşteptat sosirea portăresei care trebuia să hrănească pisica. Abia ce întorsese aceasta cheia în uşă şi o împinsese, că a şi alunecat pe coridor.

Cea mai bună răzbunare este fuga.

Liber! În sfârşit, era liber!

Nici nu aveau să mai conteze chinurile viitoare, devenise din nou propriul lui stăpân. A început să coboare cu atenţie treptele, care erau mai înalte decât el, aşa că era nevoit să sară de pe una pe alta, căzând de fiecare dată pe covor, clătinându-se, aproape lovindu-se de zidul dintre trepte, luând-o de la capăt iar şi iar. Erau ziduri perpendiculare pe trepte, egale ca mărime, înfiorător de abrupte. Un inel de metal auriu ţinea fixat covorul. Oricând s-ar fi putut dezechilibra, rostogoli ca o minge, din treaptă în treaptă, şi-ar fi putut rupe oasele.

De la etajul patru, exerciţiul a început să se dovedească simplu, aşa că s-a trezit coborând fără vreun efort anume, ca-n vremurile când se bucura de întreaga sa splendoare fizică.

Ajuns la etajul trei, şi-a dat seama că s-a petrecut o transformare: geamul dinspre casa liftului, un vitraliu în stilul simbolist de la sfârşitul secolului al XIX-lea, ajunsese din nou la înălţimea ochilor lui, tavanul se apropiase, ascensorul nu mai părea chiar atât de mare. Iar acum, pentru a trece de la o treaptă la alta, folosea doar câte un picior.

Ce se-ntâmpla?

Pur şi simplu, un miracol.

Miracolul reprezintă celălalt versant al dezastrului, acolo unde sunt recompensaţi cei necăjiţi atunci când dezastrul loveşte orbeşte vinovaţi şi inocenţi.

Iar miracolul în asta consta: pe măsură ce se îndepărta de apartamentul familial, LÉON ÎNCEPEA SĂ CREASCĂ. Şi hainele îi creşteau o dată cu el! Acum, pentru el, a coborî însemna a se înălţa şi, mai ales, a creşte în propriii ochi. Pe Léon, care trecuse prin atâtea calamităţi şi lucruri extraordinare, fenomenul nu l-a uimit prea tare.

Ajuns la primul etaj, trecând din treaptă în treaptă cu tot mai multă uşurinţă, a înţeles că era pe cale să îşi regăsească dimensiunile iniţiale. Şi-a pipăit capul, şi-a ridicat braţele, şi-a privit picioarele care acum ajunseseră tare departe de el, tocmai la antipozi. Aproape că i s-a făcut rău. Toată construcţia asta rezista, nu se năruia ca o alcătuire mult prea îndrăzneaţă, care sfidează cu propria greutate. Redevenise bărbatul de acum opt ani, cel de un metru şi şaizeci şi şase de centimetri înălţime.

Pentru asta, fusese suficient doar să se îndepărteze de propria familie!

S-a abţinut să îşi manifeste bucuria ori entuziasmul excesiv, într-atât se temea să nu se înşele. Probabil că visa, prea era frumos ca să şi dureze. Peste o clipă o să dispară iarăşi din peisaj, încreţindu-se şi chircindu-se ca un burduf de acordeon.

Când a ajuns la mezanin, uşa dinspre stradă s-a deschis şi o trupă veselă s-a rostogolit în hol. I-a recunoscut imediat: copiii i se întorceau din vacanţă, Solange le ţinea uşa deschisă, Vădublez gara maşina în parcare. Uitase că astăzi urmau să revină acasă. Dacă ar fi rămas sus, la vedere, aşa cum intenţionase, jucărie la mila arbitrariului lor, l-ar fi eliminat, fără să mai stea pe gânduri, cu o

lovitură de palmă, ca pe un obiect demn de oprobriul tuturor, ca pe o abjecţie. Gândindu-se la asta, un fior l-a parcurs din creştet până-n tălpi. Era de necrezut: nişte micuţi care râdeau din tot sufletul nu puteau deveni asasini, nici măcar din greşeală. O profundă tulburare l-a cuprins auzindu-le graţioasele nuanţe ale vocilor şi modulaţiile glasului lui Solange. Erau ai lui, carne din carnea lui. Totul nu fusese decât o neînţelegere. Trebuia să le acorde o a doua şansă.

Erau de acum în ascensorul care îi urca la etajul cinci, pălăvrăgind cu voce tare, excitaţi cu toţii fiindcă, după cât putea auzi, peste câteva zile urmau să plece în Italia, într-o casă închiriată de Vădublez în Toscana. În Toscana! Doamne, dar chiar că profesorul le oferea un trai pe picior mare şi nu le refuza niciun lux! L-a auzit şi pe Vădublez luând ascensorul încărcat cu nişte valize enorme. A mai aşteptat un moment, apoi a început să urce şi el, clătinându-se încă pe picioarele ce i se păreau imense, uimit că poate parcurge atât de rapid atâţia şi-atâţia kilometri. Ajuns la uşă, a sunat.

Cum nu închiseseră bine, a împins uşa şi i-a zărit prin paravanul de sticlă dinspre living, în stânga intrării. Grupul vesel deja trecuse la o gustare, ţipând şi stând la taclale cu voci răsunătoare, înghiţind pâine cu struguri, ciocolată, biscuiţi. Erau bronzaţi, relaxaţi, unii mai frumoşi decât alţii, cu magnifice coame groase şi decolorate de razele soarelui. Profesorul Vădublez, arămiu ca un lup de mare, care îşi lăsase o barbă grizonantă, o sălta pe Bérénice pe genunchi. Léon şi-a dres glasul şi, aproape mirat, a articulat următoarele cuvinte:

— Solange, copii, eu sunt, tati, m-am întors!

A înaintat trei paşi, conştient de urâţenia şi de mizeria pe care le afişa. Dar şi lor, ce strigăte de groază le-au ţâşnit din gâtlejuri văzându-l! Tot aşa ar fi urlat şi dacă l-ar fi văzut pe dracul în persoană. Gurile le-au încremenit, lingurile le-au căzut. În jurul lui se desena un cerc de oroare sfântă. Gemenii s-au pitit sub masă, cei mari au sărit în braţele lui Solange, iar Vădublez, tremurând şi nevenindu-i să creadă, s-a ridicat, aşa impunător cum era, ca să-i taie calea.

Curios lucru: Redutabilii îi păreau acum doar nişte Neglijabili. Totuşi, adulţii rămăseseră mai mari decât el, însă inofensivi. Léon avea atuul lui: era bărbatul care putea creşte şi descreşte într-o clipită, ca un vrăjitor. Ceea ce îl făcea cu atât mai înspăimântător în ochii alor săi. A repetat:

— Copii, sunt eu, Léon, tatăl vostru, mi-am regăsit înălţimea de altădată, vă povestesc eu.

Livid, Vădublez a şoptit:

— Cine sunteţi, domnule, şi ce căutaţi la mine în casă?

— Dar dumneavoastră, domnule, cum îndrăzniţi să locuiţi în apartamentul meu?

Lui Solange i s-a făcut rău şi s-a prăbuşit, în timp ce copiii o luaseră la sănătoasa care încotro, terorizaţi. Oribila Josiane, sosită în fugă de la bucătărie, şi-a făcut de trei ori cruce văzându-l pe Léon şi s-a aruncat pe scări în jos. Cei doi bărbaţi, care se aplecaseră ca să o ajute pe Solange, s-au izbit cap în cap. Crezând că este victima unei agresiuni, Vădublez s-a dat înapoi protejându-şi faţa cu palmele. Lui Léon, care o prinsese de sub ceafă pentru a o duce pe canapea, Solange i s-a părut mai grea şi, zărind protuberanta care îi umfla tricoul de in, şi-a dat seama că este din nou însărcinată.

Asta l-a doborât: se crezuse unicul titular al dreptului la însărcinare, al dreptului de a umfla după bunul său plac acest pântece mătăsos. Ea şi-a deschis ochii în care ura se amestecase cu frica şi s-a zbătut pentru a-l face să nu o mai ajute. Fantoma revenită nu era bine-venită. Incapabil să îi susţină privirea, Léon s-a dat înapoi bâlbâind fraze incoerente. Le-a povestit în puţine cuvinte viaţa lui din ultimele luni, despre ascunzătoarea din inima comorii literaturii universale, despre salvarea piţigoiului şi ultima metamorfoză din casa scărilor. Pe măsură ce vorbea, ce intra în amănunte, părea încă şi mai ţicnit. Vădublez a încercat să ridice o problemă raţională:

— Păi… eu… credeam… că aţi murit.

— Ştiu că aţi încercat să mă ucideţi… Nu vă port pică pentru asta.

Ţâncii, care între timp se întorseseră până în pragul sufrageriei, îl priveau ţintă cu ochii măriţi. Léon a întins mâinile către ei şi, spunându-şi că poate va avea mai mult noroc cu ei, a încercat să îi îmbrăţişeze. Aceşti foşti uriaşi din vremuri vechi, de ale căror brutalitate şi hachiţe se înfricoşa până mai ieri, îl implorau acum cu lacrimi în ochi să nu îi omoare, împrăştiindu-se pe unde apucau ca nişte vrăbii pe care le-a apucat strechea la explozia unei petarde. A încercat să se pună în locul lor, rememorându-şi timpul în care fusese pur şi simplu infirm. Ar fi fost cazul să se bărbierească şi să se spele înainte de a le apărea în faţă. Pesemne că, aşa, părea un spectru. L-a auzit din depărtare pe Baptiste comandându-i mamei sale să cheme poliţia.

Băiatul, plin de pistrui şi cu nasul cârn, părea un şmecher. Josiane, bărbăţoiul, revenită între timp cu un crucifix în mână, le-a sugerat să apeleze la serviciile unui exorcist pe care îl cunoştea.

— Domnule, a spus Solange cu voce albă, cel care pretindeţi că sunteţi a murit de mult. Plecaţi sau chem poliţia.

— Bine, Solange, dar sunt Léon, Léon al tău care ţi-a făcut patru copii: Baptiste, Betty, Boris şi Bérénice. O să-ţi spun un amănunt pe care nu aş putea să îl inventez: am un umăr mai jos decât altul, îţi aminteşti? Adu o fotografie din vreo vacanţă în care sunt cu bustul gol.

Numai că, în imaginile de pe şemineu figura lui dispăruse, fie ştearsă, fie decupată cu lama de bărbierit. Cum urca extrem de rar pe mesele sau pe etajerele înalte, nu remarcase acest lucru: orice urmă a prezenţei sale fusese ştearsă, în timp ce Vădublez trona prin toate părţile în costum de oraş, în pijama sau în şort cu picioarele păroase, goale. Aceasta a însemnat pentru Léon o nouă lovitură. Fusese şters, aşadar nu existase niciodată.

Solange şi-a regăsit rapid sângele rece. A dat copiii afară, a închis uşa sufrageriei şi, dintr-un secreter din lemn galben, a scos un plic plin cu bani portocalii şi verzi.

— Ia-i şi tai-o! Nu vreau să ştiu cum de-ai supravieţuit. Mi se rupe. Fă paşi odată!

Mai degrabă scuipa cuvintele decât vorbea. Sub bronzul vacanţei, tot soiul de pete îi învineţeau pielea, bărbia îi tremura, respiraţia îi era acră. Câteva şuviţe cenuşii mânjeau aurul roşu al părului. Uriaşa care îl hipnotizase pe vremuri se cam umflase. Dar asta a pus-o pe seama sarcinii. Ori să fi confundat el imensitatea cu frumuseţea?

— Lasă-mă-n pace, nu-nţelegi? Zi-i şi tu, Daniel, zi-i odată, dă-l pe uşă afară, tu eşti bărbatu-n casă, nu?

Înlemnit, Vădublez stătea prudent ceva mai în spate, frecându-şi mâinile încurcat şi lăsând-o să se descurce singură. Mastodontul ăsta de unu nouăzeci nu era deloc în largul lui.

— Cum de îndrăzneşti să mai apari după tot ce ne-ai făcut?

Ura o urâţea, se făcuse roşie până la rădăcina părului. Un tic îi făcea una dintre pleoape să se zbată ca un oblon prost închis.

— Mi-ai distrus reputaţia şi m-ai făcut de râs în ochii familiei mele. Ideea că o femeie frumoasă ca mine a putut să împartă patul cu un doi la metru pe care să-l lase să-şi

facă toate poftele cu trupul ei mi-a revoltat prietenii. Mă tot încurajau să te părăsesc, mă băteau la cap să îmi găsesc un bărbat de înălţimea mea. Le făceam faţă, fiindcă dragostea mă ajuta să trec şi peste acele încercări. Nu voiam să te văd aşa cum erai în realitate: o tumoră plantată pe burta mea, un abces purulent. Nici că aveam urechi de auzit toate batjocurile şi avertismentele. Cu timpul, văzându-te cum te ştergi de pe faţa pământului, am resimţit un fel de amestec de milă şi de afecţiune, aceasta din urmă adusă din nu ştiu ce depărtări tot de milă. Hotărâsem că este de datoria mea să nu te părăsesc. În ciuda infirmităţii, îmi făcuseşi nişte copii magnifici. Eram convinsă că lucrurile se vor aranja într-o bună zi şi ai să ne creşti iarăşi, ca o plantă puternică.

S-a oprit, ajunsă la capătul puterilor, şi i-a cerut un pahar cu apă lui Vădublez, care a fugit, mulţumit, să i-l aducă. Ea s-a lăsat să cadă într-un fotoliu, epuizată, continuând cu voce joasă:

— Nu am greşit, numai asupra timpului necesar m-am înşelat. Dar, pe măsură ce te micşorai, semănai discordie în casă, profitând de dimensiunile tale pentru a mi te împotrivi, ridicând copiii împotriva mea. Era uşor să scapi de orice răspundere din moment ce pe umerii mei stăteau toate grijile. Dar şi o femeie care iubeşte are limitele ei. Multă vreme, bărbaţilor le-a fost frică de mine, frică să nu se evapore, să nu se dizolve lângă mine. Am reuşit să descurajez tot felul de bârfe care mi se puneau în cârcă. Numai nefericire şi suferinţă ai adus în această familie. Copiilor le era ruşine cu tine. Nici nu vreau să îmi închipui ce s-ar fi ales de noi dacă Daniel nu s-ar fi hotărât să îşi împartă viaţa cu noi, adică să ne salveze. Mai ales că părinţii mei au îmbătrânit şi sunt bolnavi.

Dintr-un salt, desfigurată de furie, a ţâşnit de pe fotoliu şi a venit în faţa lui.

— Şi-acuma vii făcând pe naivul care merită totul, crezând că orice poate fi luat de la capăt? Nu vreau să ştiu ce-ai păţit, Léon, din registrele stării civile ai fost şters, nu eşti decât o greşeală a Creaţiei, toată lumea te-a uitat. Înţelege că îl iubesc pe Daniel, sunt gravidă cu el, e bărbatul vieţii mele, iar copiii deja îi spun tată!

Îşi exagera delirul şi, ca urmare, cuvintele făcute să rănească se înmuiau ca pumnişorii unor ţânci lovind în pântecele unui adult. Lui i s-a făcut milă. Ea s-a oprit ca înăbuşită, asfixiată aproape după această filipică. Şoptind, a adăugat:

— Ia banii şi pleacă, te rog, te implor, n-o să fac nicio plângere pentru violare de domiciliu.

A izbucnit în lacrimi pe fotoliul pe care se lăsase iarăşi să cadă, în timp ce Vădublez, cu paharul de apă în mână, se apropia grăbit să o consoleze. Nu era o femeie rea, era doar o femeie nefericită care îşi plângea de milă pe ruinele propriilor ambiţii. Nu voia decât să-şi scape pielea. Léon s-a întristat.

Copiii, cărora sperietura le trecuse, se îngrămădiseră la uşa de sticlă a sufrageriei, nasurile celor mici turtindu-se de geamul mai din cauza apăsării din spate a celor mari, cu toţii urmărind scena cu gura căscată. Chipurile lor înmărmurite aduceau mai mult a uimire decât a ostilitate. Îl admirau pe Léon, sperând, poate, să se lase cu ceva cafteală între el şi Vădublez, ocazie cu care Hăndrălăul cât Dulapul ar fi putut lua o sfântă de bătaie la fundul gol. Numai că se înşelau în legătură cu vânatul.

Fiindcă Léon, văzând clica aceea de mucoşi care îl înnebunise ani de-a rândul cu tot felul de pretenţii şi de mişţouri, nu a mai putut rezista, căci tare de mult şi-o dorea. Aşa că şi-a sumes mânecile, i-a lăsat pe toţi patru în fundul gol şi le-a tras pe loc o mamă de bătaie. O fi fost un gest naşpa, dar cât de plăcut! Şi cum Baptiste era preferatul lui, i-a tras o porţie dublă. Toţi au răcnit ca din gură de şarpe, cu excepţia acestuia din urmă, care nici nu a clipit, ci şi-a privit fix, cu ochi obraznici şi aproape admirativi, tatăl care iată, când apărea, când dispărea. Vădublez a coborât privirile ruşinat, iar Solange a mai leşinat o dată. A fost cea mai grozavă chelfăneală pe care Léon a tras-o cuiva în viaţa lui. Lovea atât de puternic poponeţele dodoleţe ale plozilor bine hrăniţi, încât îl ardeau palmele. Calmat, a luat teancul de bani şi a trântit uşa în urma lui, fără a-şi mai întoarce privirile.

Epilog

Câteva minute mai târziu intra în părculeţul din faţa apartamentului. De mai bine de o jumătate de an nu mai ieşise la aer. La început a şovăit, orbit de lumină, sufocat aproape. Trebuia să se obişnuiască cu noul său trup, deocamdată mergând ezitant, evaluând greşit distanţele, crezând lucrurile ori mai departe, ori mai aproape decât erau în realitate.

S-a prăbuşit pe o bancă, şi-a luat capul în mâini şi a început să plângă ca un copil, indiferent la trecătorii care îl priveau cu atenţie, la picii care, însoţiţi de bone, îl arătau cu degetul. Nervii îi trecuseră prin prea multe încercări. Erau deopotrivă lacrimi de bucurie şi de durere, era modul lui de a spune adio unei perioade a vieţii şi de a saluta o nouă existenţă.

Pe când îşi ştergea ochii, o păsărică s-a apropiat ţopăind. Aripa ei stângă, ruptă, atârna îngreunându-i înaintarea. Cu toate astea piuia, cântând pe două note, mereu aceleaşi, un refren armonios. Léon a recunoscut, după căpşorul negru, micul piţigoi pe care îl salvase din ghearele ciorii. Încă mai avea nevoie de el. A întins arătătorul şi l-a adus, prin uşoare mişcări ale degetelor, în palmă. Pasărea ciripea încrezătoare. Formau amândoi un cuplu dat naibii: epava şi şontorogul. Şi-a pipăit plicul din buzunar. Avea destui bani pentru a îngriji piţigoiul la un veterinar, a-şi cumpăra un costum nou, lenjerie curată, pentru a închiria o cameră la un hotel. Trebuiau salvate şi aparenţele, dacă nu voia să fie arestat pentru vagabondaj. În definitiv, nici diploma, nici cunoştinţele nu i le luase nimeni, îşi va relua profesia şi va inventa o poveste prin care să îşi explice absenţa. De pildă, va povesti cum se micşorase. Oricum, nimeni nu îl va crede.

Îşi va urmări copiii de la o tot mai mare depărtare.

Într-una din zilele următoare se va întoarce după pisică.

Blestemul nu o va lua de la capăt.

A pornit-o agale pe străzile Parisului, cu pasărea ciripitoare pe umăr, ciugulindu-i ţesătura uzată a hainei, cârâind asurzitor.

Se simţea uşor ca un fulg amintindu-şi de nenorocirile pe care le evitase, gândindu-se la fericirea viitoare. Şi-apoi, există o mare cantitate de femei fermecătoare şi între un metru cincizeci şi un metru şaizeci şi cinci!…

Nicicând nu va mai fi un bărbăţel.

Notă

Bărbăţelul meu se înscrie într-o tradiţie literară şi picturală care m-a pasionat întotdeauna, aceea referitoare la transformarea corpului, dilatarea, mărirea, micşorarea lui, tradiţie care merge de la Rabelais la Marcel Aymé, trecând prin Swift, Voltaire, Balzac, Lewis Carroll, F. S. Fitzgerald, Richard Matheson şi mulţi alţii. Benzile desenate ale secolului XX nu au făcut nici ele excepţie, de la *Little Nemo* al lui Winsor Mecay la *Crabul cu cleşti de aur* al lui Hergé, fără a uita numeroasele desene animate de după război care reprezintă insecte uriaşe născute după vreo explozie atomică, bebeluşi imenşi care aduc mămicilor păpică, adulţi miniaturizaţi, legănaţi de creaturi minunate cu nuri generoşi.

Într-o epocă în care omenirea, după câte ne anunţă savanţii, nu încetează să crească în înălţime, *Bărbăţelul meu* reia, dintr-un unghi nou tema micşorării pe care am mai tratat-o şi în *Copilul divin*: un fetus, pus la punct cu problemele umanităţii încă din uter, refuză să se nască, rămânând pentru totdeauna în pântecele mamei. La rândul său, *Copilul divin* a fost şi el generat de paginile *Domnului Tac*, primul meu roman, povestea unui bărbat supus necontenitelor variaţii de greutate, stare, mărime, pe măsură ce străbătea alfabetul: la litera N, de la „naştere”, mama sa, observând că puiul refuză să mai iasă în lume, a trimis un ginecolog în adâncurile ei spre a căuta recalcitrantul. Numai că, acesta din urmă, ascuns după un ovar, i-a pregătit o ambuscadă omului de ştiinţă, împingându-l în vezica urinară a mamei, unde s-a şi înecat.

«Pascal Bruckner a scris un roman de suspans comic și usturător, care i-a reușit. Se poate citi ca o pildă filosofică ce stigmatizează una dintre cele mai insuportabile tendințe ale epocii noastre, cultul copilului-rege.»

Livre Hebdo

«Pascal Bruckner gustă din plin savoarea trecerii de la alegorie la farsă, adoptând tonul unei epopei rabelasiene. Nu te poți abține să nu râzi enorm la această metaforă a copilului fagocit, a femeii devorante și a bărbatului devorat.»

Elle

3

FICTION CONNECTION

PASCAL BRUCKNER

«Iubito, eu mă micşorez!... se înscrie într-o tradiţie literară şi picturală care m-a pasionat întotdeauna, aceea referitoare la transformarea corpului, dilatarea, mărirea, diminuarea lui, tradiţie care merge de la Rabelais la Marcel Aymé, trecând prin Swift, Voltaire, Balzac, Lewis Carroll, F. S. Fitzgerald, Richard Matheson şi mulţi alţii.

Într-o epocă în care omenirea, după câte ne anunţă savanţii, nu încetează să crească în înălţime, romanul meu reia, dintr-un unghi nou tema micşorării (...)»

Pascal Bruckner

Solange: bogată, frumoasă, roşcată, 1,85 m. O minune de femeie! Léon: simpatic, orfelin, 1,66. Dragostea lor este nebună, oarbă, totală, rodnică: primul dintre cei patru copii ai lor nu întârzie să apară la nouă luni de la căsătorie. Dar, vai! Cu fiecare progenitură, Léon mai scade câteva zeci de centimetri, devine – spre disperarea lui – din ce în ce mai mic în ochii celor pe care îi iubeşte...

ISBN 978-973-707-208-5
www.edituratrei.ro

Table of Contents

Prolog 6
Partea întâi Dragostea cu consecinţe funeste 8
1. Vasele comunicante 9
2. Pentru câţiva centimetri mai puţin 14
3. Familia s-a mărit 18
4. Cenuşăreasa o ia razna 21
5. Mucoşii iau puterea 29
6. Eclipsa 34
Partea a doua Gloria lui Bobiţă 40
7. Scurtimea Voastră 41
8. Recucerirea inimilor 47
9. Formula 1 52
10. Un soţ prea curios 57
11. Tăticu' scrântitu' 63
12. Greşeala de neiertat 69
Partea a treia Disperare şi mântuire 73
13. Alungarea tâlharului 74
14. Tentativă de omucidere 78
15. O dovadă de solidaritate 81
16. În ajutorul celui mai slab 86
17. Lazăr iese din mormânt 89
Epilog 96
Notă 98